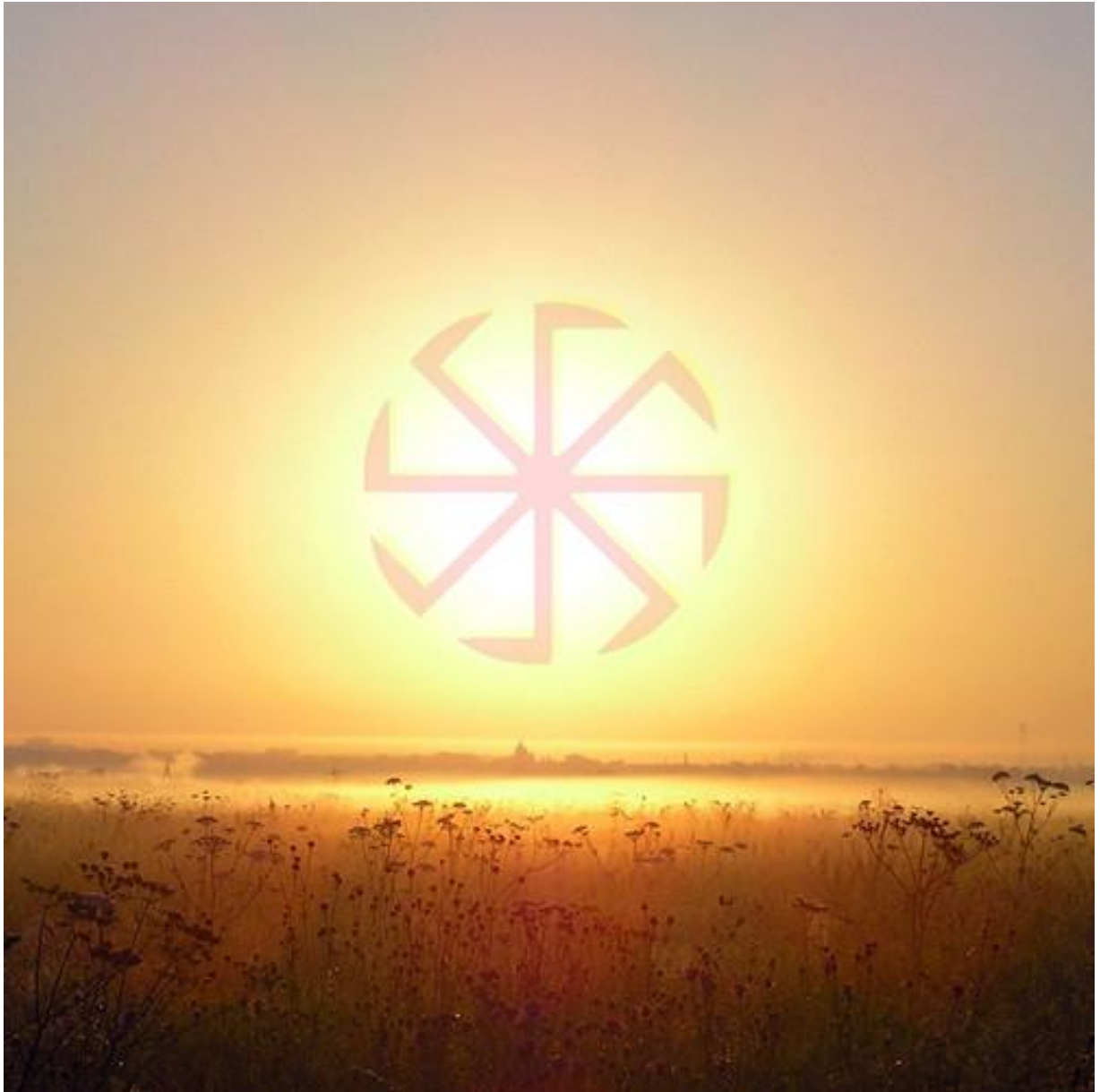

Миколин С.

Слово. — Рівне: О. Зень, 2017. — 84 с.

ISBN 978-617-601-195-8

Автором створені такі книги: "Молитва", "Розмова двох", "Дорогами життя", "Про дітей", "Про політику", "Плин життя", "Спомин про любов чи її химера", "Щастя — смисл життя", "Слово", "Думки", "Духовність людини", "Ось! ...істина?", "Мудрість усвідомлення в пізнанні життя", віршована поема "В пошуках духовності", поетичний збірник "Плекаймо Душу" українською мовою; "Дорогами життя" і "О детях" російською мовою. Переважна більшість їх видана для загального застосування й індивідуального вивчення.

Цей творчий доробок духовно пізнавального спрямування написаний для усвідомлення своєї ролі й відповідальності на Землі, розуміння себе, полегшення свого життя кожним. Ці дослідження викладені в пізнавально-філософському стилі для бачення людиною себе в середовищі людства, природи і всесвіту.

Вони написані на одному подиху, майже за два з половиною роки з усвідомленням того, що потреба світу в таких пізнаннях уже назріла.

УДК 821.161.2

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-601-195-8

© Сергій Миколин, 2017

«Коли світає на вустах
тремкий промінчик першослова,
у серці дотліває страх:
зронити слово я готова?
Я можу? Хочу? І мені
воно потрібне? Я хмелію,
як слово десь в душі на дні
несміливим пагоном зоріє...
Яке ж то щастя навесні
той пагін пестити ростити!
Весно, прошу, пошли мені
потребу слово народити».

Оксана Тимошук

Ця книга одна з сімнадцяти книг автора і написані вони для тих, хто відчуває душевний неспокій, хто хворіє тілесно; і для тих хто має намір жити в радості життя, в злагоді з усіма і собою; і для тих щасливих і успішних, які мають енергію для нових звершень.

Ці книги написані у формі монологу автора, хоча зовнішня заявка зроблена про умову розмови двох. Ця розмова віртуальна для бажуючого пошуку в пізнанні себе і оточуючого середовища. Таке викладення думки автора у вигляді монологу присутня в будь яких монологах.

Книга буде для вас нелегким читанням, але устремління до кращого і спокійні розмірковування над текстом поєднанні зі своїми знаннями будуть виправдані.

Якщо помічаєте в книзі повторення, то це означає, що ми можемо знайти нові подробиці, або як підказку на застосування маловживаних діяння в нашому житті для пошуку істини. Не нагромадження слів, але ритм звуку має вирішальне значення. Не думаймо, що писання приносять лише велике. Нові слова, нові думки, нові речі бажано поміщати в чисте місце. Таким місцем є наше тіло і ум. Очищаємо їх і наповнюємо їх радістю усвідомленого розуміння життя, починаємо щасливе облаштування своїх відносин з людьми, з всією природою і тому ми маємо нагоду показати вам деякі особливості облаштування цього миру і всієї нашої Всесенної.

Збирачі і носії проголошуваних, писаних знань посилаються в ті місцевості, де найбільша потреба в них. Сама їх присутність допомагає оточуючим при прямому контакті отримувати духовні якості. При почуті, при прочитаному слові не є перешкодою для отримання цих якостей, якщо ми вже готові їх приймати. Це писане слово всього навсього є дорожнім знаком, що стоїть на нашому шляху життя в пошуках істини, правди.

Слід перечитувати книги, які торкнулися наших почуттів і сприймемо цей факт як початок, як початок до пізнання. Взагалі, слід вчитися поновлювати своє враження від прочитаного. Даремно думають, що книга, прочитана три роки тому, не буде новою при наступному читанні. Сама людина змінилася за ці роки. Її свідомість і розуміння не могло залишатися на тому ж рівні; у всьому навколишньому середовищі відбулися зміни, людина не може повернутися до колишніх умов. При повторному читанні людина вбачатиме новий зміст в книзі - так говорять всі, хто читає, бо відчують новизну в пізнанні. Тому така прочитана книга стає настільною і живою джерелом в щоденному житті.

Такі Знання живі, якщо ми бажемо знову почитати таку книгу. Знаходяться люди, яким просте слово виявиться кращим ключем для відкриття дверей життя. Неможливо уявити різноманітність людських свідомостей і розумінь. Людині властиво шукати живого співрозмовника насамперед у книзі. Тут присутній такий елемент, як зародження своїх думок, на які книга не перечить, а дає свободу в мисленні. При повторному читанні через невеликий проміжок часу ми знову відкриваємо для себе щось нове, бо кожен знак у слові несе смислове наповнення, несе життєві відкриття. Як приємно спілкуватися з таким другом, як книга. Вона привчає спілкуватися насамперед із Всесвітом. Ви це в собі зможете відчути. Спостерігайте, як відбувається співбесіда у відчуттях. І такий зв'язок є ознакою близькості. Це розмова з собою подібним, як би зі своїм двійником. Такі відчуття також з'являються, бо це розмова з Богом через слова книги.

І не ображаймося, якщо розмова не відбулася. Тому можуть бути різні причини, але не пояснення. Порив творчості не може загаснути через невчасність цієї книги. Кожному пориву творчості творця дані свобода і своя місія, свій строк - кому написати, кому прочитати, кому втілювати в життя, кому вознести з життя в сфери духовні з усвідомленням, що в цьому житті ми можемо зробити це, а то й більше. Ваші ходи відчутні? Ви відчуваєте задоволення від розуміння своєї суті? Тоді дерзайте! Ви на правильному шляху, саме, Ви! Здоров'я Вам і творчих пошуків! Творчість наша доля!

Ці друковані слова — це зосередження думки, взаємозв'язку вчинків і наслідків, моралі і прикладів людської мудрості. Вони допомагають важливій ідеї просочитися через всі двері свідомості і потрапити в самі глибини душі. Всі вони дозволяють задуматися над своїм життям, його смыслом, своїми цілями, поведінкою, бажаннями, потребами і можливостями, бо не нав'язують точки зору, якісь висновки, не диктують нам того, як потрібно жити. Слова є лишень як наслідок розмірковують про конкретну ситуацію, а можливо і про наслідки тих чи інших наших дій, чи нашої поведінки. Вони дають можливість поглянути на когось і на себе зі сторони в злегка відстороненим поглядом. Вони не можуть зобидити, чи ранили, а можуть лише підказати чуючому і навчити бажуючого, чи потребує. В кожному з них є зерно істини, як їх розумів автор і як розуміємо ми їх зміст, зміст слів (мається на увазі їх смислове наповнення) і в цілому — може бути різним, а може бути однаковим. Деякі висловлювання нами включені в попередні книги для полегшення розуміння смилу життя на Землі, нашої місії як людини.

Читайте їх, розмірковують над ними, усвідомлюйте, і наші серця наповняться мудрістю, а ум — розумінням подій, фактів, вчинків, які, поєднуючи в собі спокійну мудрість і простоту проблем, вчать нас думати, знаходити способи вирішення проблем, розвивають мислення, інтуїцію, уяву і вчать бачити свої потреби, виходячи зі своїх можливостей. Одні слова чи речення приносять нам натхнення, другі - заставляють посміятися, треті — задуматися, четверті — отримувати задоволення ... Ці скарби людства

відкривають нам нові життєві орієнтири, направляють нас і пропонують шляхи пошуку істини через майбутні зміни в особистому рості індивідуального духовного розвитку.

Слово - лише привід для того, щоб створити контакт душі на плані ума в будь яких ситуаціях життєвської суєти. І якщо ми в стані прийняття, то ми відчуваємо, що щось постійно відбувається в стороні від слів, між словами, між рядками.

«Не кажіть нічого уму, тому що той, хто говорить, і є ум. Краще будьте тихими і слухайте. У тиші ума немає – він там не може існувати. У проміжку між двома словами ума немає. Ум повністю належить світу мови, говорінню, читанню, тому шукайте себе все більше і більше в проміжках між словами. Там знаходиться справжнє».

З повагою Сергій Миколин

С Л О В О

«Ну що б, здавалося, слова ...

Слова та голос – більш нічого.

А серце б'ється – ожива,

Як їх почує!... Знать у бога

І голос той, і ті слова

Ідуть меж люди !»Т.Г. Шевченко

ПРЕЛЮДІЯ

Здравствуй Боже, здравствуй Сонечко, здравствуй Новий День, здравствуйте Люди і все, що оточує нас!

Слава тобі Сущий який у нас і Нам в Тобі!

Дякую тобі, Боже, що даруєш нам новий день! *«Боже! Дай мені зустріти з душевним спокоєм усе, що принесе цей день. Дай мені цілковито віддатись на святую волю твою, на всяк час дня цього у всьому настав і цілком підтримай мене. Не дай забути, що все ти послав. Навчи мене просто і мудро ставитись до всіх людей – нікого не засмутити, не збентежити. Господи, дай мені сили перенести втому і всі події цього дня. Керуй моєю волею. Навчи молитися, вірити, надіятись, терпіти, прощати і любити. Амінь.»* Молитва оптинських старців.

Ми визначаємо світ речей словами, ми виховані на книгах, ми навіть думати не можемо без цих визначальних слів. Слова корисні, поскільки йдеться про світ, про зовнішній; слова марні, якщо мова піде про себе, про внутрішнє. Коли ми почнемо рухатися всередину, нам нічого не залишиться, крім як зупинити слова. Слова як найкраще відповідають світу - інакше була б просто біда. Якщо ми йдемо в магазин і хочемо щось купити, без слів нам доведеться нелегко. Навіть якщо ми спробуємо вказати мімікою на річ, то в своєму умі цей предмет вже має назву словом і воно наповнене якимось змістом, яке визначає його дію. І це виявиться марною тратою часу. У світі слова більш корисні, тоді як у внутрішній подорожі потреби в них немає, тому що у внутрішніх мандрах в них немає необхідності. Для молитви слова не потрібні - тут необхідно увійти в стан молитви.

В пізнанні духовного, в пізнанні суспільно-матеріального людина послуговується думками, які є наповненими обумовленими словами, словами книг, людей. Всі ми свідомі, що крім людських можливостей в житті нам є помічні якісь невидимі сили, які ми визначили, як духовні енергії. Основна маса отримувала пояснення до своїх духовних відчуттів, до востребуваності в духовному протягом віків від пануючої релігійної традиції на території проживання. В нашому устремлінні побачити причини цих чудових відчуттів і вмінні у сприйнятті фактів і подій ми теж, як жителі даної території, які є послідовниками християнства також послуговуватимемося цими ж обумовленостями, цими ж термінами, щоб і у Вас появилася можливість жити за покликом цих духовних енергій, які дозволять нам усвідомлено увійти в життєву місію.

Ми не є адептами християнства, тим паче мусульманства, індуїзму..., але для спілкування визначимся, щоб наш діалог був на одній мові чи на одній понятійній основі. Бо ці пізнання ввійшли в нас, вони існують віками і вони є орієнтирами у житті кожного. Цими знаннями наповнені в тій чи іншій мірі всі святі книги. Однак слова мають бути прийнятими, тоді вони і дають плоди духовності.

«Перш було слово, і слово було Бог, і слово було в Бога» - ось такий кругообіг дієвих енергій в житті і ці енергії є наповнювачами самого життя. В слово «життя» ми можемо поміщати майже всі відомі і невідомі проявлені і не проявлені енергії, починаючи від Божественних, приймаючи матеріальне, які ми ще додатково наповнюємо суспільними. В житті є Бог, є Слова, є Рух, є Щастя, є Гнів... Коли життя відсутнє, то всього цього означеного і бути не може. Життя родило слово і оголосило себе Богом і від стану життя воно є всенаповненим різними правильними і неправильними, приємними і не приємними речами і подіями. Живий бачить, живий чує, живий відчуває, живий міркує, живий приймає рішення, живий діє, живий говорить... А людина в своїй еволюції має можливість організовувати своє життя усвідомлено. В цьому їй допомагають слова.

Живи – життя сказало,

Кохай – і ніжно обійняло.

Даруй – посміхнулося Щастя,

Вір і Йди – Серце підказало.

*Вирішуй - Мудрість прошептала,
Попробуй – Мрія прокричала.
Ніжність очі прикрила
І Розуму торкнулася Надія... А. Волошина.*

Люди знають слова, вони вміють ними користуватися. І ми в цих книгах в деяких визначальних словах і розглядаємо їх змістове і суттєве наповнення, і саме тих слів, які досить широко застосовуються в спеціальній літературі і в побуті, однак часто в контексті речень чи розмови зовсім суперечать їх істинності утворення. Для розуміння значення слова в житті людини, ми трошки подивимося в деякі аспекти в їх бережному застосуванні. Людина, як жива істота, завжди говорила членороздільними звуками, об'єднаними в слова і речення, зовсім не зрозумілими звуками певного ритмічного звучання, жестами, мімікою для спілкування. Ці всі елементи мови збереглися по сей день. Дещо відійшло. Деякі слова вийшли з ужитку, а появилися нові.

ЖИТТЄВІ ЕНЕРГІЇ В СЛОВІ

Слову, як поєднаній видимій і невидимій енергії властивий звук, певний тембр, його чистота, ритміка звучання, проявлення в написаному, як об'єднаному в характерних рисах, вихідних даних, кінцевим результатам, сам змістовний склад чи по подібності властивостей, але і в ньому має місце на існування, як жива духовна наповнююча складова енергія. Ми це ведемо до того, що дух чи як енергія є тим живчиком при допомозі якого ми можемо передати слова, сприйняти їх, тобто вони виконують свою основну функцію в спілкуванні. В даній книзі ми трошки торкнемося питання розуміння як вчитися наповнювати слова такими енергіями і як вчитися їх приймати.

Почнемо з загальновідомих фактів і подій, які теж прийшли від вимовленого чи написанного слова. Христос говорив про багато речей, яких і немає в Біблії, але запам'ятавши слова з Біблії, то тепер ми можемо це повторювати, як слова Христа. Це не є особисто прийнятими словами, ми їх повторюємо, маючи можливість прийняти. Багато хто може стати попугаєподібними. Але коли папуга повторює щось, хіба він це розуміє? Зовсім ні. Попугаєве повторення не має сенсу, воно є просто механічним повторенням. Людина просто вивчає слова. Але це не має великого значення. Ці слова красиві, поетичні. Просте їх повторення також викликає дивні переживання. Вони не дивні, вони для нашої душі, вони своєю ритмікою найповніше і всеоб'ємніше проникають в наше єство. Навіть не знаючи їхнього змісту, ми можемо відчувати відтінки вібрації. Ми можемо повторювати їх і відчувати відтінки задоволення, але це задоволення не буде духовним. Поки ми не почнемо дивитися тими ж очима, що і Христос, поки ми не будемо переживати все існування так, як його переживав Христос, до тих пір ми не будемо християнами. Поки значення слів є не зрозумілими, чи не сприйнятими, чи не відчутими і не пережитими, то нічого не відбудеться. Тому знання може бути засобом вираження, але не цілісним способом досягнення, реалізації через досвід перебування знань в процесі реалізації. Так ми зможемо стверджувати пізнання і то як часткове, бо все тече і з'являються нові знання в середовищі людства і виникає нова потреба в перебудованні досвіду.

Слово з нами, Біблія з нами, ми можемо стати великим проповідником, вченим, філософом, можемо придумати і навертати навколо цього безліч теорій, технологій донесення до нашого ума, можемо створити свою теологію, але Ісуса там не буде. Нам необхідно жити з Ісусом, його присутність, як джерело енергій - найголовніше. У будь якій теорії, яка вона не є, сенсу немає, нам слід вкласти в неї сенс самим. Ми думаємо, що читаємо Біблію і в ній слова Ісуса. Так, слово є, але хто надає йому сенс? Сенс надаємо ми самі. Тому будь яке писання не що інше, як дзеркало: в ньому ми бачимо лише свій власний стан нашої душі. Вміння читати і дасть нам вміння бачити свої духовні джерела.

Чи часто ми говоримо з Богом. Бог теж є різновид енергії і спілкування з ним, з людьми, з рослинами, з деревами відбувається при налаштуванні ритмів і готовності передавати і приймати. Для розуміння одностороннього процесу згадаємо принцип роботи радіоприймача. Ми шукаємо ту радіостанцію і шукаємо за допомогою тієї хвилі на якій відбувається мовлення. Обопільне мовлення і слухання спостерігається і при телефонному спілкуванні. Таке спілкування з Богом, з людьми ... існувало й існує зараз, і існує в майбутньому, бо не дарма ми уві сні, а деякі індивідууми (пророки) спілкуються і зараз, переходячи в майбутні реальності і споглядаючи, чуючи ті події які відбуваються в майбутньому. Аналогічні переміщення відбуваються і в минулі реальності. Перехід здійснюють душі, духовні енергії і за допомогою нашого ума ми можемо згадати уривки теми спілкування уві сні. Ми тепер знаємо, що духовна енергія наповнює весь Всесвіт і нею наповнене наше єство, чи, сказати більш приземлено - і тіло, як трошки інший вид енергії, або її різновиди в певній сукупності. Тому ми постійно стверджуємо, що Бог поруч, Бог в нас, бо й енергія спілкування наповнює наше тіло через спілкування душею. Тіло з його відчуттями є як би антеною душі через усвідомлений ум.

Застосовуючи слова: нижчі, кращі, прекрасні..., як певну умовну відносність, то думаємо так, щоб кожне слово виявилось знайомим, або як вдавання до певного прийому повнішого розкриття, а в підсумку виявиться поглиблене самоусвідомлення. Можна замість поглибленого пізнання сказати піднесене, бо в просторі немає ні верха, ні низу. Пам'ятаємо це!

Одночасно просимо вибачити за всі слова, які ми застосовуємо в книзі не як критику, чи осуд, а для розуміння шляху в пізнанні істини, в пізнанні життя, в пізнанні Бога свого.

«Життя вже рветься, наче нитка,
І море горя кожен час у просторі летить.
Земля від болю стогне, молитви просить...,
А слів нема – слова мовчать...
Слова то є – та їх не чути.
Розтоптана людська Душа.
Розруха певна у серці і душі,
Дявольський вогонь руйнує вже й дитину.
А думки то є – та слова ще не зродили»*

Ми свідомі, що пристрасними людьми, навіть на основі одного абзацу, будемо висміяні в їх ляку, як зворотня реакція емоційної передачі страху (не бійтесь, книга не чисто релігійного змісту, вона іще страшніша – вона правдива). Але ті, які почнуть сміятися, чи прийдуть насміятися, відторгуючи істину - пристануть з часом до потреби розуміння життя. Бо саме такі є утверджувачами знань. Так було, є і буде!

Слово є усталена практика спілкування в певному середовищі проживання людини. Воно є засіб спілкування людства Землі для вираження сенсу думки несучого ідею, констатуючого підсумок, приймаючого рішення, як засіб надання інформації, виражає визначення результату діяльності.

Життя – не лише слова ...
Слова, що родяться з життя.
Слова, які злітають в небеса ...
Слова – то мить,
Що десь зродилися в душі ...
Слова ..., то з відчуття,
Чи з першого ж бажання,
Що летять у Всесвіт
І народжуються знову...
На Землі.
Пливають думковою рікою,
Голосом звучать,
Тим ритмом спілкування
І чистотою ..., і грязнотою ...
Слова, слова, слова ...
Це невагомість і тяжкота.
Слова, слова, слова ...
Це радість і печаль.
Слова – це все є від життя,
Це і порятунок
Від поцілунку смерті.
Слова – це як дарунок.
Життя ..., не лише слова ...
Що зводять до небес,
А й кидають у сміття.
Слова, слова, слова,
Бо ми іще живі ...
А помрем, то лиш слова
Залишаться оці.* Ан. автора на вірш «Вірші – лише слова» А.Волошин.

Деякі люди знають значення слів і їх смислове наповнення в безлічі виразів, точних і ясних і саме вони є носіями мудрості людської. Безліч понять має бути переглянуто від їх сучасного розуміння в їх смислового наповненні. Потрібно визнати, що справедлива історія вірувань, державних інститутів дає багато коріння самих збочених понять. Слід визнати те, щоб мова основних понять була звучною і по можливості визначальною за змістом. І саме за смисловим наповненням філологи стверджують символічне

позначення букв і слів і їх єдине джерело. Можна збагачувати мову новими визначальними символами. Кожна буква по звуку своєму означає вібрацію центрів. Безглуздо без потреби порушувати співзвуччя. Зверніть увагу на звучання давніх назв місць, роду діяльності, на позначення об'єктів навколишнього середовища. Нові слова не завжди отримують таку ж чуттєву вібрацію. Стародавні назви мали вікопомне значення. Часто ніяка філологія не знайде кореня, закладеного явища потужними енергіями народів.

Зважаючи на те, що початковий варіант назви книги мав у заголовку основоположне слово – молитва, як ознаку такого руху енергій в думці, слові і діяльності нашій, то тут слід зауважити, що рух цих енергій в думці, слові мають власне рух при почутих відчуттях в душі і тілі, як ознака єдності в нашому єстві духовних і тілесних надбань, які наповнені божественними якостями: любов'ю, щастям, злагодою, миром, добротою і матеріальними статками. Це все в нас відбувається в задоволенні від участі в цих життєвих діях.

Молитва є вознесення духу і захоплення його благими відчуттями в нас і в навколишньому середовищі. Молитва є стан нашого тіла і душі у своєму єднанні і злитті із загальним потоком енергій. Ми іноді рано вранці чуємо молитву птахів дивуючись - як малі побратими наші вміють тонко і захоплено вітати день, який зароджується. Стан молитви є проявом співбесіди про найпрекрасніше і такий стан є найпрекраснішим у нашому житті. Молитва є натхненник до знання, бо кожен, хто усвідомив велич такої співбесіди, неминує починає спрямовуватися до пізнання джерел енергії. Кожна молитва є переддень, але не як заключний акт пізнання. Тільки спочатку пізнана енергія молитви розуміється як щось заключне.

Не може спілкування з Сушим бути без наслідків. Кожне часткове відкриття сокровених Знань вже оновить шлях усвідомлення в пізнанні подальшої миті. Молитва, таким чином, є шляхом у майбутнє. Слід запам'ятати цю творящу силу. Не можна обмежувати себе явищем зовнішньої молитви, таке удавання буде найшкідливішим блюзнірством. Але не можна стверджувати енергію спілкування з Сушим, поки не буде усвідомлена основна енергія Всесвітнього Духа.

«Помилково думати, що Наші бесіди - без наслідків».

Молитва є усвідомлення вічності. У молитві укладені краса, любов, дерзання, відвага, самовідданість, неухильність, устремління. Але якщо в творимій молитві лежить марновірство, страх і сумнів, то такі слова мають порожнечу і її наслідки. Важко молитися, коли ум зайнятий чимось іншим, а не є допомогою у творенні молитви.

Молитва - це розмова двох – це діалог нашої божественної душі і нашого тілесного суспільного ума, чи матеріального до духовним (ця форма спілкування найбільш поширена серед пристрасних людей). Ця молитва може спрямовуватися і в далекі простори від самих простих бажань. Будь яка молитва може творитися не тільки в думці і слові, а й в основі всього життя людини – її діяльності. Все це в сукупності і є тією дорогою, яку ми називаємо життям. Всі ці враження, емоції, порівняння від баченого, почутого формують нашу біологічну структуру нашого тіла, генну пам'ять і соціальне середовище в проживанні, в праці і відпочинку. Можна сказати, що ум - це характерно чи спеціально виражені слова, поведінка людини, це характер людини, який і формує наші думки, слова і дії; звички, традиції, забобони і вчинки. Більшість нас так і позиціонує себе, з цими властивостями ума. Однак це є помилка і велика помилка. Ум не може приймати постійних рішень, чи витримувати якусь генеральну лінію – і це нормально, бо саме він в суспільному круговороті, у відношеннях з природою і є тим середовищем де росте і розвивається наша Душа шляхом усвідомлення чи від докорів сумління є помічником у побудові нашої мудрості. Ум досить часто і скоро приймає те, що йому хочеться, тобто, співпадає з його бажаннями. Однак, знаємо, що душа при допомозі ума і допомагає в цілому нашому єству також розвиватися і рости. Знаймо, що по своїй суті в основі нашим життєвим стержнем є душа.

Життя також проявляється у виражених наших думках, словах і діях. Все це в творчому позитиві у гармонії з відчуттями Душі і дає нам право назвати молитовним станом всього нашого єства, чи устремлінням творити молитву. Змістовне наповнення молитви кожен визначає сам по стану єства і його спроможності на час її творіння.

Життя має і негатив. Якщо ми свідомо, чи не свідомо входимо в негатив, то ми явно нищимо життя. І це теж дорога, але дорога руйнації, деградації. Така дорога, яка веде до смерті тілесної і до зникнення Духа в нас.

Буває, що ми приймаємо негативну енергію, наплідженою думкою, вимовленим словом, поганим вчинком. Все залежить від нашого рівня духовного розвитку. Зрозуміймо те, як би ми не ставились до слова, то все одно це є рух енергій і воно на данному етапі розвитку душі допомагає їй.

Навчаємось спостерігати за собою, а найбільше і вірогідніше за діями, словами, думками свого тіла, свого ума. Суть наша в нас з нами повсякчас, якщо ми займаємось пошуком. Наші відчуття, думки, слова, дії є суттєвими для Всесвіту. Ми навчилися спостерігати і відповідь приходить обов'язково: в несподіваній думці, у випадково почутому слові незнайомої людини, чи в знайомій сім років книзі. Світильник душі знаходить шлях за своїми особливостями. Багато не приймуть в життєвій суті життєві підказки, щоб мати можливість самому шукати таємний шлях до Істини. Тільки спостережливість і відчуття підкажуть, яке слово доречне.

Тому людям слід розуміти свою відповідальність за кожне пущене слово. Багато хто думає, що не варто піклуватися про слова і помисли, але ж світ існує і при прокльонах. То подумаємо, а хіба слово молитви не реалізується? Реалізується, реалізується, а конкретно спрямоване теж, та ще й як! То прикладаємо трошки зусиль і творимо позитивні сили, а також одочасно трошки приділяємо уваги, щоб ми не були «творцями» негативних думок і слів. А там дивимось, що далі починаємо вчитись слідувати за чистотою своїх діянь. Не так і багато клопоту створює така обережність і самоусвідомлення в залученні до цих знань нашого ума. Такі тренування в устремліннях входять у звичку, в культуру поведінки. Так ми входимо в стан шанування і любові до оточуючого середовища.

Трудимось самі і вчимось допомогати іншим. Допомогати можемо ми всі в молитві словом. Інша ситуація для розуміння природи сили і повернення позитивних і негативних енергій словом. Все, що ми говоримо про інших: добре, погане, прокльони, побажання, то через певний час ми бачимо і чуємо ті ж слова в нашу адресу. І так у всьому нашому повсякденному житті. Ми бачимо саме те, що є в нас, але суть в тому, що себе ми не знаємо і навіть розуміння такого не маємо, що ми дивимось таким чином на себе, бачачи свої слова, вчинки, емоції, спроби в інших. Давайте згадаємо – скільки образ, гніву зароджується в нас від почутих від когось слів. Згадаємо, що це наша душа глаголить для нашого ума, для нас.

«Жебрак стоїть край дороги і просить милостиню, а повз нього проїздить на коні вершник і вдаряє його декілька разів кнутом. Жебрак подивився йому вслід і сказав: «Я бажаю тобі щастя!» Свідок цієї ситуації спитав жебрака: «Невже ти такий смиренний?». «Ні, просто, якби він був щасливий, то він би не став мене бити батогом по обличчю. В нього була злоба і він її роздає наліво і направо, а я щасливий і бажаю всім щастя».

Ця притча досить тонко розкриває суть слова Ісуса Христа, його природу: «...і підстав другу щоку», а не для того, щоб нас лупцювали.

Однак, на початку нового способу життя слід бути обережним і спостережливим за словами і діями, які ще зароджуються з думок. На цьому наголошували і наголошують сьогодні мудрі люди. Бо коли не знав і скоїв не хорошу річ, то це одне, але коли знав і скоїв – то це ще гірше, а коли робиш погане усвідомлено, то це можна охарактеризувати, як падіння в прірву.

«Один простий сільський парубок вперше попав в місто. На станційній платформі хтось наступив йому на ногу і сказав: «Вибачте». Потім він направився в готель, але і там хтось знову штовхнув його і сказав: «Вибачте!» Потім він пішов в театр, і хтось ледь не збив його з ніг зі словами: «Вибачте». Тоді цей парубок із села вигукнув:

- Це прекрасно, а ми ніколи не знали цієї уловки. Роби все, що тобі завгодно, кому хочеш, і просто вибачайся.

І він вдарив кулаком людину, яка проходила мимо, і сказав:

- Вибачте!

Чжуан-Цзи: «Якщо чоловік наступає на ногу чужому посеред ринку, він ввічливо просить вибачити і пояснює: «Тут стільки народу». Якщо старший брат наступає на ногу молодшому брату, він говорить: «Вибач», - і все. Якщо батьки наступлять на ногу своїй дитині, то не скаже взагалі нічого.

Сама розмова має виражену дію як різну мову і тільки уточнення – двох конкретизує учасників. Саме ж слово – моли-тва має цю візуальну і наповнюючу змістовну форму дії – моліться вдвох, розмовляйте вдвох – як запрошення до дії. Та ж само дія в слові синонімі іноземного походження – ді-а-лог: два і логос, тобто розмова двох. Така розмова вже є молитвою, коли між ними є гармонійне усвідомлене поєднувальне взаєморозуміння в нашому повсякденному житті. Молитва є шляхом до істини. Молитва є дорогою буття. Це є процес, коли людина починає замислюватися над своїм покликанням, а декому вдається піти в діалозі до злиття з Сушим.

Зазвичай, в житті ми цей поклик можемо називати як процес нарощування життєвого досвіду, як в матеріальному, так і в духовному відчутті. Самоусвідомленню допомагає спокійний ритм життя, спостережливість за оточуючим середовищем, менше говорити, щоб почути інших, бо саме інші є носіями інформації, чи знань для нас.

«За вікном пролунав заклик. Один працівник відмахнувся - не заважай, я зайнятий! Інший обіцяв прийти, але забув. Третій прийшов після роботи, але місце вже було порожньо. Четвертий при заклику затріпотів і, склавши знаряддя, негайно вийшов - я тут! Це називається трепетом чуйності. Тільки це тріпотіння, осяяне свідомістю дня і ночі, веде до знання духу, поверх розуму відкриває ворота тріпотінням, яке чується навіть людськими апаратами. Якщо зможете не заглушити в собі трепет чуйності - благо вам! »

Така природа прийняття і передачі Знань закладена у все живе, і в тому числі і в нас, бо ми говоримо для когось, щоб передати ці Знання Космосу тим, з ким говоримо. В повсякчас і в повсякдень в народженні думки, у висловленні її словом через втілення її в дію слухаємо у спокої, що підказує серце,

слухаймо душі своєї, бо вони єдині в єдності знають смисл життя сьогодні і правду істини для нашого росту, духовного розвитку і вивіреного житейського шляху у вирії суспільних відносин між людьми і з природою. Душа знає наше вчорашнє, знає сьогодення і знає завтрашнє, бо є частинкою Всесвітньої енергії в нашому тілі і не піддаваймось впливу поінформованому аналізуючому уму і вигоді тіла – і наша Душа буде рости, розвиватись вівіки віків. А з нею і Тіло і наше Слово, наша Мудрість, наші Взаємовідносини з усім живим і неживим на цій Землі.

Б Л А Г А Ю

*Зроби наші справи свідками Твого світу,-
І туди, де Ненависть, дай нам принести Любов.
І туди, де Образа, дай нам принести Прощення.
І туди, де Ворожнеча, дай нам принести Єднання.
І туди, де Помилки, дай нам принести Істину.
І туди, де Сумнів, дай нам принести Віру.
І туди, де Відчай, дай нам принести Надію.
І туди, де Сутінки, дай нам принести Світло.
І туди, де Журба, дай нам принести Радість.
Допоможи нам, Боже, не шукати Розуміння,
а, скоріше, Розуміти,
Не стільки шукати Любові, скільки Любити.
Бо хто віддає, той отримує,
Хто забуває себе – знову себе знаходить.
Хто прощає – той відроджується до нового життя...
Тож допоможи нам, Господи, зробити наші справи
Свідками Твого Прекрасного Світу...» Анна Волошина.*

Для цього ми маємо знати себе, свій духовний потенціал, бо фізичні можливості ми думаємо, що знаємо. Думаємо що фізичну силу отримали від батьків через генну спадковість. Так воно і є частково. Ми далі будемо бачити, що і батьків нам дано саме для цього. Не дарма говорять, що батьків не вибирають. Це ми їх подарунки до певної міри. Однак підтримання фізичного стану тіла напряду залежить від стану духовного. Кожен в цьому переконувався протягом життя, можливо, як один, чи декілька епізодів неусвідомлено, чи цілком свідомо, а можливо із-за суєти житейської не придаємо цим підказкам значення і тільки вже на сконі життя до багатьох приходить це розуміння. А якби ми звернули увагу на ці підказки зразу, то мали б інші можливості і інший життєвий результат. І цей процес ми узріємо в цих рядках. Природа бачення себе, свого потенціалу можлива через нарощування духовних цінностей і в першу чергу любові. Ми не зможемо любити себе, а якщо більш піднесено, то і Бога в собі і в оточуючому Всесвіті доти, поки не узріємо його. Побачити ж його, себе ми можемо тільки через пізнання його якостей духовних, бо їх бачення проходить тільки через їх особисте відчуття, через їх прояви в собі і в інших. Будьмо спостережливими і побачимо ці якості.

Будьмо джерелом мудрості, теплоти, світу і доброти для оточуючих, а найперше спробуймо зігрити цим свою сім'ю, своїх рідних і колег (хоча, як свідчить життя це найчастіше саме важче. Ми з часом всі переконаємось в тому, що починати нести ці якості серед інших не просто, особливо серед близьких. Цьому заважає вже сформований наш стереопит способу життя і способу нашої думкової будівельної площадки. Не дарма в миру говорять, що в своєму середовищі пророків (носіїв мудрості немає). Вони є, але оточуючому середовищу важко повірити у наші духовні і матеріальні зміни із-за стереотипів і через зародження в інших оціночних, осудливих і завистливих думок, хоча саме ми є цим середовищем для таких думок. Процес нарощування таких якостей, таких світлих енергій (сили Святого Духа) є теж певний труд, але природа цього пошуку в покликанні душі і вона нас до цього спонукає, а не якісь очікувані матеріальні вигоди – саме до цього, чи такого розуміння такого потягу ми приходимо, відчувши цей смак із життєвого досвіду, одначе, і цей труд у відчутті надбань так нас захоплює своєю новизною, своїм баченням благості, своїм баченням джерела доброти і щастя, що ми хочемо вийти за вузькі межі сім'ї, бо ці теплі промені відчуттів радості і задоволення ми вже якби підштовхуємось якоюсь невидимою силою, щоб передати іншим. Дякуємо Сущому і Всім, що вони підтримують горіння в нас цього джерела теплоти і світла, бо це є можливість і всім погрітись біля цього джерельця. Це вже ростуть духовні крила, янгольські крила. Ці порухи ми вже робимо із-за любові (саме ця теплота, доброта і є наповнюючою силою в цьому слові). Ми вже перебуваємо в такому стані душі і тіла, що наростає сила і наміри зробити щасливими і радісними ще когось і це якраз є та милість, якою хочеться прислужитися іншим. Прислужився таємно, то нас наповнює таке відчуття радості в грудях, а потім умиротворений спокій знаходять на нас, що в нас якби входить така сила, яка спонукає творити добро на радість всім. Отримання таких відчуттів є енергетичною подякою і є процесом надходження більшої і якісної енергії в наше єство. Починається пошук у пізнанні глибше і ширше цієї сили, цієї енергії, цього божественного стану і радість наповнює наше єство шукає, кому ж передати такі свої відчуття і робити ці подвиги для інших. Ми у своїй

пристрасті робимо це при допомозі слова. Про бачення таких шляхів в далі написаних словах, але будьмо свідомі, що це має бути стан душі.

При такому стані душі, ми бачимо і певні негаразди в інших і допомагаємо їм думкою, словом і ділом по мірі можливості і можливості того, хто зможе прийняти цю допомогу. Такі наші дії мають сприяти і баченню зменшення важливості цих дій і їх значимості для нас. Це буде просте продовження нашого повсякденного життя, а не якісь подвиги. Наше оточуюче середовище наповнене красою, вершиною якої є людина в своїй діяльності, яка, любуючись і захоплюючись прекрасним, тим само збільшує кількість цієї енергії краси, творячи її в своєму захваті і подяках, у сказаних словах, у виготовлених речах, у поведінці. Ми створюємо своєю уявою все більш добротніші, все більш прекрасніші речі і події, бо чим більше ми відчуваємо, дивимось на те, що нам подобається, тим більше ми цього хочемо, починаючи і собі займатися творінням доброти і краси в словах, речах і діях, а найперше в думках. Тим само збільшуємо ці прекрасні якості – красоту, доброту, любов, задоволення словом у Всесвіті. А це так просто і природньо. Ми можемо, бажаємо і маємо можливості кожен творити це більше і більше. І це нам вдається. Ми творимо більш чудесно, більш витонченіше, наповнюючи цей процес своєю ізіюминкою, своєю неповторністю у наповненні себе і оточуючих любов'ю, радістю, щастям. І таким нашим бажанням не має кінця.

Мій рідний краю, кохана сторона.
Не забувай мене і тебе я не забуду
І Душу спомином зігрій.
Та відкривай шляхи істини мені
І серце, що радістю щемить,
В своїх долонях
Не забувай мене, мій рідний краю!
Я неодмінно повернусь ... душею.
І в цьому вірші ... словом. *

Кожна мить прожита на Землі безцінна. Ми щасливі від того, що зуміли ввійти в такий стан і цим ми даруємо собі і іншим ці миті прекрасних, добрих, радісних хвилин великого щастя у відчуттях піднесеності, хвилювань, здивувань, шанобливості, люб'язності і вдячності всьому і всім. Такі наші надбання в цьому житті душа несе в майбутнє тіло, а на даний момент вона намагається нам підказати і створює умови у творінні цього прекрасного процесу, який називається життям. То і дозволимо собі бути в такому стані, вчимося цього і таким чином в наших можливостях появляється усвідомлення і вміння управляти життєвими обставинами. На-й (на і йому, собі подібному) щастить усім у пізнанні Святого Духу. В ці два слова ми вносимо смислове наповнення, як дуновіння, рух світлих, чистих різноманітних енергій.

Бо сказано: *«Прояви любові до ближнього можуть спасти і великого грішника. Любов покриває все».*

Ми говоримо на дану тему з тими, хто цікавиться цим, хто живе цим, хто працює з собою для духовного розвитку; хто має щастя бачити промінці істинних знань про здоров'я, щастя, радість, добробут, милосердя; хто хоче бачити всіх усміхненими, забезпеченими і здоровими. Щасливої Вам дороги по рядочках слів!

*Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлених Едем
і за волошку в житті золотому.
За твій світанок, і за твій зеніт,
і за мої обпечені зеніти.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло оддзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натхнень.
Що десь у світі кров ще не пролита.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.
... пливе молитва в човнику лодонь.» Л.Костенко.*

Сказане, писане слово нами може бути тільки ознакою нашого ества і тільки нашим розумінням. Так

і саме так, бо саме тоді, як тільки в те, чи інше слово вкладається наше смислове наповнення. В цілому реченні, яке несе єдиний смисл, хтось може почути одне, чи декілька слів, або акцентувати своє розуміння на цих словах все речення.

«Про одного великого поета розповідають, що одного разу до нього прийшла людина, щоб запитати про смисл однієї поеми, яку той написав двадцять років тому. Поет сказав: «Занадто пізно. Коли я писав її, смисл знали двоє. Зараз знає тільки один». Людина сказала: «Тоді цим одним повинні бути ви». І поет сказав: «Цей один не я. Коли я писав цю поему або, точніше, коли ця поема була написана мною, або ця поема сама написалась через мене, смисл знав Бог і смисл знав я. Зараз я не знаю, тільки Бог знає».

Деколи по тексту книг напрошується вставити прекрасне слово правильно - від кореня одного слова правь і вільно від другого, бо вони є повністю відповідними в будь-якому реченні по смислового наповненню. І правильний розвиток слід розуміти, як природний ріст, як рух в позитиві. Позитив сприймається як діяння в доброті, бо всі хочуть доброго і до доброго скеровують свої діяння і направляють свій зір. Хоча в реальності присутні різного роду прояви. Так, і дехто може трактувати слово правильний з пристрасного розуміння – то хто ж тоді суддя? і яка стоїть оцінка за визначенням правильності? Ми легко не сприймаємо два попередніх речення, бо вони не відповідають духові сприйняття, відчуття і розуміння. Щоб уникнути двоякого тлумачення, ми застосовуємо слово – при-рода, як правильне його розуміння. Навіть у звичайних листах зустрічаються умовні висловлювання, які зрозумілі тільки посвяченому в переписку. Також і в пророцтвах можна дивуватися деяким неясним для нас висловлюванням, бо вони мають інше смислове наповнення. Але коли згадаємо час і всі обставини пророцтв, то зможемо цілком ясно зрозуміти цю умовність висловлювань, яка існує для нашого часу, бо віки поміняли багато понять і висловлювань. Потрібно бути обережним, щоб не впасти в невігластво суджень.

*Слова, що падають
У вічність.
Слова – то мить,
Що десь засяяла в імлі.
Слова – то мерехтіння
Першої зорі,
Що падають у всесвіт,
Народжуються знову
І йдуть,
Пливають рікою,
Голосом звучать,
Тим світлом радісним
І чистотою...
Слова...
Це невагомість.
Слова...
Це легкість і печаль.
Слова...
Це порятунок
Від поцілунку смерті.
Слова – це все
Життя... А. Волошина.*

Достеменно відомо, що слова не можуть навчити — вчить нас тільки життя через наше їх сприйняття і відчуття їх наповненості тим змістом, який нам подобається. Але слова виконують подібну функцію в житті людей, як гроші, тобто допомагають обміну різних видів енергії. Вони допомагають спілкуватися людям і в цьому їх основне призначення. Людство навчилось певні дії по однаковому смислового наповненню, по однакових проявах давати цим діям, предметам назви. І ці назви допомагають людям спілкуватися. І все-таки перед нами книга слів, неординарних слів, і зараз ми готовимось їх прочитати... Слів, які неймовірно розширюють наші можливості і формують нові, позитивні переконання; формують впевненість у можливість вміти впливати на наш спосіб життя.

*« Людина шептала:
- Господи, поговори зі мною.
І лугові трави співали, але людина не чула. І закричала вона тоді:
- Боже, поговори зі мною.
І грім з блискавкою прокотились по небу, але людина не чула. Людина озирнулась кругом і сказала:*

- Боже, дозволь мені побачити тебе.

І зірки ярко засіяли, але людина цього не бачить. Вона закричала знову:

- Боже, покажи мені видіння!

І нове життя було народжене весною, але людина і цього не помітила. Вона заплакала у відчай:

- Доторкнися до мене, Боженьку, і дай мені знати, що ти тут.

І після цього Бог спустився і доторкнувся до людини, але людина змахнула з плеча метелика і пішла геть».

Важливі не так слова молитви, як стан нашої душі, її готовність говорити з Богом. Ми в цьому реченні обумовили тему всіх книг, які розкривають духовно пізнавальне спрямування при допомозі слів. А ця перша книга спеціально призначена для можливості наповнити ці слова саме таким змістом, який відповідав би тематиці книг.

«В темноті ночі присмню і добре, коли душа говорить, а вуста німі. Хочеться молитись, молитися – сховатись у чистоту і любов.

*Боже, Ти прощаєш мені, грішній, бо відчуваю ніжний доторк Твоїх рук, від якого тепло розходить ся по тілу!»*Оксана Стефко.

«Чим пахнуть яблука? Сонцем. Ранковою ніжністю роси... І ще осінню! А може, все-таки осінь пахлакотить рум'янцем, бо її духмянять яблука, і роси такі фіалкові, бо настояні на чистому яблуневому трунку? А сонце таке гаряче, бо йому посміхаються яблука?» Алла Вишневська.

Образне і смислове наповнення слів допомагає логічному викладу думки при поясненні того, чи іншого явища в навчальному процесі, чи в житті; допомагає зрозуміти суть; дає можливість підбирати синоніми для більш повної характеристики речі, чи події.

Крім самих накреслень, написання слів, то насамперед ця енергія посилається і в простір і приходить в нас в процесі прийняття з простору. Ось так слово зародилося з думки. Не наша турбота, де послана думка знайде притулок, на якому перехресті життя вона виявиться. Прекрасно те, щоб послана думка була вжита во благо. Може бути, що думка, чи слово буде прийнята на не зовсім несподіваній говірці. Вона може запасти в свідомість дитини і втілитися значно пізніше. Може бути, що словом опанує людина, яка вже відходить від світу земного і застосує її в іншому світі і ця думка допоможе полегшити йому перехід. Може бути, що пошуковці будуть захоплені корисними словами, які о-дух-о-творюють їх одноманітну роботу. Слово допоможе хворому і вкладе йому віру у лікаря. Слово піднесе жінку далеко за межі домашнього вогнища. Як Учитель творить словом через учнів, так жінка творить через чоловіче начало. Тому жінка енергетично підносить чоловіка. Думка вкаже хліборобові планетарне значення його праці. Землероб відповідає за кору планети, і слово-думка, яка посилається ним є самою насущною. Слід написати слово зодчому і судді, і художнику. Нічого, якщо деякі листи дійдуть в нічний час. Таке розуміння дає відчуття, що у нас є багато читачів. І це нас окрилює і наповнює вдячністю до всіх !!!

Якщо начальник, близька людина говорить нам безпосередньо, чи при інших позитивні, хороші речі і вони лягають нам на душу, ми раді, ми щасливі, бо їх слова, їх емоції співпадають з нашим станом і ці слова відображають нашу дійсну суть. Коли вони говорять тільки голі слова без наповнення їх позитивом, а переслідують певну корисливу мету (підлещування), то наша душа не сприймає їх чомусь, бо вони не відображають нашу дійсну суть тепер, чи в той момент, про який іде мова. Або, наприклад: чому начальник не підвищує зарплати, чи не надає кращу посаду – я ж весь час на вечоринках, на днях народження так восхваляю його, добираю такі слова, щоб показати наскільки він мудрий начальник, справедливий, чесний...? А причина проста, бо ці слова не відповідають його суті і він сприймає їх як сарказм, чи насмішку, а тому і починає гірше ставитись до нас. Те ж стосується і критики: коли вона справедлива, то в нас не виникає обиди – душа знає, що про нас говорять саме ті слова, які відповідають нашій суті. Однак, коли ми знаємо, що це наклеп, брехня, то ми можемо загорітись в злобі, чи тримати її в собі.

В даному випадку, читаючи ці рядки прийміть підказку, не приймайте до серця цей наклеп, чи брехню і хай він залишається з тим, хто його наплотив. Ми спокійні були і залишаємось такими, а вони будуть тривалий час в неспокої і можливо робитимуть спроби вибачитись, чи в інший спосіб, щоб все таки вкинути ці образливі слова в нас своїм нагадуванням, чи слухами на стороні. Ці такі його спроби є не чим іншим, як спроби позбутися цього негативу, бо ми його не взяли і деколи ми говоримо, що ці спроби є докорами його совісті. Проявіть мудрість і сядемо вдвох і шукаємо причину, чого так було сказано і другу причину, чого саме для нас. Бо тільки так ми обоє можемо нейтралізувати негатив вимовленого слова, бо вони навіть не розуміють, що їх стан уже сам по собі поширює негатив. В цьому реченні показано природу каяття і пробачення. Це так образно сказавши, а за цим спостерігається рух енергій про які ми говоримо в цих книгах.

В тому і трудність, щоб донести слово до чийогось ума, а ще важче до душі. Зразу ж вкажемо природу сказаних слів: якщо ці слова сказані нами, то вони сказані на прохання душі співрозмовника і незалежно, чи вони приємні для сприйняття його умом, його еством і це є завданням співрозмовника зрозуміти те, для чого вони йому сказані (на прохання душі їх сказав би будь хто і так чи інакше, але саме в наші вуста вони вкладені, як найкращого передавача); і друга сторона розмови, діалогу, що сказані співрозмовником слова є сказаними саме на прохання нашої душі – то як ми можемо сердитися на себе і в цьому захована мудрість для скорішого пробачення здавалось би іншим, але вихід з гніву нашого суспільного ума якраз ми можемо найскоріше погасити для свого ж блага. Перечитайте це речення, будь-ласка, ще раз.

Однак, коли ми готові прийняти певні слова для душі, то це є відчуттями зустрічі давніх добрих друзів. Тільки рівнорівневі по своєму духовному, чи розумовому розвитку можуть одне одного розуміти. Тоді відпадає потреба в слові. Вони є одnodумцями. Вони розуміють одне одного без слів ..., бо важко передати словом всі нюанси життя (чи то дія, чи то відчуття, чи то стан душі). Рівнорівність двох індивідуумів не дає змоги передати досвід іншому словом, навіть рідко так є, щоб так міг передати батько синові, вчитель учневі. Це мабуть такий стан душі того, хто говорить (чи пише) і того, хто слухає (чи читає). Можна сказати за них, що вони працюють злагоджено, в одному ритмі, в унісон.

Розвиток людини вимагає більш широкого застосування слова в пізнанні істини. І таке разумне, відважне пізнання в бесіді дає істинну радість, бо дає відчуття творчого пошуку. Пам'ятаємо просту істину, що знання буде плодоносне там, де воно може бути прийняте. Дари Суцього тим цінніші, коли вони отримуються природньо, можливо, внаслідок попередніх накопичень. І книга ця є тому в приклад. Якщо ми пишемо для себе, то вона не получити істинних наслідків. Одначе, якщо вона пишеться для однієї визначеної особи, то ми помиляємося. Послання насичене і наповнене високими думками, пишеться не для себе і не для визначеної особи, а для всього людства. Не для себе ми пишемо, а для не-відомих нащадків. Не будемо утруднювати себе роздумами, ким будуть затребувані наші слова.

Бо читаєте Ви цю книгу теж не випадково, вона направлена Вам Суцим для прочитання, розуміння і сприйняття на прохання Вашої Душі, а якщо ум проявляє незадоволення, проявляючи в нас втому, роздратованість, тимчасову незгоду, то тільки розуміння того, що це для нас прислано цю книгу, як передмову до всіх цих книг духовно пізнавального спрямування і ми маємо їх прочитати до кінця і тільки таке усвідомлення зможе його умиротворити. Можливо не цей абзац потрібен зараз, а він знаходиться в середині, чи в кінці книги, чи в іншій книзі, або ці знання знадобляться тоді, можливо через роки, коли ми не матимемо цих книг біля себе. Вони вже є духовним нашим провідником по життю, а з метою утвердження в довірі, бо ми зразу ж згадуємо, чи були подібні ситуації в нашому житті, а потім і згадуватимемо про ці рядки слів, які підтвердять деякі життєві нюанси в майбутньому і таким способом ми набуваємо новий життєвий досвід. Так ми починаємо розуміти, що ці книги ми захочемо прочитати декілька разів і в цьому стані порадимо прочитати своїм друзям, колегам. Нам захочеться в такому стані поділитися навіть своїм досвідом, відчуттями як своїми – і це є правдою.

Ці книги - це те, що відкрилося нам на цьому короткому шляху життя і якщо ці слова зачепили струни Вашої Душі, то нам приємно від цього подвійно. Але спочатку вони окрилили нас, а потім настав період гіркоти пізнання, бо реальне життя потребує додаткової енергії для розуміння природи людського життя-буття, яка відкрилася нам своїм різнобарв'ям. І що характерно, що повернутися до старого розуміння життя і попереднього способу життя вже неможливо, бо побачений, відчутий шлях пізнання є шлях в одну сторону, який веде до Суцього. Ми так чи інакше йдемо до нього, але дане пізнання є автострада для відчуття швидкості наближення з безліччю природних краєвидів і місць для відпочинку, праці та ігор. І сміливо беріть від життя все, що Вам сподобається на цій автостраді. У підсумку народжується відчуття небажання повертатися до колишнього способу життя.

Природа слова є інформативною енергією, однак його смислове навантаження, яке підтверджується в проявах візуальних, слухових через душевні і тілесні відчуття, як рух певних енергій дає кожному в окремоті довіру, чи недовіру в істинність (правдивість) слів. Правдивість – це компас життя, по якому ми зв'язуємо правильність свого руху по дорогах життя і по ній визначаємо істинність тих, кого зустрічаємо на цій дорозі. Тому енергія слова є стимулюючою енергією в пізнанні себе, Всесвіту. Слово ще не є знання, чи енергія пізнання, а як озвучена блага вість, як підказка, як дорожній знак для тих, хто є спостережливим у баченні і в чутті себе і інших.

В більшості випадків, коли люди говорять: «Я вірю, чи вірую...» - то цим вони лише хотіли б вірити; це є оголошена заявка на намір в дії, але не вірять насправді, а тільки озвучили підтвердження свого хотіння і то часто-густо не як потребу душі, а як дію в дотриманні суспільної установки – не вирізнятися із загальних неписаних правил поведінки. І цьому є, як правило, маса доказів в житті. В такі заяви, зазвичай, не вкладається та духовна енергія людини, якої потребує наша душа. Періодично є бажання, а подеколи потреба вірити, але самої віри, яка б мала дієве вираження в проявах, чи відчуттях, як стан душі, то і немає. Віра, як стан ества приходить через довіру, що поєднує в собі знання і наш власний досвід.

Людина, яка перебуває в стані довіри, то вона досить чутлива і їй немає потреби заявляти про свою віру, а зовні цей стан в людини проявляється в такій якості людини, як справедливість і чесність з усіма. Ось так.

Писане слово, як засіб, як дорожній знак на шляху пізнання істини, бачення правди життя, відчуття справедливості. Воно, може, не є істина, але і не брехня - перевіряйте. Хоча словами не можна передати істину, але саме вони в момент, коли зачіпають струни душі, або як говориться лягли на душу, то саме тоді вони викликають жадобу істини, як би кличуть до пошуку. І подорож починається. Ця подорож безкінечна. Тому ми говоримо, що слова не можуть відкрити нам істину, бо вони можуть тільки підштовхнути до пошуку. В процесі пошуку через особистий досвід в нас приходить розуміння істинності дій, які ми часто намагаємося пояснити цими словами. Істина в того, хто прийшов до її розуміння через свій досвід. Пізнання істини, як і Бога завжди є пошуком індивідуальним.

Це зручно, щоб слово писане, почуте могло вказати напрямок пошуку. Воно цінне тільки, як допоміжний засіб, може послужити поштовхом для зміни бачення життєвих цінностей, бачення смислу життя, бачення свого призначення, як людини. При допомозі слова ми можемо намагатися змінити поведінку інших, вплинути на прийняття кимось рішень. Слово може виконувати об'єднавчі функції, але може встати сірником для початку ворожнечі, війни, або засобом в досягненні миру. Ми самі творці, ми самі істина, а не саме слово. Тому слова неприйнятні для опису істини. Істина є таїною, а слова все роблять відкритим і публічним. Коли ми не можемо підібрати слова, щоб висловити свої відчуття, своє сприйняття будь чого, то це і далі залишається таїною. Бо те, що ми можемо описати словами, то воно є проявленим для сприйняття, воно є зовнішнім і це буде не повна картина. Таїна залишається. А істина і є таїною. Це не значить, що хтось чи бог її тримає в секреті – просто природа істини така, що ми її не можемо описати словами. Ми деколи можемо її відчувати Душею.

Щоб зрозуміти і сприйняти ці слова духовно-пізнавального характеру, то виникне потреба прочитати ці книги не один раз, бо для розуміння думки автора прийдеться розуміти і підтекст, який деколи ховається між рядками незалежно від автора. Тим паче, нами в багатьох реченнях є логічно недовершеними думки і цим створюються умови читачам для пошуку свого розуміння в закінченні чи у відторгненні самого початку.

На читання між рядками нам довелося стикнутися при прочитанні духовно-пізнавальної, філософської літератури. Але і публіцистика несе велику інформацію між рядками. І навіть уже при прочитанні нами цієї книги, ми виявили подібне викладення думкою і словом суті знань. А читана вона нами вже не раз – і з кожним разом суть її змісту бачиться глибше і ширше. Такий підхід буде і вам помічним. Бо природа (правда) таких труднощів, що тут не напишеш коротко і красиво, хоча деколи пишучи просто, то виходить краще. Але коли ми спробували розглянути і зрозуміти такі речі, як Бог, Всесвіт, Космос, Енергія, Простір, Час, Життя, Рай, Щастя, Любов, Радість, Задоволення, Мир, Злагода, Гідність, Свобода, Гнів, Гордіня, Зависть, Злоба, Жадібність, Осуд, Смерть, Пекло і т.д., то слова просто не знаходяться. Можна написати багато подібних слів-синонімів, але розкриває суть їх тільки кожен по своєму, виходячи з власного усвідомленого, чи неусвідомленого розуміння своїх відчуттів. Краще всього це починає вдаватися при прочитанні книги, чи окремої частини вдруге в стані спокою, в тишині і при наявності бажання і можливостей. Звісно, коли ми при читанні починаємо обдумувати свої повсякденні турботи і плани, то нам відразу ж слід повернутися до повторного прочитання.

Рано чи пізно кожна людина проходить через стрімкі етапи діяльності і тихоплинних хвилин на протязі життя, яке проявляється в цій житейській суєті, як роздрібнені частинки, чи, можна сказати, епізоди, приходить в стан умиротворення і спокою. Це є початком формування мудрості в нашому естві. Однак деякі люди потрапляючи в життєвих проміжках в стан колосальних переоцінок свого життя і свого світосприйняття виходять на пошуки своєї суті – хто ми є ? Усвідомлення своєї суті, свого смислу життя проходить через тернові хащі повсякденщини, зазнаючи певних матеріальних і суспільно значимих втрат, та одного разу людина помічає навколо себе тишу, яку ми визначаємо символьним словом – самотність, але не як самоізоляцію від усього на світі, бо раз живі, то проходять життєві процеси в тілі, подорожують в нашому умі думки, проявляються якісь відчуття. І тому ми визначились з таким формулюванням цього стану, як самотність, хоча в книзі для сприйняття читачем, ми цей стан і наповненість цього слова смисловим змістом вказуємо на наблизений стан – входження в стан спокою. Правильним буде входження в стан самотності. Вперше відчутий такий стан тіла і душі створює певне хвилювання і приходить глибоке усвідомлене розуміння свободи і гідності. Проходять ті відчуття незручностей від суспільних установок, які були на початку наших роздумів. Та і на ці незручності ми починаємо дивитися, як на своїх помічників в житті. І тільки таке бачення себе і оточуючого середовища поряд з тим, що в нас загорівся вогонь творчої пошукової натури виводить нас в прийняття нами радості, любові, доброти і сприйняття їх як смил життя. Цей процес майже безповоротний.

Таким способом людина вивчає предмети, факти, події – на основі узагальнення тих життєвих характеристик на які вона здібна, складаючи, перш за все, в них дію, бо ці характеристики і проявляються в дії і ці однакові, подібні за смислом, суттю і формою прояви ми групуємо і підбираємо ті символьні слова, якими сьогодні послуговуємося. Такий приблизно процес народження слів.

Мабуть ми досить саодинокі раз читаємо ці рядки? – так воно і є, бо про це не можемо нікому розказати в повному об’ємі. А чоґо? Бо злякалися, бо відсутня довіра, немає впевненості в можливостях своїх для пізнання суті життя і можливості жити легше і красивіше. Ми не можемо вам доказати ці судження і їх аргументувати, бо це не є чисто навчальним посібником і не є нашою метою, бо тільки наша довіра в істинність цих написаних думок впливає на все, що ми можемо, чи не можемо зробити, в тому числі, і переверити їх дію.

Найскоріше приймають зовнішні прояви життя і природу цієї життєвої філософії ті, які мають віру в будь що: чи в бога, чи в партію, чи в науку, чи в прикмети, чи в особисту фізичну силу і особисті вміння володіти інформацією, бо вони психологічно готові приймати, як говориться – вони досить чутливі душою, вони зрозуміли стан саомості. З таких людей виростають подвижники і праведники, які є засівачами духовних якостей в середовищі людства і Всесвіту.

В таких нас, які живуть пристрасно з вірою в краще життя сьогоднішнє, чи заґробне зароджуються ідеї його реалізації і вони починають ці ідеї реалізовувати, зважуючи обставини, аналізуючи можливості, але часто густо появляються проблеми. Проблеми не складно вирішувати, коли знаєш причини, які породили їх. Однак, коли ми їх не бачимо, чи не чуємо, навіть коли вони в нас під носом, як та люлька, то тут нічим не зарадиш. А порада така: заспокоймося і озирнімося і побачимо, чи почуємо підказку, як вирішити проблеми. Про це і написані дані книги. Ми щасливі, що у нас появилась така можливість: нести людям всього світу цю правду радості, мудрості і духовності, яка була дарована нам в стані творчого натхнення і написані цими словами для передачі всім.

Бог сотворив з допомогою слова сей світ, все видиме і невидиме. І при допомозі слова Ісус Христос зціляв людину. Всесвіт має силу, розум, знання, правду, доброту, любов і діє через поширення енергії, якої ми потребуємо і яка вноситься в наше єство і в інші єства і предмети через її прояви як благоволіє Боже, в даному випадку, словами.

З розумінням пам’ятаємо і далі, що в кожне слово кожен вкладає його смисл своє розуміння своїх відчуттів, свого бачення проявів оточуючого середовища в проявах, в предметах і сприймає його по своїх відчуттях.

І в слово Бог ми вносимо в цій книзі суспільне наповнення розповсюдженої в нас християнської релігійної традиції, яка є певною платформою такого відчуття, як довіра, з метою пізнання смислу життя. Це слово - довіра в нашому розумінні є як дія і ми розуміємо цю дію, як рух енергій в тому значенні, що ми довіряємо, що ми приймаємо ці знання як рух до істини, як шлях до пізнання Бога. Слово – віра у нашому розумінні є як стале визначення якогось нашого стану без розвитку і росту і сприймається як певна буква закону, хоча людина, яка має віру скоріше проявляє довіру до інших видів і проявів в житті. Життя – рух різних енергій і довіра є однією з них. Довіра зміцнюється на любові, на відкритості і переходить в наш життєвий досвід. А пізнавши щось хороше, наше єство починає шукати ще щось і є якби стимулом до руху.

Бог – це теж є сукупність різних видів енергії. До такого висновку сьогодні прийшла людина (підкреслимо не сау дату, а божественне бачення часу) – про це дехто знає, дехто читає старі книги, чи послуговується іншими джерелами інформації, які доступні декому. Діяння Божі проявляються сае в русі різних енергій, можливо і хаотичному русі. Бо стверджувати сам рух і саі види енергій, хоча ми це стверджувати можемо, але для розуміння суті і характеристики, чи опису даних категорій цих визначень людині поки не дано. Ісус Христос теж володів енергією (і до речі володіє по сей день через залишене слово правди, слово істини). Ми всі теж є творцями різних видів енергії, яка проявляється в наших думках, словах і ділах. Однак слід розуміти, що якість і кількість нашої енергії є досить набагато меншою ніж Енергія Всесвіту.

«Мені згадується одна із історій Панча Тантри. По мосту через річку іде слон, а на слону сидить комар. Слон такий важкий, а міст — просто тимчасовий мостик. Бідні сільські жителі наводять мостики, коли проходять дощі, спадає вода і річка стає маленькою. Вони роблять тимчасові дерев’яні мостики для себе. На вісім місяців такого мостика вистачає. Але він побудований не для слона, поскільки в бідному селі ніхто не може утримувати слона. На мостик же зайшов і проходив по ньому дикий слон. Комар, який сидів на голові слона, сказав:

— Дядюшка, здається, що моя вага і твоя вага — це занадто для такого мостика.

Слон сказав:

— А я і не знав, що ти сидиши у мене на голові. Що ти там робиши?

Ось у цій маленькій історії слон навіть не усвідомлює комара, — але комар думає: «Я і ти, ми разом, — це так багато для цього бідного мостика».

Кожна людина напевне менше у порівнянні з цим великим всесвітом, чим комар у порівнянні зі слоном. Різниця між комаром і слоном не велика, але між людиною і сутністю... різниця невимірна.

Але пам’ятайте, людина робить те ж сае, що і комар. Якщо ви збираєтесь женитися, ви ідете до

астролога і питає: «Чи сприяють цьому зірки». Те ж саме говорив і бідний комар: «Дядюшка...», — пробуваючи зв'язати себе зі слоном. Ви намагаєтесь зв'язати себе із зірками: чи прихильні вони вашій женитьбі? І звісно, астролог експлуатує вас». ОШО

Досить мізерну частинку Божественної енергії потребує наше тіло через душу, і яке є носієм ще деякої частини негативної енергії отриманої з оточуючого середовища. Між цими енергіями проходить невидима боротьба, змагання, хоча фактично такого немає, але такі висновки робить наш ум – і кожна людина бачить ці зовнішні прояви цієї боротьби в нашому повсякденному житті, боротьби божественного і диявольського в нашому єстві, чи в собі подібних. Тому ми в слові енергія бачимо прояви, яким надаємо характеристику сили, розуму, любові, ненависті ..., як рух позитивних і негативних енергій.

Так із життя в життя ми починаємо усвідомлювати своїм розумінням свого покликання у нікчемності боротьби, як істоти божественної, як носія, передавача божественної енергії, розуміючи свій мирський смисл знаходження тут і саме тут з розумінням своєї місії – духовний ріст і розвиток кожного. Ці порухи досить мізерні і ми в своїй житейській суєті не звертаємо на їх прояви ніякої уваги, хоча з певністю можна зазначити, що духовність людства має тенденцію якісного росту і розвитку в проявах певного миру і спокою на планеті, як і тенденцію розвитку кожним окремо.

Сила слова бачиться, чується, відчувається не в почутому, чи в прочитаному мудрому слові (словах), а в тому, як ми сприйняли його душею своєю, зрозуміли його смислове навантаження духовними знаннями.

Можливо, кожен в слова – любов, щастя, радість, істина, добро вкладає свій зміст, своє бачення. Можливо, це ідея кожного в окремоті, щоб він хотів бачити під цим словом у смислового наповненні. Можливо, ми, пишучи ці слова, показуємо, що ми хотіли б бачити. Це, мабуть, наша потреба. Можливо, саме цих якостей нам у наповненні цього слова і не вистачає. Можливо, всі, хто творить – творять те чого бажають для своєї душі, саме такого пейзажу, саме такої музики, саме такої Біблії, Корану, якого не вистачає, виходячи з нашого життєвого досвіду, чи досвіду наших предків. Можливо, суще таким чином стимулює нас кожного до пошуку пояснень істинного наповнення через життєвий досвід. Можливо, саме такі ідеальні риси ми вписуємо в ці визначені слова про любов, красу, істину, добро, Бога. ...Практично неможливо їх описати в словах. Хоча людина, яка побачила, почула, відчула істинну суть, знає її, вона її випромінює. Вона її не бачить, вона її живильне джерело, а той, хто не пізнав і не намагатиметься про неї говорити і про неї писати.

Головна помилка людей, що вони шанують себе поза Сущим - Бог одне, а Я інше. З цього починається зароджуватися відсутність співпраці. Неможливо пояснити тому, хто стоїть поза Сущим, що він відповідальний за те, що відбувається всередині його без нього. Явлений батько егоїзму посіяв сумнів і самообдурення, щоб відрізати провід зі скарбницею Всесвіту. Ніхто не хоче уявити собі, що Сущий (суть духовних енергій) є наслідок думки, і відчуттів у пізнанні, але безліч тих, хто населяє міжпланетні простори підтверджують охоче міць уявного співробітництва. Вони знають співпрацю і розуміють відповідальність. Можна увійти в світову думку і тим явити собі крила в небі і в основі - на Землі. Багато цінних нагадувань про зв'язок з далекими світами розкидано в середовищі людства і в оточуючому середовищі.

Ми, здавалось би пишемо цілі абзаци про те, що не заявлено в назві книги, але саме ці писані слова і допомагають людству пізнавати себе в цілості зі Всесвітом.

Протилежні явища нашого життя - брехня, осуд, гнів, гордіня, заздрість, злоба ..., то це теж є стан нашого єства з такими негативними енергіями, які ми визначили цими словами, які ми приписуємо Дияволу, як їх власнику, теж є серед нас і в нас – ми їх «творці» і ми їх господарі. Потурання цим негативним явищам в нас, чи байдужість до них ніяк не сприяє тому, що вони покинуть наше життя. Чим більше ми потакаємо проявам гнівливості, ... тим глибше вони проникають в наше єство. І за цими словами, і в ці слова людина вносить теж певне змістове наповнення для пояснення іншим свого розуміння; і ці якості чи не якості проникають в наше єство, в наше тіло саме у вигляді тих енергій, які закладені в змістовому наповненні цих слів. Наприклад гнів у гнівливих словах збирається в області печінки... і т. д.

«Спитали мудру людину, чи може вона пояснити мету життя людини. Вона відповіла, що не може. Тоді спитали її інакше: «А в чому хоча б смисл життя?». – Не знаю, - була відповідь. «А що тоді знає про життя твоя мудрість?». Мудрець посміхнувся і відповів, що головне в цьому – відчувати його смак, бо краще їсти тиріг, ніж розмірковувати про нього».

Пізнавши теж не писатиме, але тільки во благо іншим, для назидання і уразуміння через прискорення усвідомлення їх іншими він бачить своє покликання описати божественні прояви в Толмуді, Біблії, Корані, Гіті, Ведах чи в таких книгах. Можливо так сформовані писані молитви, які визначають ум писавшого, його життєвий досвід, його психічний стан і очікуваних результатів і потреб, бо такі люди пройшли набагато вперед в своєму духовному розвитку і в них є усвідомлена потреба їх єства передати ці мудрі повчання всьому суспільству, як дарунок. Зазвичай, про таких людей говорять, що це Бог їхніми руками передає свої знання через висловлене, чи писане слово для всіх. Такі люди і самі не можуть

пояснити процес пізнання Всесвітнього розвитку духовних якостей. Саме тому Біблія писана чотирма апостолами (може їх було і більше) про одну людину – Ісуса Христа і про певний період його життя, відображають його поведінку, слова кожен по своєму, але ж і Ісус розумів по своєму і це є поясненням того, що мільйони християн розуміють те ж кожен по своєму. Фрагментарність розгляду і індивідуальне розуміння послужило тому, що християнство народило на сьогодні таку велику кількість різних відгалужень.

«Один буддійський майстер прочитав учням прекрасний текст, який розчулив усіх і учні зразу ж спитали його – хто ж це так щиро, правдиво і до ладу написав?»

- Якщо я скажу, що це Будда, то ви будете благоговіть перед текстом, будете покладати кожного ранку на нього квіти і віддавати поклони. Якщо я скажу, що цей текст написав патріарх, то ви будете відчувати велику повагу, але вже не будете поклонятись перед ним так, як перед текстом Будди. Якщо я скажу, що автором цих слів був монах, то ви, можливо, розгубитесь. А якщо визнаєте, що текст написав наш повар, то ви просто посмітесь».

Ми питаємо себе: «Кому ж ми поклоняємося?». Мабуть, істині – правді, розуму, доброті, чесності, любові, бо всі їх чекаємо, всі на них надіємось, всі за них радіємо і деколи по них говоримо і діємо. А Ви?

« Псалом І

*Блажен той муж, воістину блажен,
котрий не був ні блазнем, а ні вужем.
Котрий вовік ні в празники, ні в будні
не піде на збіговиська облудні.
І не схибнеться на дорогу зради,
і у лукавих не спита поради.
І не змінє совість на харчі, -
душа його у Бога на плечі.
І хоч про нього скажуть: навіжсений,
то не біда – він все одно блаженний.
І між людей не буде одиноким,
стоятиме, як дерево над потоком.
Крилаті з нього вродяться плоди,
і з тих плодів посіються сади.
І вже йому ні слава, ні хула
не зможе вік надборкати крила.
А хто від правди ступить на півметра, -
душа у нього сіра й напівмертва.
Не буде в ній ні сили, ні мети,
лиш без'язикі корчі німоти.
І хто всіляким ідолам і владам
ладен кадити херувимський ладан,
той хоч умре з набитим гаманцем, -
душа у нього буде горобцем.
Куди б не йшов він, на землі і далі,
дощі розмиють слід його сандалій.
Бо так воно у Господа ведеться –
дорога нищих в землю запасеться!*

** **

*Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Давно нема маркізи Помпадур,
і ми живем уже після потопу.
Не знаю я, що буде після нас,
в які природа убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, - час.
А ми живі, нам треба поспішати.
Зробити щось, лишити по собі,
а ми, нічого, - пройдемо, як тіні,
щоб тільки неба очі голубі
цю землю завжди бачили в цвітінні.
Щоб ці ліси не вмерли, як тур,
щоб ці слова не вичахли, як руди.
Життя іде і все без коректур,*

і як напишеш, так і буде.
Але не бійся прикрого рядка.
Прозрінь не бійся, бо вони як ліки.
Не бійся правди, хоч яка гірка,
не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Людині бійся душу ошукать,
бо в цьому схибиш – то уже навіки.
Бо пам'ятайте, що на цій планеті,
відколи сотворив її пан Бог,
ще не було епохи для поетів, (правдошукачів, але, ...які наситяться нею)*
але були поети для епох!
Ісус Христос розп'ятий був не раз.
Там, на Голгофі, це було уперше.
Умер од смерті, може, - від образ,
І за життям не пожалів, умерши.
А потім розп'яли на полотні,
У мармурі, у гіпсі і в граніті.
А потім розп'яли його в мені,
І розп'яли на цілім білім світі.
(...зробивши бізнес)*
Останній жрець печального народу
бурмоче гімни, складені колись.
Він пояснив би тодам мову тода,
але вони вже віри відреклись!
Єдиний Боже! Все обсіли хами.
Веди мене шляхетними шляхами.
І не віддай цим людям на поталу, -
вони вже іншу віру напители.
... Шукайте цензора в собі.
Він там живе, дрімучий без гоління.
Він там сидить, як чортик у трубі,
і тихо вилучає вам сумління.
Зсередини, потроху, не за раз.
Все познімає, де яка іконка.
І непомітно вийме вас – із вас.
Залишиться одна лиш оболонка. Ліна Костенко.

Для розуміння сили слова, його значення, його суті, місця його застосування, ми напишемо таку кумедну ситуацію.

«Закінчивши службу, священник оголосив, що в наступну неділю він буде бесідувати з прихожанами на тему брехні. Щоб їм було легше розуміти те, про що йтиме мова, то просить почитати перед цим дома сімнадцяту главу Євангелія від Марка.

В наступну неділю священник перед початком своєї проповіді оголосив:

- Прошу тих, хто прочитав сімнадцяту главу, підняти руки. І майже всі присутні підняли руки. Він продовжив після цього словами, що це і є підставою почати службу з розгляду цієї теми, бо в Марка немає сімнадцятої глави».

Всі справи наші, всі слова наші, всі помисли наші ... Що це? Це наше життя – чудо Боже. Це наш Бог. Це ми – душа і тіло, діла, слова і думки, бо не можна відокремити довіру від дій, справи від промислів, душу від тіла. Ми єдине ціле з оточуючим. Це наша спільна божественність, це той океан любові, щастя і добра.

Істинність, чи сила слова в тому, коли слово не розходиться з ділом. В такої людини зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Та і думки народжуються в неї від відчуттів, від розуміння істинних знань і особистого досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей доброти, милосердя, любові.

А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.
Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.
В цьому, напевне, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?
Живе на землі. Сама не літає.

*А крила має. А крила має!
Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.
У кого – з вірності у коханні.
У кого – з вічного поривання.
У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.
У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.
Людина нібито не літає ...
А крила має. А крила має! Л. Костенко.*

Така природа появи слова і саме на таких постулатах народжуються мудрі слова в мудрих людей. Саме в їх образах і через них Бог робить засів цих вічних правдивих знань словом серед собі подібних і серед оточуючої природи.

Подобається це нам, чи ні, але наші думки, як найпершодієвіша енергія, визначають маршрут нашої земної мандрівки, званої життям. Якщо будемо думати тільки про невдачі, то вони переслідуватимуть нас. Якщо ж думатимемо, що ми нелюб'язні, невиховані, то такою буде і наша поведінка. Якщо говорити дитині, що вона дурна, то такою вона і виросте. Це результат дії енергій, які ми вкладаємо в ці слова. Ось яка дія енергій наших слів.

Ми часто бездумно і вільно виголошуємо свою думку, народжену умом, не задумуючись про наслідки. Гнилі, лихі, злі, лайливі слова, хоча буде правильніше і не застосовувати до таких висловів визначення, що це слова, бо це вже матюки, які ми деколи називаємо їх нецензурними, і є супроводом тієї негативної енергії, яку ми викидаємо у всесвіт, на людей, забруднюючи, оскверняючи їх і себе, калічимо свої душі і душі тих кому ми намагаємось їх адресувати. Нецензурщина виконує своє суспільне призначення, знищуючи розум, знання, доброту, божественність і руйнує здоров'я людини, блокуючи процеси росту в організмі і, можливо, приводить до самого факту смерті людини, яка лається і та яка чує ці слова. Практичні досліди це підтверджують. Людина, яка вимовляє ці слова і послуговується ними в сім'ї, в колективі гірша за канібала, бо нищить душі і тіла оточуючих поволі. Таких людей, таких сімей стороняться – з ними не бажають говорити, з ними не бажають працювати, з ними не бажають дружити, з ними не бажають встановлювати родинні зв'язки. Вони, якщо і збираються в гурт, то такі ж самі, як і вони – завжди п'яні, завжди нещасливі, завжди незадоволені всіма (жінкою, дитиною, батьками, сусідами, колегами, начальниками, Богом і всіма, всіма...). Нецензурні слова ввійшли в сім'ї – чоловіки і жінки лаються такими словами при дітях, а ті приносять в школу і показують свою «крутизну» перед однолітками. Це страшно і є негативним явищем хворого суспільства. Це хворі люди - тілом і душею; це злий дух; це негативна енергія; це носії диявольської сили.

Звертаймо частіше увагу на красоту предметів, на красоту окремих витворів природи, на красивих людей, їх вміння одягатися (просимо, щоб ці споглядання не плодили зазисті, а щоб ми відчували задоволення від споглядання, бо саме так ми проводимо очищення нашої душі і нашого ума, бо це фактично є споглядання на творіння Бога. Через це ми і говоримо, що частіше звертайте свій погляд на творіння Природи) і очищаймо наші серця і наші вуста від скверни. Просимо, усвідом-те страшну силу лайливого слова.

Ви подивіться за поведінкою тих сімей і прислухайтеся за тими сім'ями, де не застосовуються такі слова, то там і труднощі долаються легше, там і стан здоров'я кращий. Це можна сказати і про трудові колективи, і, навіть про держави, – там кращий моральний мікроклімат, там присутня доброта, взаємодопомога, взаємовиручка, там менше людей знаходяться на лікарняних, там менше травм, там менше криз, там рідше проходять революції і війни.

«Одного разу на уроці вчителька спитала дітей:

- Чи є Бог?

Діти відповіли по різному, але більшість ствердно, а одне хлопчєна навіть наголосило, що Бог є і живе він у їхньому ж селі.

- Ти його бачив?

- Ні не бачив, але знаю. Він живе у крайній хаті справа – там завжди злагода, мир, порядок, радість і сміх, бо з ними, мабуть, живе Бог!»

Людина в житті і життя в людині, але і життя також людське і життя конкретної людини є певним процесом світового розвитку. Саме це є тим середовищем в якому ми бачимо смисл життя. Таке бачення є умовою для розширення пізнання духовності творчою людиною. Слід наголосити, що саме творчою людиною. Здатність людини творити є ознакою божественного в людині. Пасивність в даному випадку є змарнованим життям, тут загублене розуміння покликання людини. Розслаблення від того, що ми маємо, чи розуміємо смисл життя не дає нам творчого задоволення, бо творче задоволення приходить в процесі

особистого відчуття участі нашого розуму і нашого ума в цьому процесі отримання, в цій творчій особистій участі, в цьому особистому процесі передачі творчих результатів. Попереду і далі по тексту ми вживаємо це слово – задоволення і розуміємо його по змісту так як він описаний в даному абзаці. Найкраще смислове наповнення цього слова розкриває його символічне написання по російськи - удовлетворение (удовольствие от творения, задоволення від творчої діяльності).

Більшість людей не усвідомлюють, ким вони є насправді. Вони не знають, звідки з'явилися, і не відають, куди ідуть. І, що найбільш важливо, вони не розуміють, чого знаходяться саме тут, на планеті Земля, і не знають причин, по яких прийшли сюди. Зрозуміймо, що смисл нашого фізичного життя на Землі — творити і отримувати від цього радість. Ми тут не для того, щоб виправляти чи спасати цей світ, але саме в стані творення і задоволення ним, ми виправляємо цей світ, ми наповнюємо його по крупинках любов'ю, щастям, добротою і достатком.

Ми є тільки його частинкою, але і ми вийшли з нього. Суть нашого перебування тут, бо щоб ми не робили, в тому, то це бути щасливими... що немає нічого більш важливого, чим людське щастя... в стані якого ми є творцями і цим наповнюємо себе і Всесвіт щастям, радістю... І якщо ми прийшли сюди не для того, щоб щось виправляти чи переробляти, то як же взнати, наскільки успішно складається наше життя на Землі? А цим питанням людина задається постійно і навіть перш за все ніж вишукувати смисл свого перебування тут. Ми думаємо, що успіх вимірюється числом певних досягнень, чи кількістю придбаного майна, але з часом ми деколи приходимо до думки, що здоров'я, багатство, відношення з іншими людьми, чи фізична досконалість — зовсім не те, що може зробити нас по-справжньому щасливими і фактично успіх і дійсний стан речей визначається тільки відчуттями тієї радості, яку ми отримуємо протягом життя від стану здоров'я, від стану достатку, від хорошої сім'ї і від хорошого трудового колективу, від хороших сусідів, від споглядання на красивий ніс, на прекрасну талію.

Можна сказати, що таке розуміння і спонукало до викладу цих думок через нас. Для умовного визначення і усвідомлення процесу творчості розглядаємо процес будь якого матеріального творіння людини – кожному дається камінь, інструмент і фотографія для полегшення візуального споглядання на предмет ймовірного творчого застосування, а також ставиться завдання виготовити для прикладу бюст людини. І тут настає момент потреби в творчому акті, в творчих діях, талантах, навичках, знаннях, у створенні віртуального образу, а ці якості почерпуються людиною з духовних джерел. Творить людина від вільного пізнання Всесвіту, Бога, як і Бог-Творець сотворивший людину по подобию і образу своєму. Людину не родив Бог, а со-творив (як результат спільної творчої енергії) і продовжує творити разом з нами, як енергія Всесвіту.

Людина не має в достатності тієї божественної енергії творчості. Свою творчість вона може проявити в словах, у вчинках, в діяннях своїх в результаті отриманої енергії від Творця і частково своєї, хоча родить по подобию і образу своєму тільки не з нічого, а шляхом відокремлення і перерозподілу, як з природної утроби. Для завершення процесу народження задіюється духовна енергія двох душ, як частини Єдиного, який і посиляє духовне начало в зароджуваний природній організм. Це розглянуто з метою розуміння творчого потенціалу людини і зверх-потенціалу Всесвіту. Людина вільна в творчій співучасті справ Божих в розумінні творіння добра, в розумінні творіння нових матеріальних цінностей. Життя - це безперервний рух енергій, нескінченний плин яскравих подій, постійне відчуття спокою, умиротворення, а деколи і цілі полоси невдач. Відповідно, це є постійна зміна напрямку уваги і пріоритетів життя. Життя постійно тече до нас і крізь нас. Воно переповнює нас з нашого дозволу і вміння, але усвідомлення цього і є проявами нашого життя у наших відчуттях задоволення, чи гіркоти.

«Бог зліпив людину з глини, і залишилася у нього невикористана її частина. Що іще зліпити тобі? – спитав Бог. Зліпи мені щастя, - попросила людина. Нічого не відповів Бог, і тільки положив людині в долоні залишок глини ...???».

... і ми все життя ліпимо своє щастя, любов, милосердя, гординю, зависть, злобу, гнів ... - все, хто що може і все, хто що хоче, чи потребує. Однак всі ці дії відбуваються при задіюванні слів у творенні щастя, у творенні речей, у наплodжені злоби. Де б не повернулась людина, вона проявляє чи думку обумовлену словами, чи самі слова в облаштуванні свого життя і облаштуванні навколишнього середовища.

Саме в цьому природа благоволя Бога в нас і в миру. Тому і людина є тим з'єднувальним духовним божественним з мирським і при-родою (при роді своєму). Тобто, слід підкреслити роль слів людини в цьому усвідомленому процесі. Тому то в людині поєднане Божественне в її душі і мирське в її умі, як загадка людського пізнання смислу життя, як загадка підняття планки рівня духовного розвитку із життя в життя до росту душі в ідеальному образі Бога, як однієї із реальностей, як однієї з ілюзій і як загадка життя-буття, що є живильним матеріалом для пізнання духовності через його підказки, через його досвід. І цим лакмусовим визначальним папірцем в цьому житті є живе, функціонуюче тіло зі здібністю людини аналізувати, узагальнювати, організовувати при допомозі слів. Таким чином, наше єство є тим з'єднанням, що дає можливість реалізуватись духовним цінностям в масі людства і є тим з'єднанням, яке дає можливість матеріальному, мирському приймати участь через людину в рості, в розвитку духовних цінностей Всесвіту. Звідти і ми, і наші брати і сестри по духу отримуємо ці цінності в періоди потреби.

Людина сама по собі велика загадка, саме через усвідомлення свого покликання, а ще більша загадка в цих суспільних напрацюваннях її особисто і напрацюваннях оточуючого середовища. Людина, яка живить таку уяву бажаннями своєї висоти весь час є незадоволеною собою, страдає, але і свідомо, що вона має можливість розвитку. Людина є істотою суперечливою: наскільки вона є високодуховною, настільки вона може стати низько духовною; наскільки вона сильна розумом, настільки вона сильна умом; наскільки вона вільна у спокої, настільки вона є рабом суспільних законів і предметів.

Людина є істота суспільна, але вона є і істота духовна. Вона належить цим двом світам – Божественному і матеріально-суспільному. Це є два процеси, які прослідковуються, як в окремоті, так і в їх взаємозв'язку в їх проявах через наше сприйняття, а саме: процес соціального становлення моральної людини, яка керується законами і процес розвитку індивідуальності, процес розвитку істинних знань, совісті, що веде до відмінностей між суспільним законом і усвідомленою мораллю. Совість не є надбанням суспільства, хоча його (слово) намагаються використовувати як дану якість, як лозунг моральних цінностей суспільства. Тільки життя має силу пізнавати життя-буття.

Со-вість – це як би пам'ять, чи спогади про Бога, про світ Бога, про чистоту і свободу Духу. І цей стан в помислах і діяннях нашого ества є поява перед Вселенськими духовними Енергіями в своїй чистоті і правдивості. В такому стані наша Душа вільно спілкується з собою подібними, бо дух, душа розуміються як рух духовних енергій на напрямок якого не впливає мирське проходження в житті з божою вісткою, знаннями, що дає в певній мірі можливість нашим погодженим словам і ділам із совістю приймати ті, чи інші рішення в тих чи інших ситуаціях суспільного життя – в тих чи інших сімейних, трудових, політичних, економічних взаємовідносинах.

На перших порах - це щось нове (відчуття свого стану душі і тіла, усвідомлене спостереження в стані спокою за всім оточуючим...) з одночасним продовженням по інерції робити не зовсім хороше і інше, яке сприймаємо за правильне, чи спірне. І це буде тим позитивом для духовного росту, що приведе нас до воріт раю.

*Це так природно відчувати
Потребу щось на двох ділити,
Це так весняно: коло хати
І в серці висівати квіти.* Оксана Тимошук. Ірина Мізюк
(літературний альманах «Спочатку було слово».)

*Я побуду з тобою. Я тихо з тобою побуду.
Нахилися до мене і дай мені жменьку суніць.
Подивлюся на сонце. Поклонюся знайомому дубу.
Розпитаю, як справи у сосен, і звірів, і птиць.* Л. Костенко.

Ці писані думки на папері (хоч і не всі) пишуться, щоб дати поштовх для пошуків, наситити інтелектуальну духовну допитливість, чи підтвердити, що ви так само міркуєте і вже давно. Можливо, Вам хоча б в одному абзаці зустрінеться подібна ситуація, що була, чи є, то розгляньте її ширше і побачите свої можливості жити щасливіше. Удачі Вам!

*«То Вищий Дар –
Уміти словом відіграти.
Знайти для кожного – своє,
І з розумінням промовчати –
Та це вже для себе...
Ми різні всі,
Та в тому й вища Суть,
Що Душу зрозуміти зможе
Лиш той. Хто вміє доброту ділити...».* А.Волошина.

Наш осмислений, свідомий пошук смислу життя почався з книги В. Синельникова «Сила слова». Це не є випадковість... Це ж диво. Яке смислове навантаження мають наші дії в слові. Ось чому так обережно мудрі люди відносяться до народження слова, до його вимови, його місця в реченні, не говорячи про інтонацію, його темброве звучання... Кожна мудра людина не знає щось більше ніж ми, чи кожен із нас. Ми це можемо перевірити. Просто прислухаймося до своїх думок, до слів інших, послухаймо своєї душі і приймімо її поради. Саме так мудрі люди поступають. В цьому природа мудрості.

Проста вказівка про застосування бесіди про усвідомлення змісту думки, слова і в діяльності викликає безліч злих тлумачень. Сумно, але слід сказати, що нерідко люди починають говорити за своїм рівнем свідомості і це відбувається насамперед від невміння вислухати. Вчимося вислуховувати, і тим легше підійдемо до співрозмовника, проявляючи взаємоповагу, терпіння. Ми робимо це першими, бо ми

прийшли теж першими, щоб щось розповісти.

Платон вважав за краще проводити бесіди також на одинці, щоб знайти слова найбільш доступні співрозмовнику. Він говорив, що промова для багатьох, не буде переконливою, бо суперечливі свідомості натовпу будуть вбивати одна одну і тому волів покликати на прогулянку лише одного учня, і такі бесіди були особливо значимими. Він повідомляв відомості про Всесвіт особливо обережно. Він знав, що повідомлення не по рівню свідомості можуть бути шкідливими і така шкода може бути непоправною. Така система передачі знань словами застосовувалася також іншими філософами Греції. Слід затвердити сказане тим, що всі праведники і духовні наставники застосовували саме таку індивідуальну практику навчання, виходячи з розуміння рівня духовного розвитку співрозмовника.

Є різні види вправ, технік, медитацій, які допомагають технічно налаштувати наші відчуття, щоб вони чули душу, чули свій розум, чули свою Вселенну. І ці всілякі обряди, медитації, техніки, супроводжуючі молитви, представляють чийсь майже марні спроби посилити значення молитви. Знання допоміжних технік принесе результат кожному, навіть якщо ми не досягнемо відчуттів духовних проявів. Зовнішні принципи такого усвідомлення у всякому випадку підтримають стан здоров'я, зміцнять пам'ять і очистять думки. Їх можна прийняти як допоміжні засоби, але відчуття поєднання в молитві і є процес усвідомленого пізнання можливості входити в стан молитви і є стан прийняття таких відчуттів уже процес, як відмова від застосування слів у творенні молитви. Також ми неодноразово нагадуємо про те, щоб говорити з кожним усвідомлено, діяти усвідомлено. Ми не хочемо принизити читача, але лише передбачаємо багато земних варіантів. І цей один з них. Навіть мови різні, що ще більше розрізняють пізнання єдності джерела. Так є.

У кожному з нас може бути знайдений його метод пізнання світу, як найцінніший предмет. Для такої знахідки доведеться розібрати безліч речей, провести багато дослідів, спостережень, співбесід; вислухати багато лекцій, порад, думок; прочитати велику кількість літератури – і в кінці описати словами свої пізнання, своє бачення світу. Може бути доведеться і заплитися і забруднитися духовно і тілесно, можливо, доведеться вислухати і образи, і блюзнірства, але за всім цим можуть бути знайдені знання необхідні в пошуку істинного сенсу життя. Щоб говорити усвідомлено, слід передусім вислухати співрозмовника, відчути його випромінювання і зрозуміти його наміри. Не забуваймо, що в людини є незліченна кількість варіантів, і якийсь об'єднуючий фактор, чи шаблон не може бути прийнятим в творенні і тим більше в житті. Люди іноді мріють про фізичну всесвітню мову, але забувають, що перш за все потрібно поміркувати про духовне взаєморозуміння. Ось тоді мова згодиться для суспільного мирного облаштування світу.

Людство має частину спеціальних людей, які не зважають на мислення слухачів - це вчителі, книжники, служителі релігійних традицій, політики, члени клубів по інтересах. Через таку їх зарозумілість відбувається непоправна шкода. Мізерні розповсюджувачі не розуміють запитів слухачів - вони лише велять вірити, забуваючи, що віра є наслідком знань. Погано людині, яка багато читала, але нічого не пізнала. Але також і не зовсім добре тим, хто знаходиться з такими людьми. Часто краще мати справу з незнаючими, але доброзичливими.

Однак книжники до Ісуса Христа і після нього, та й зараз всі книжники будь яких релігійних традицій не допускають найпотужнішу силу в життя людини, а саме, панування **Духа** і постійно хочуть утверджувати в основу життя постулати книг. Всі служителі релігійних традицій спотворювали космічне божественне призначення людини, бо людина сама може спілкуватися з Богом і відпаде їхня суспільна роль посередника-торгаша - ось справжня причина непосвячення людства у відкриті пізнання Світу Духа та Світу Людини. І на цій стадії пізнання людина теж має послуговуватися словами книг, усними повчаннями. *«Та ж сама труба повідомляє поразку і перемогу».*

Служителі церкви кличуть у минуле, а служителі Духа кличуть у майбутнє, але живемо ми сьогоdnішнім. І все ж основна маса людства має устремління в майбутнє - ось тому нами так відчувається тяжіння до пізнання майбутнього. Минулі традиції не можуть розглядатися, як принцип керівний, бо вже переросли в сталі непотрібні звички - вони є додатковим вантажем, чим обтяжують наше життя, наше розуміння сьогоdnішніх потреб. Вони потребують змін відповідно до затребуваності людства. Не дарма говорять, що знаючий минуле вміє організувати сьогоdnішнє, а вміючий організувати сьогоdnішнє передбачає майбутнє.

Уявне благополуччя є човен, який серед вихорів життя не втримає таке благополуччя. Тільки пізнання життєвих потоків дозволяє триматися шляху. Так, вони були актуальні в часи написання і допомагали людині побачити істину, але й тоді енергія Духа насичувала всю життєдіяльність людини і навколишнє середовище. Багато лих заподіюють ці спадщини минулого, але і ілюзорне майбутнє не менш небезпечне. Ловімо мудре слово вухом, шукаймо ітину в писаних словах і цим наблизимось в пізнанні себе і світу. Слова теж наближують нас до знань.

Нові релігійні відгалуження вносять частиночки Знань постійно по крапельці, можливо, зважаючи на

готовність пастви приймати ці крапельки, бо на більше вони ще не готові. І ця праця благородна. Але сьогодні людство зупинилося в розвитку і назріла потреба узріти і відчувати велич Духа. На живодайну силу і здатність очищення вказували всі праведники світу, зокрема і Ісус Христос заповів апостолам керуватися у своїх духовних подвигах Святим Духом.

Люботь Бога в собі і в інших - ось все до чого закликають заповіді християнства. Тут нічого нового. Актуально сьогодні пізнати шлях у всій чистоті через особисту чистоту, відкинути повчання минулих років. Але традиція, яка ревно оберігає свої земні звички, відчуває навантаженість. І сьогоднішня затребуваність духовного зростання вже входить корінням в майбутнє розуміння свого призначення.

Людство майже зупинилося у своєму розвитку і цьому є підтвердження - глобалізм, кризи, революції, війни, голод, безробіття, пересиченість грошима і владою, обманом і користолюбством, проявами почуттів лінощів, закінченості справ, самовдоволення, незадоволеності, самозречення в безвиході, як ознака малорухливості позитивних енергій у своєму середовищі. Ми самі закрили себе від енергій позитиву. Не слід думати, що існування окремих багатіїв є ознакою добробуту народу. Пора залишити оману, що сотня палаців вже є держава. Пора прийняти і заглянути в халупи бідноти - тільки там можна побачити і відчути справжній стан народу. Багатство і дається тим, хто здатний передати своїм побратимам Знання про істину життя і призначення людини на планеті. Тому людство потребує таких знань - знань очищення себе і прийняття духовних знань у свою життєдіяльність. І сприйmemo цей процес з розумінням і вдячністю. При досить розвиненій самосвідомості відбувається очищення, яке звільняє дух від лушпиння. Ми готові відроджуватися духовно? Дерзайте! І ті, хто мають очі - побачать, і ті, хто мають вуха нехай почують!

Дерзання духу є початок сходження, бо дерзання не допускає малодушності. Дерзання викорінює всі спроби задовольнятися досягнутим. Подвижник знає шлях досягнення і не страшисться нічого, бо вічне наростання стверджує безмежність. Найкращий варіант знаходиться в двосторонньому зв'язку відчуттів душі і тіла.

На дану тему нами прослухані деякі аудіокурси лекцій Володимира Синельникова «Полюби хворобу свою» і Геннадія Торсунова на цю ж тематику. Вони виявилися нам знайомими, чи такими, що ми їх знаємо. На основі такого розуміння почалось і наше дослідження означених питань, які описані в цих книгах. Вказані автори були нам підказкою і поштовхом для викладення тих думок, міркувань, знань, які відкрилися. Ми не досліджували досконало їх праць, можливо вони написали більше, можливо їм Суцільний відкрився в знаннях ширше, то це прекрасно. Навіть, якщо це не так, то ми їм вдячні за життєву підказку, за наше устремління в розумінні себе. В них своє бачення шляхів пошуку істини, як і в кожного із нас. В них є рецепти поведінки, концепції бачення проблем, роль слова в нашому користуванні ним, його силу, його темброве значення, його місця, чи відсутність в розмові і так далі. В деяких дослідженнях ми згодні з ними, а в деяких не зовсім. Тому ми свідомі, що це нас поведе дорогами ширших пошуків.

Ми особисто не все сприйняли і нами не читалися і не вивчалися їх техніки, медитації. Можливо не доросли..., але маємо відчуття про відсутність потреби. Будьмо обережними у висловленнях.

Почитайте, послухайте уважно і Ви. Потім подивіться, прислухайтесь, спокійно обмірковуюйте кожен епізод вашого життя, кожен рік, яка появляється, чи появлялася в нашому житті, а то і по декілька разів і це дасть розуміння того, що якщо ці пізнання «лягли на душу», то це і відбувається особистий процес відчуття і побачиться їх практичне значення. Ми особисто сприймаємо це не як випадковість, а певну свою місію в цьому мікросвіті.

Слід розкрити значення слова про так званих медіумів. За значенням самого слова вони є посередниками між світами. Але не забудемо, що всім людям дано це спілкування, всі люди медіуми.

Ми ж часто входимо в стан молитви і, читаючи ці рядки, вже знаємо як нам слід вступати в розмову для двох після прочитання першої книги. Вона недосконала в логіці викладення даної теми, з масою технічних мовних помилок і з таким напливом думок слів, які йшли з самого сокровенного наклали відбиток у той хаосний виклад на папері. Декому вона сподобалась в такому варіанті, дехто суто зупинився на недоліках, а нами залишена, як джерело для глибшого і ширшого вивчення тематики Знань, які нам відкрилися.

Звичайно, неповторне розмаїття світобудови дає кожному, хто відчув потяг до пізнання свій уділ спілкування. Але справа в тому, що більшість людей не помічає своїх здібностей. Навпаки, вони під тиском свого ума і моральних установок суспільства намагаються погасити кожен прояв своїх особливостей. Викиньмо страх і держаймо в пізнанні Світу! Нам приємно, що ви читаете ці слова. Дякуємо!

«Один східний правитель побачив страшний сон, буцімто у нього випали один за одним всі зуби. Будучи сильно схвильованим, він покликав до себе тлумача снів. Той вислухав його стурбовано і сказав, що вимушений повідомити правителю неприємну новину, бо сон віщує втрату одного за другим всіх його близьких. Ці слова викликали бурю гніву повелителя. Він наказав кинути в тюрму нещасного і покликати другого тлумача, який вислухав сон і повідомив, що щасливий повідомити свого повелителя радісною звісткою: «Ти переживеш всіх своїх рідних». Правитель був радий чути таку новину і наказав щедро

нагородити за це передбачення. Придворні дуже здивувались і спитали тлумача: «Чому так, ти ж сказав те ж саме, що і твій бідний попередник, то чого ж він був покараний, а ти обдарований?» На що отримали відповідь: «Ми обидва однаково розтлумачили сон. Але все залежить від того, не що сказати, а як сказати».

Можливо ця притча, як і інші не вписується в текст книги, не є логічною ланкою у міркуваннях, хоча спокуси деколи були прокоментувати, зробити крупинку повчальності в моноліт всєї книги, однак з приємністю залишаємо це Вам, шановний читачу. Одна притча вартує цілих томів слів. До цих мудрих слів ні додати, ні відняти, а зуміймо прийняти для свого духовного наповнення. Посилаємо Вам всім і всьому щастя, здоров'я, злагоди і доброти!

«Одного разу Мулла, пробираючись крізь гущавину лісу, спіткнувся об череп. З властивою йому цікавістю він запитав:

- Що вас сюди привело?

Він був здивований, коли почув:

- Мене привели сюди слова.

Мулла, не повіривши цьому, поспішив до двору короля, щоб заявити привселюдно: «Я бачив диво! У лісі, недалеко від нашого села, лежить череп. Цей череп – говорить». Новина викликала недовіру і цікавість короля. У супроводі придворних він пройшов в ліс. Насреддін, наблизившись до черепа, повторив своє питання:

- Що привело вас сюди, сер?

На цей раз череп промовчав. Він питав знову, знову і знову, але череп зберігав мертву тиша. Король сказав:

- Я давно знаю про те, що ти, Мулла, брехун. Але на цей раз ти зіграв зі мною злий жарт, і тобі доведеться розплатитися за нього.

Він наказав варті відрубати йому голову і кинути її поруч з черепом на поталу мурашкам. Коли всі пішли - король, його свита - череп заговорив знову. Він запитав:

- Що привело вас сюди, сер? Насреддін відповів:

- Мене привели сюди слова ».

Розглянуті питання вже визрівали і в нас, але це послужило поштовхом, щоб поділитися з усіма своїми баченнями і відчуттями в тій мірі, в якій можна це описати словом. В цілому це дає нові особисті якісні відчуття, ми по іншому почнемо поводити себе в сім'ї, в робочому колективі, в цілому, так і з кожною в окремої людиною, яка зустрічається нам в житті через думку, слово, чи безпосередньо з нею, або з плодами її думок, слів і творінь (результатами її роботи). Про це вам скажуть ті, хто знаходиться у нашому оточенні. І зразу ж пишемо обмовку, що най нам Боже розуму, щоб на цьому не виросла гординя, бо вона має не меншу силу за блуд, владу, гроші. Гординя найбільше проявляє видимі негативні енергії. Це є підставою для людей говорити, що в таку людину поселився біс. Будьмо пильними в пізнаннях!

Уміння окреслити коло темних енергій, усвідомити причину їх появи в нашому житті допоможе утвердитися у своїй свободі поведінки. Можна не допускати до себе темних енергій, дякуючи за таке вміння пізнання і славословінням імен духовних енергій. Це якраз нас підводить до розуміння того, чому конкретна людина і людство в цілому мають бути такими відповідальними за вимовлені чи проголошені слова. Не можна уникнути в миру темних енергій, але лише знання їх причини появи дає енергію терпіння і пережити їх. Поняття Блага дає спокійний стан, а зворотні понятійні відчуття нас дратують, турбують і віддаляють від позитивних потоків енергії.

На нашу думку важливим є те, що ці зміни якісніші і дають нам можливість усвідомити ті позитивні якості, через які ми розуміємо смисл життя, його цінність. Пробуйте і най Вам щастить в пошуках себе.

Коли ми свої переживання, свої відчуття і почуття переносимо в слово, чи в книгу, то це вже формується певні погляди – це наше світобачення. Клопоти, що побудили нас описати особисті відчуття і нове бачення себе і розуміння важливості духовності в нашому житті полягають в тому, щоб поділитися цими знаннями, які є для Вас поки інформацією для роздумів ...

Можливо це для когось буде, чи вже є мостиком між матеріальним і духовним нашим світобаченням, або є тим дорожнім знаком на шляху до пошуку себе, свого Бога. А може Ви відчули, що ви самі вже володієте цими знаннями, а наше писане слово є підтвердженням цього відкриття. Слава Богу! – цим словом ми виявляємо радість відчуття у тому, що ми пізнавати стали себе, побачили можливості творчого підходу у вивченні себе і оточуючого середовища.

Ми бачимо, відчуваємо в цих рядочках те, що маємо можливість бачити себе іншим, як темної частини свого ества і людства, в якому приховані енергії, які залишають в нашій душі через зовнішні життєві прояви гніву, гордині, злоби, зазисті, жадібності, осудження і при цьому не чуючи докорів сумління.

Дурень б'є знесилоного осла і тим творить лише шкоду. Але розумний господар дасть відпочинок осла і нагодує його, і тим отримає користь. Також і з невігласами, неможливо обрушувати гнів свій на невігласів, бо нічого не принесе на благо таке ставлення. Але благо буде, якщо зглянутись і знайти переконливі слова. Не легко знаходити ключик розуміння до невігластва, але мислитель зрозуміє, що по низькому проходу потрібно йти нагнувшись, бо не випадково наші шляхи перетнулися.

Ми побачили, відчули в цих словах, що пишемо, і раді, що маємо можливість відкривати двері, які ведуть до істини, любові, доброти, милосердя, благості, багатства і до себе, як носія частини цих перелічених добродіянь – їх природу і їх основу в русі енергій і як такого себе, який може до певної міри управляти обставинами, а також на цьому шляху побачившого іншого себе, як темної частинки свого ества і людства, під якою сховані енергії, які залишають в нашій душі через зовнішні життєві прояви гніву, гордині, злоби, заздрості, жадібності, осуду і не чуючи при цьому докорів сумління. А ви, прочитавши ці слова, відчуваєте появу певного спротиву, але читаючи далі, ви отримаєте задоволення від усвідомлення вміння вирішувати життєві проблемні ситуації, а ще один плюс, який дає ця інформація, то це придбання певних навичок у створенні собі і оточуючим щасливих і радісних днів протягом життя. Щасливої вам дороги з любов'ю до достатків і надбань духовних і матеріальних!

На перших порах ми не зможемо уникнути спротиву в собі і уявного спротиву від інших, але зразу ж при читанні книги відчувши приплив енергії і побачивши, що життя змінюється в кращу сторону і це буде тим стартом від якого ви вже не відмовитеся – душа прийме ваші дії – і це основне.

Хоча наш ум почне продукувати хвилювання, ознаки невпевненості і роздратування аж до такої степені, що у нас появиться бажання закинути цю книгу подалі, чи позбутись її у вигляді подарунку комусь – і це теж буде прекрасно. Якщо ми відчули щось таке, то тепер знаєте, що десь в середині у нас є сильний спротив, який перешкоджає нашим змінам в житті, яких ми вже захотіли. Виходить, що одна наша частина в уособленні Душі, Свісті і Справедливості хоче всією нашою Душою і всією своєю Любовю таких змін, а інша в уособленні життєвого досвіду, суспільних настанов і ума чинитиме спротив.

Заспокоймося, чи з часом заспокоймося і прийде до нас розуміння того, що ця книга попала нам не випадково, чи не випадково ми її подарували в своїй гарячці друзям, щоб потім у спокої була можливість знову її прочитати. Бо жити красиво і щасливо нікому не заборониш, а тут є шанс на творення (созиданіє) такого життя для себе і рідних, і колег, і сусідів своєю присутністю – тільки нікому не розказуймо і нікого не навчаймо. Зробімо перерву після прочитання перший раз, хай заспокояться розбурхані емоції і поговоріть самі з собою. Не поспішайте, ввійдіть в стан спокою і бажання відродяться. Бо хто не хоче легше жити, мати улюблене заняття і мати час для реалізації творчих задумів. Ви таких бачите?...

«Тише, тише... Не судите, это грех...

Вы порадауйтесь душою за успех...

Вы поплачьте над чужою – над бедой...

Сострадание – ручей с живой водой...

Тише, тише... Не ругайте сгоряча...

Чья-то жизнь, возможно, гаснет как свеча...

Не задуйте ненароком тот огонь...

Подержите, поднеся к нему ладонь...

Тише, тише... Не врывайтесь в жизнь людей,

Наблюдая с высоты судьбы своей...

Потому, что жизнь – сплошные этажи...

Там, вверху, возможно, просто больше лжи...

Тише, тише... Ведь слова острее ножа...

Нужно жить, на сердце злости не держа...

Много мнений, только понять нужно впредь,

Что на всех свою рубашку не одеть...

Тише, тише... Там где слухи – правды нет...

Лишь Всевышний знает правильный ответ...

И от глаз его не скроется, не уйти,

*Вот поэтому живи и не суди».*Благодаримо невідомого автора за мудрі слова.

Думки, думки... Звідки вони беруться?, а з відчуттів наших і проявів божественного в оточуючому. Ми відчули зміни на краще - на гірше і ум зароджує думку – що це таке? – і наш ум починає давати пояснення цим відчуттям словами. Добре, коли ум є на службі у душі, тоді зароджуються мудрі думки, тоді і мудрі слова знаходяться, тоді і поступки наші благосні. Друге джерело народження думок є бажання, а бажання наші викликані чим, для чого і яка їх суть? Суспільну суть бажань, думок, слів, дій, проблем ми розглянемо пізніше. Тільки сердечна совість, інтуїція, підсвідомі знання держать нас насторожі (бді!), робить нас спостережливими, а ми робимо те, що прийнятно для нашої душі, для нашого Бога.

*Ніч пройшла непомітно і тихо,
Сповіла у півсон усі лиха.
Не пустила зірки до світання,
Прошептала комусь дорікання...
А у серці моїм світять дивно
Людські теплі зірки – чийсь вікна.
І зі мною крізь сон розмовляють,
Щастя, горе чуже сповідають.
Подивлюсь на ті вікна й гадаю:
І до нас, може, хтось заглядає?... Руслана Гарбар.*

Ми говорили, що все починається з думки, але де ж береться думка? – з наших тілесних відчуттів, з нашої поінформованості, з нашого життєвого досвіду, інтуїції і сердечних (душевних і духовних) відчуттів, що саме так ми поступаємо, як підказує нам наше серце: чи не туди прямуємо, чи те ми будемо говорити, чути, чи не так... в цьому ланцюжку буття? Такий шлях народження усного і писаного мудрого слова. Все, що створено, створено почуттями і явленнями (проявами) божественного в нас і навколо нас. Це, можливо і спонукало людство залишити своє бачення народження слова і своїх дій в святих книгах. Бог не бачив як Адам і Єва їли яблуко (він заборонив, він би, можливо, і не дав би їм їсти, коли б бачив). Він це відчув.

По іншому відбувся погляд на біблійний вислів – через відчуття: «Перш було слово і слово було Бог, і слово було в Бога». Замкнуте коло. Слово є теж певним видом енергії. Його смислове значення залежить від смислу думки (поток енергії), тембрового звучання (висоти звуку, його чистоти і психічного стану передавача і приймаючого). Якщо воно виконує роль передавача знань, чи інформації, то потік цієї інформації також залежить від психологічної готовності, чи вміння її прийняти, почути іншими. Схожість буквенного написання слова –«слово» є схожим зі словом – «сло-во - слава волі», як проявлена восхваляюча дія, яка виходить від стану душі, тобто стану радості, задоволення; як рух восхваляючої енергії, світлої, благої волі. Ця піднесена енергія при творенні світу і була посилом творчих якісних дій, як створення землі, води ... людини. Слово було організуючою енергією для енергії творчої дії Божественності, чи Бога. А спочатку, мабуть, в нього виникли відчуття потреби – створити собі подібного. Так родилась думка ... В такому стані з людини виходять мудрі слова, бо є підсвідомий їх підбір для передачі свого душевного стану іншим.

Ми свідомо пишемо слово – «потреба», вкладаючи суть в смисл слова, як якусь необхідність в чомусь, тобто необхідності, а подеколи по тексту хочеться вставити слово «нужда- ємось», а воно уже і зі своїми подібними словами вносить в життя людини нужду, негативну енергію. Це наше бачення. І це слово – «потреба» застосовувалось в старослов'янській мові, як певний життєвий достаток в будь чому.

Крім мудрих слів існує у вжитку багато інших слів, якими послуговується людина у творенні свого світобачення, суспільних і особистих благ; у продукуванні різного роду негативізму. Така людина не слідує за словами, а бачить у своєму умі мету і свої корисливі, зловілі, похотливі дії супроводжує відповідними отруйними словами.

У горі, зазвичай, досить мало слів, а більше звуків подібних до «ааа», чи «ууу». У цьому стані людина неусвідомлено здібна більше бути у стані молитви, у стані спілкування з Богом.

«Їхала одна молода людина на новому виблискуючому «ягуарі» в прекрасному настрої, наспівуючи якусь мелодію. Раптом він побачив дітей, які сиділи на краю проїжджої частини дороги. Після того, як він обережно об'їхав їх і почав набирати швидкість, раптом почув, як в машину вдарився камінь. Молодий юнак зупинив автомобіль, вийшов з нього і, схопивши одного з хлопчиків за комір сорочки, почав його трусити з криками: «Паршивець! Якого біса ти кинув в мою машину камінь! Ти знаєш, скільки коштує ця машина?!».

- Пробачте мене, пане, - відповів хлопчик. – У мене не було наміру вчинити шкоду вам і вашій машині. Справа в тому, що мій брат – інвалід і він вивалився з коляски, але я не можу підняти його, він досить важкий для мене. Вже декілька годин ми просимо допомоги, але ні одна машина не зупинялась.

Водій допоміг посадити інваліда в коляску, намагаючись стримати сльози і придушити ком, який підступився до горла. Потім він пішов до своєї машини і побачив на новеньких блискучих дверцятах вм'ятину, яка залишилась від удару каменя.

Він їздив довгі роки на цій машині, і кожного разу говорив «ні» механікам на пропозицію відремонтувати це пошкодження на дверях, бо воно кожного разу нагадує йому про те, що якщо ти проігноруєш шепіт, прохання, побачиш потребуємого допомоги і не допоможеш, то в тебе полетить камінь».

Вимовлене, написане слово є дія і дія є практично зовнішня – те, що чують і бачать інші. Живучи

серед людей в соціумі, слово необхідне для спілкування, для пошуку інформації, для навчання і здобуття професії. Воно відповідає потребам людини. Користуватись ними слід обдуманно, свідомо з дотриманням логіки викладу думки (матриці слова). Якщо навчимося витримувати в змісті речення смислове навантаження для викладу думки, то це ще краще, бо смислове навантаження слова стоїть ще ближче до відчуття себе і співрозмовника. Речення будуть короткими. Такі люди розуміють одне одного з півслова, а достатньо погляду, чи поруху. Такі люди діють через відчуття синхронно, злагоджено.

Процес переходу думки, чи слова в реальну дію видно на прикладі цієї притчі.

«Одного разу Вчитель спитав учнів:

– На колоді сиділи три жаби. Одна із них вирішила скопити у воду. Скільки жаб залишилось на колоді?

– Три... – невпевнено відповів один із них.

– Звісно ж, три жаби, – усміхнувся Вчитель. – Бо жаба тільки вирішила скопити, але не зробила для цього ніяких дій. Ніколи не змішуйте дію з прийняттям рішення. Інколи вам здається, що ви уже скопили, але на самому ділі ви далі сидите на колоді».

Основна вимога до бережного ставлення до цієї енергії, яка називається – слово – це спокій і зосередженість перед його народженням.

Кожен народ має свою мову і кожне корінне слово несе смислове навантаження, але на сьогоднішній день сформовано слова міжнародного користування, технічні терміни, спеціальні і навіть ідеологічні, які не мають за собою смислового навантаження, тому потребують розтлумачень. А нам тим більше слід бути обережними у застосуванні іноземних слів, роблячи суржикові вивороти. Таке використання і допомагає формувати в нас суржикову поведінку. Лінгвісти на сьогоднішній день притримуються думки про єдине джерело формування корінних мов на різних континентах. Є згадки про те, що перші люди розуміли мову звірів, птахів, рослин, вітру...

«Не відомо, куди прицілювались мінометники, але снаряди попали в дитячий притулок в маленькому в'єтнамському поселенні, яким опікувалась група місіонерів. Всі місіонери і одна чи дві дитини були вбиті зразу, ще декілька дітей було поранено, в тому числі і одна восьмирічна дівчинка.

Місцеві жителі попросили медичної допомоги із сусіднього містечка, в якому був радіозв'язок з американськими військами. Через деякий час приїхали військовий лікар і медсестра з комплектом медичних інструментів. Вони встановили, що стан дівчинки є найбільш критичним. Якщо не зробити негайні заходи, то вона може померти від шоку, чи від втрати крові. Для переливання крові їм терміново потрібен був донор з тією ж групою крові, що і в дівчинки. Швидко провівши дослідження, лікар виявив, що ні один із американців для цього не підходить, але потрібна кров є у декількох сиріт, які не були пораненими. Лікар говорив на в'єтнамській мові в перемішку з англійською, а медсестра трошки вивчала французьку в інституті. Висловлюючись на суміші мов, а також допомагаючи собі жестами, вони намагалися пояснити наляканим малюкам, що якщо вони не надолужать дівчинці втрачену кров, то вона неодмінно помре. Потім вони спитали їх, чи не бажають вони допомогти їй, давши свою кров. У відповідь на це прохання діти широко відкрили свої очі і замовкли. Пройшло декілька болісних очікувальних хвилин, поки, на кінець, маленька тремтяча рука піднялася доверху, швидко опустилась і знову піднялась.

- Дякую, - сказала медсестра по-французьки, - як тебе звати?

- Хань, - відповів хлопчик.

Ханя швидко положили на кушетку, натерли спиртом ручку і ввели в вену голку. Під час цієї процедури Хань лежав, не поворухнувшись, і мовчав. Але через секунду він здавлено схлипнув і швидко закрив обличчя вільною рукою.

- Тобі боляче, Хань? – спитав лікар.

Хань заперечливо похитав головою, але через декілька секунд знову схлипнув, стримуючи свій плач. Лікар ще раз перепитав, чи не боляче йому, але Хань заперечливо похитав головою.

Але переходя рідкі похлюпування перейшли в рівномірний тихий плач. Хлопчик сильно зажмурився і сунув кулачок в рот, щоб стримати ридання. Лікар стурбувався. Щось було не так. В цей момент на допомогу підійшла медсестра-в'єтнамка. Побачивши, страждання хлопчика, вона швидко спитала про щось по-в'єтнамськи, хлопчик перестав плакати і запитально подивився на в'єтнамку. Вона кивнула йому головою і вираз його обличчя почав показувати полегшення. Піднявши очі, медсестра тихо сказала американцям: «Він подумав, що ви просили його віддати всю його кров, щоб дівчинка змогла жити».

Але ж чому він тоді погодився на це? – спитала американська медсестра. В'єтнамка повторила питання хлопчику і він тихо сказав: «Ми – друзі...».

... давайте притиснемо праву руку до серця, або закриємо очі, або відпустимо з ока сьозинку і дякуємо Суцому за це повчання, що дало нам відчуття значення слова, згадати своє покликання на Землю.

Не дарма говорять, що з маленької зернинки виростає цілий колос. Коли ми стаємо на шлях пошуку

істини, Бога, то це є пошук внутрішнього себе. Цей процес не потребує слів. Зернинка має енергію, має зародкові дані, в неї проходить внутрішнє життя, але і зовні ми дещо спостерігаємо, коли ми є спостерігачами. Так і людина, що поринає у свій внутрішній світ, у пізнання себе, то їй слова не знадобляться. Але до моменту входження в пізнання ми і вчимося при допомозі слів. При їх допомозі вчимося життєвих підказок в русі до пошуку істини.

Хто писав святі книги, мабуть, побували в раї і в пеклі, переживши ці райські насолоди і страхіття пекла, відчувши їх своїм єством, чи, маючи мудрість, зібрали цю інформацію від тих, хто пройшов цей шлях, зумівши передати їх словом в книгах, що називаються – Біблія, Тора, Коран, Веди, Гита?!. Це є міфи і соціальні повчання про творення життя на нашій планеті і всього Всесвіту. Бо той, хто пізнав Бога майже не спілкується з людьми, або припиняється його тілесне життя, хоча взаємовплив одне на одного продовжується, хоча, можна сказати, і різнорівневий.

Саме такі люди з такими душами є джерелами знань, які посилаються окремим індивідам на потреби людству і Всесвіту. Цей процес передачі і прийняття, ми, зазвичай, називаємо прозріннями, чи осяяннями. Такі мудрі люди за цими словами не можуть говорити від свого Я, а тільки від Душі і тому, щоб заспокоїти суспільний ум, вказують на саме джерело таких пізнань – отримав від Духа Святого, від Бога, з Космосу... Для більшого розуміння суспільством цих пізнань і повчань, то в них вкладаються видимі прояви Божественного на прикладах нашого повсякденного життя. Тому такі пізнання називають святими книгами, або міфами. Назва сама не є основа життя. Основою життєвих енергій в таких книгах є їх змістове наповнення тією людською мудрістю, яка йде від правди і доброти самого життя.

Міф – це продукт творення в голові людини іншого світу: таємничого, загадкового, очікуваного, як певні правила поведінки людини (істоти свідомої і суспільної), що поєднав в собі досвід, прагнення, вигадки з наділенням певними рисами людського і того, що не можна пояснити - рисами божественного. Основу міфу становлять очікувані факти, події на час формування, чи написання, тобто це було майбутнє, це була уява на той час в сукупності з пакетом правил, повчань для живущих в той час. Носіями цих знань були учасники, свідки тих, чи інших минулих подій в часі і просторі в їх розумінні з подальшою передачею нащадкам. Наймовірніше вони передавалися з покоління в покоління усно і тільки з часом стали фіксуватись письмом. Це підтверджується описом знакових подій і іншими викопними предметами, що ними послуговувалася людина. Час і простір для творця є категорією невимірною, а для людини - умовно вимірювана (прив'язка до подій, дат, роду, держави і т. д.). Міфи вкоренилися в наш ум так, що ми згодні на будь які приниження сьогодні заради ефемерного примарного завтра, чи щасливого життя наших дітей, онуків, чи в очікуванні суду Божого. Біблія відноситься до категорії міфів, яка наповнена духовними знаннями і суспільними повчаннями.

Людина бачить час в трьох вимірах. Ми спеціально зробили цей відступ для можливості пізнання суті часу і розуміння себе і всіх подій і фактів на час нашого їх зовнішнього сприйняття і душевних відчуттів.

«Три мудреці поспорили про те, що важливіше для людини – його минуле, теперішнє, чи майбутнє. Один із них сказав:

— Моє минуле робить мене тим, хто я є. Я вмію те, чому я навчився в минулому. Я вірю в себе, бо саме ті справи, що в мене добре ладяться, є такими за які я брався раніше. Мені подобаються люди, з якими мені колись було прекрасно, чи подібні на них. Я дивлюсь на вас зараз і бачу ваші іронічні посмішки, жду ваших заперечень, бо ми вже не один раз спорили, і я вже знаю, що ви не звикли погоджуватися з будь-чим без заперечень.

— А з цим неможливо погодитися, - сказав другий, - якби ти був правий, то людина була б приречена, як павук, сиділа б день за днем в паутині своїх звичок. Людину робить її майбутнє. Не важливо, що я знаю і вмію тепер – я буду вчитися тому, що потрібно мені в майбутньому. Моє бачення про те, ким я хочу стати через два роки, куди більш реальне, ніж мої спогади про те, ким я був два роки тому, через те, що мої дії залежать зараз не від того, яким я був, а від того, яким я збираюсь стати. Мені подобаються люди, які не подібні на тих, яких я знав раніше. А розмова з вами цікава тому, що я передчуваю тут цікаву боротьбу і неочікувані повороти думки.

- Ви зовсім випустили з виду, - вмішався третій, - бо минуле і майбутнє існує тільки в наших думках. Минулого уже нема. Майбутнього ще нема. І незалежно від того, згадуєте ви про минуле чи мрієте про майбутнє, але дієте ви тільки в теперішньому. Тільки в теперішньому можна щось змінити у своєму житті – ні минуле, ні майбутнє нам не підвладне. Тільки в теперішньому можна бути щасливим: спогади про минуле щастя – зажура, очікування майбутнього щастя – тривожить».

Євангеліє, як частина Біблії, вже несе людству знання духовного суспільного розвитку для кожного, а найбільше для того, хто чує і бачить прояви божественного в цьому матеріальному суспільному житті. Єврейське суспільство розіп'яло Ісуса Христа за те, що він зруйнував їх мрію - що прийде довгоочікуваний месія і закінчатся мирські митарства вибраного народу. Він же приніс майбутнє – любов, милосердя, доброту, справедливість, хоча він бачив їх проблеми сьогодні, тобто в час свого проживання. Він знав і знає, що саме ці якості спасають і спасуть людство. Людство не хоче жити

правдою, істиною, бо вони її не знають, її не бачать, її не чують. Людину цього намагаються навчити пророки, месії. І ці крупичі є серед людей і вони ними послуговуються, як би без зайвого лементу наповнюючи божественну скарбницю. Не є випадковим, що кожна душа про це знає.

Ми потім зупинимось на цьому, бо несприйняття людством, як масою полягає в тому, що найбільша його кількість живе в пристрасті, живе суспільним, їм послуговується, його використовує, його бачить, його чує і по цих же суспільних законах думає, говорить і діє, віддаючись задоволенням по мірі можливостей і відмовляючись по можливостях від відповідальності перед явними і неявними потребами душі і тіла. Духовним живе невеличка частинка людства, але саме їх заслуга в рості, розповсюдженні, розвитку духовних якостей є тим фактором, що людство є живим на планеті по сьогоднішній день.

Будьмо свідомі, що саме реальний світ дає поштовх людині до творіння і усвідомлений досвід для проживання на цій планеті.

Спочатку було слово в написанні цієї історії, цієї події, як образного, чи смислового її початку, бо Бог вічний і вислів «слово було Бог» означає минулий час до самого слова. І ми вже розглядали природу слова «Бог», і що це є набір різних енергій, дію, яких людина бачить в проявах людей, природи, як рух енергій. Це не є особа. Руху енергій, можливо підходить більше слово: Святий Дух(Світлі Енергії) - дунути – рух повітря, як рух енергії, як процес життя. Так, як ми розглядаємо природу слова, то саме слово - святий і має своє походження і надає смислового значення в слові – світлий. Святий – це чистий світлий рух духовних позитивних енергій, чи позитивний прояв в діях вкладений в дію – слово, як благоволіє, як Всезагальна блага світла воля в потоці духовної позитивної енергії (Святого Духа).

Говорячи про наявність світлих духовних якостей в енергії, то є і ті, які її пізнали і її носії - святі. Взагалі, краще слово святий замінити назвою цілком визначеною: подвижник Духу і явитель сенсу життя, праведник миру, месія. Хоча ми можемо такими словами назвати все живе і не живе у Всесвіті, бо кожне має ці енергії, хоча в досить малесеньких кількостях.

Слово святий, світлий дух, священний по своєму смислому наповненню виходить із суспільного сьогодишнього вжитку із-за відсутності в ньому свого наповнюючого зерна. Із святого зроблено святотатство. Велика кількість діянь духовних енергій застосовуване в проявах священних проявів на Землі, але саме прекрасне люди відторгують – це життя. Коли думка відхилилася від священного призначення буття, то і сам сенс буття зникає. Прояви взаємопогодженості, гармонії душі і тіла, духовного і матеріально-суспільного, як прояви всезагальної доброти в добродіяннях і є священнодіяннями людини.

У людей добро зазвичай не дієве через невміння творити його і через невміння його приймати і тому сприймається як бездіяльне і неіснуюче. Вони не можуть зрозуміти природу механізму, як добро може витіснити зло і тим самим припиняючи його існування у своєму житті. Між іншим, усвідомлений ум, який пізнав жорстокість, здобуде можливість пізнати всі зерна добра і закінчить свій шлях у великодушності і любові. Ми самі знаємо, що найвірніший шлях є шлях дружелюбності.

Згадаймо, такі небезпеки, які ми іноді минаємо дружелюбністю. І серце свідчить, що саме дружелюбність допомогла у найважчі години, бо може бути, що ми навіть не знаємо меж та розмірів таких небезпек, але дружелюбність незримо також нас вводить у стан миру та злагоди. Дякуємо за таке розуміння ситуації!

Ці обумовлені слова: Знання, Розум, Доброта, Милосердя, Щастя, Любов, які ми отримуємо шляхом надходження в наше єство цих світлих, насичених енергій (рух духовних начал) нашим серцем відомі давно. Про них зокрема пишеться і в Біблії: «духом премудрості і розуму, духом поради і міцності, духом відання і благочестя» (Ісх.11,2), «духом благодаті» (Зах.12,10), «духом святині»(Рим.1,4) ... по діях якого проходить творіння в процесах потреб, відродження, відновлення, утвердження в проявах матеріального світу ... І саме Ісус Христос сказав своїм учням, що дасть їм цю силу, цю енергію в Святому Дусі, якою вони творитимуть волю Бога. Так це було, і відбулося, і відбувається по сей день, як рушійна насичена сила енергії у світовому творчому процесі.

Тому носіїв цих якостей і стала людина називати святими. Здавалось би звичайна гра букв в слові. Але на сьогодні це стало лозунговим суспільним і політичним словом.

«Одного разу у Вчителя спитали:

— Як можна розпізнати духовну людину?

Вчитель відповів :

— Це не те, що він говорить, і не те, яким він бачиться, а та атмосфера, яка створюється в його присутності. Ось що є свідченням цієї духовності. Бо ніхто не в змозі створити атмосферу, яка не належить його духові».

Потрібно визнати людину на Землі як інопланетну істоту, чи як результат руху всесвітніх енергій. У

фізичному розумінні Бог-Творець робить Адама з глини, а душі посилає з небес, як щось вище, якісніше і тому воно зберігається в людському уявленні вище – в горах, або на небесах (там де не-має бі-са, бо він на Землі в нас. А ми можемо на ці небеса подивитися з Венери – нема і є біс, тобто всюдисущ. Не-бо (нема бога) кругом. Не-має бі-са – на небі). Ми самі є носіями бога, тобто місцем де ймовірно живе Бог. Хоча і тіло, і душа є різними енергіями, як категоріями з іншими якостями і кількісними параметрами. Але і Земля підходить під ці умовні слова-визначення – як вид енергії.

Історики пишуть про появу істоти, як людини розумної з подальшим еволюційним розвитком за версією Дарвіна. Але ці дві версії, можливо, є хибними. З цим погоджуються вчені. З початком вивчення духовних категорій – як от: любов, щастя, доброта, радість, справедливість, що можуть проявлятися в матеріальному світі і підтверджується дослідями про наявність таких енергій, і що їх носіями є теж думка і слово, то доводиться констатувати, що не все так просто, що Природа є великою таїною, що душа і тіло є різними видами енергії, які виконують різні функції в житті людини. Однак не протилежні, чи відокремлені, а являють собою одне ціле.

Як говорив наш батько: « У когось більше ума, а в когось більше душі.»

Людину – як істоту, можна для більш повного пізнання віднести в основі своїй до істоти суспільної і її творчий колективний потенціал видніше у речах археологічних розкопок, у писемних джерелах, в народній генетичній пам'яті на різних точках планети Земля і певних даних з інших планет і про інші планети Всесвіту. Тобто з цієї позиції саме людство і визначає наше єство людське, як суспільна частинка по її проявлених результатах діяльності.

Людина є одним з джерел Духовних енергій і їх людина бачить, як результат руху своїх духовних енергій чи як результат діяльності свого ума і тіла.

Якщо людина, колектив, суспільство живе по категоріях Бога, по совісті, по правді і інших звичаєвих правилах, то і в його членів є більший сектор пошуку і вмінь відібрати краще. Вміти це краще застосувати у своєму колективі, у своїй родині і в їх готовності прийняти ці творчі знання, бо людина, як свідомо істота, є отримувачем, носієм і втілювачем умінь, навичок і знань в цей проміжок часу, який ми називаємо життям.

Кожна людина відчуває внутрішнє полегшення, коли діє справедливо. Можна пояснити такі відчуття усвідомленою дією, тобто по совісті (наші діяння погоджені з вісткою Сущого). Отримуємо відповідність, і енергія організму співзвучна з великою думкою простору. Так кожен справедливий вчинок благодіяльний не тільки нам самим, але і є просторовою дією. Всесвіт кожного разу радіє нашій правильній дії в думці, слові і діяльності. Ця радість проявляється в приємних відчуттях.

Такий висновок напрошується тими узагальненнями і аналізом, що в сучасному світі, про який ми маємо інформацію з книжок і інших джерел про факти, що наукові відкриття відбуваються в мистецтві, науці, суспільстві одночасно декількома індивідуумами в різних куточках планети, які просторово знаходяться досить далеко одне від одного при відсутності можливості користуватись засобами комунікацій і при наявних міждержавних обмеженнях, але вигукують «еврика» одночасно. Цьому сприяла суспільна потреба і загальний стан душі держави.

В духовному плані одним з таких фактів є поява Івана Хрестителя і Ісуса Христа в середовищі єврейського народу. Хоча таких сподвижників більшого, чи меншого носія духовних знань було і є багато і серед інших народів. Однак з перших слів застережемо, що для Всесвіту нема поділу на нації, народи, держави, раси і так далі. Просто ця суспільна громада, яка обумовила себе єврейським народом і проживала на певних теренах природного ландшафту на той період потребувала таких месій, таких носіїв духовних енергій – і вони прийшли...

І щоб зрозуміти природу появи таких праведників світу в конкретному місці і в певний час розглянемо на чисто технічних прикладах, щоб не турбувати духовні складники духовних процесів в суспільстві. Відкриття були, але кожне суспільство мало можливість застосовувати, розпоряджатись ними на свій розсуд в залежності від бажань очільників держави і психічного їх стану, а також психічного стану певного суспільства на той час. Вони могли перебувати в стані не-відання, пристрасті, благості (як певні типи психічного стану будь кого і будь чого) і відповідно діяти (то могли бути творчі реалізації для окремої групи людей, держави, чи руйнівні реалізації, які закінчувалися війнами і тому подібне). Тобто, сам факт людської пристрастності до першості в реєстрації винаходів не є фактом одноособового оволодіння певними знаннями для конкретного винаходу..., бо ними володіє ще хтось. Носієм таких знань є наші єства (душа і тіло), але отримувачем є душа (духовні види енергій). Для розуміння процесу отримання цих дарів, які ми називаємо Знаннями, то ми далі зупинимось на природі того, як людина стає матеріально багатою в суспільстві. Усвідомте: звідки воно береться, чого не всі можуть отримувати ці знання, багатства, мудрість. Можливо ця книга щось трошки зможе пояснити. Шукаймо і знайдемо.

Аналогічно проходить і розвиток того, чи іншого народу. Хоча можливий проміжок, і чималий, в часовому вимірі. Маємо багато прикладів в історії суспільства про однаковість способу формування суспільного укладу держав з великим просторовим віддаленням, що характеризуються певними звичаєвими правилами поведінки (правовідносини), чи розширеними загальноприйнятими родовими традиціями; основами формування їх релігійних традицій чи партійної структуризації.

Держава утворена людиною і для людини. Протягом нам відомого періоду з історії людьми правила люди. Вони правила через нам відомі релігійні традиції (через страх перед невідомим, через страх перед Всесвітом), грошима, політикою, маючи засоби і способи для маніпулювання фактами, чи створенням певного соціального еталону поведінки через моралістику і закони, через створення певного образу соціальної справедливості, через прихильність до порядку шляхом дотримання субординації між людиною і служителем церкви, між людиною і вчителем, між людиною і начальником, обіцяючи спокій, певний рівень забезпеченості, порядок і дисципліну. Можна сказати так, що це певний озвучений, чи ні вид суспільного договору між масою суспільства і тими, хто хоче управляти цими людьми.

Чи цей паритет дотримувався і чи дотримується, ми бачимо. Визначальним складником в формуванні державного апарату, механізму є особистості, які накопичували ці знання і суспільний досвід, що проявилися в тривалому процесі при формуванні сім'ї, родини, роду, общини, нації, держави. Процес формування сім'ї, нації, народу, держави є творінням людського ума, людської сутності, бо і душа є цією реальністю. Одна реальність, як один Бог, один Ісус Христос, Мансур, як Тарас Шевченко, чи Ліна Костенко, як один Петро, чи Іван з однією душею і тілом в своїй єдності, з одним шляхом в пошуках себе.

Кожен окремо несе свій потенціал енергії, сили, безмежних можливостей і обмежених потреб. Ми можемо сказати, що ці утворення є обмежуючим фактором індивідуальних можливостей і потреб, але не до кінця, бо розвиток суспільних відносин знівелює еволюційний розвиток людини, як носія субстанції душі, духу і приведе у зовнішніх параметрах до функцій персонального комп'ютера з його можливостями, тобто до вихолощення душі з живої істоти, як храму душі, що є індивідуальним і всесвітнім вічним носієм знань про нас і Всесвіт.

Тому ми констатуємо, що окрема індивідуальність, чи особистість є неповторною на планеті Земля, як і відбиток пальця руки людини. А такі суспільні надбудови є певним стримувавцем в цілому, але не в індивідуальному розумінні. Так ми бачимо зовнішню згоду, але наша душа, наше серце, наш Бог знає цінність істинних знань. Тому колектив був і є наслідком певного способу мислення, яке родить слово певного тембрового звучання, смислового навантаження слова, як психічної похідної. «Перш було слово і слово було у Бога, і слово було - Бог». В слово «Бог» кожен вкладає своє розуміння суті, своє бачення дії енергії цієї суті, може давати своє бачення, чи відчуття якісних характеристик суті (Сущого), може давати різні імена: Істина, Космос, Природа, Енергія, Розум, Всесвіт, Всесильний, Всезнаючий, Вседобрий, Всеблагий, Всемилолюбивий, Всемилолюбивий ... Бог кругом.

«Богатий чоловік одного разу прийшов до мудреця і сказав:

— Я дам тобі тисячу золотих, якщо ти покажеш мені, де є Бог.

Мудрець відповів:

— Я дам тобі в три рази більше, якщо ти покажеш мені, де його нема».

Основа назви визначається від нашого бачення і нашого відчуття проявів, їх повторюваності, довірі до таких проявів у процесі прийняття, але досить часто ми відносимось до цієї Суті з почуттям доступу до таємничого (природа таємничості полягає в наявності певної частини страху в нашому суспільному естві, хоча і рівень страху в кожній людини різний), з почуттям доступу до енергії, сили, розуму, знань, як до джерела доброти, радості, щастя, як до помічника, товариша, батька, дитини. Слово є символом і головне, щоб ми могли під цим символом розуміти смислове навантаження в його якостях, характеристиках. Кожен народ по різному вимовляє і по різному пише, але смислове навантаження одне для всіх при означенні того, чи іншого об'єкта, чи дії, проявів, відчуттів. Це є одне джерело, це ми є носіями цього джерела в крапельках океану.

«Моїсей, (странствуя)(дивно подорожуючи) по пустелі, почув, як один пастух молився Богу.*

- О, Господи, - говорив пастух, - як би мені зустрітися з Тобою і стати Твоїм рабом! З якою б радістю я обував би Тебе, мив би Твої ноги і цілував би їх, разчісував би Тобі волосся, прав би Тобі одяг, прибирав би Твоє житло і приносив би Тобі молока із мого стада!

Почувши такі слова Моїсей, розсердився на пастуха і сказав:

- Ти богохульник, у Бога нема тіла, йому не потрібно ні одягу, ні житла, ні прислуги. Ти дурню говориш.

І пастух засмутився. Не міг він уявити собі Бога без тіла і без тілесних потреб, і не міг він молитися і служити Богу, і прийшов у відчай. Тоді Бог сказав Моїсею:

- Для чого ти прогнав від Мене вірного раба Мого? У всякої людини свої думки і своя мова. Що для одного недобре, то для другого добре. Що для тебе пекло, то для другого мед солодкий. Слова нічого не означають. Я бачу серце того, хто до Мене звертається».

Слова і мова є фундаментом у створенні будь якої нації. Поступово починаємо засвоювати істину – для творця всі люди є його дітьми, а відповідно є братами і сестрами (читаємо Біблію) не тільки по душі (а це основне трактування будь – якої релігійної традиції, чи релігії), а і в матеріальному від-творенні (спосіб життя, поведінка, робота) на шлях вироблення певних традицій – бо так загально прийнято...- Ким? – Душею людства. В якому стані? – в творчому спокої, в пошукових пристрастях, чи у не-віданні -

того, чим займається людство і для чого, чи кого?

«В одних богатих людей перестали молитися перед їдою. Одного разу до них в гості прийшов проповідник. Стіл накрыли дуже вишукано, дістали самі найкращі фруктові соки и подали дуже смачне блюдо. Сім'я сіла до столу. Всі дивилися на проповідника і думали, що тепер він помолиться перед трапезою. Але проповідник сказав:

— Глава сімейства має молитися за столом, бо він перший молитвенник в сім'ї.

Настала незручна тишина, бо в цій сім'ї ніхто не молився. Батько відкашлявся і сказав:

— Знаєте, дорогий проповіднику, ми не молимося, бо в молитві перед їжею завжди повторюється одне і те ж. Молитви про всяк випадок— це пуста балачка. Ці вічні повторення кожного дня, кожен рік ніскільки не допомагають, через це ми більше не молимося.

Проповідник здивовано подивився на всіх, але тут семирічна дівчинка сказала:

— Тату, невже мені не потрібно більше кожного ранку приходити до тебе і говорити «доброго ранку»?

Є привід задуматися над цими двома притчами: не вимовляємо слів в пусту, а якщо і родимо їх в думках, чи озвучуємо, то говоримо від всього серця і саме тоді, коли ми відчуваємо, що нас слухають. Ті, хто є спостережливими співрозмовниками хоч раз в житті, можуть побачити прояви неприйняття наших слів в процесі розмови шляхом їх не підтримання під будь яким приводом, чи ігнорування теми розмови, або реплік невпадат ... Ми далі зупинимося на природі відчуттів прийняття.

Пам'ятаємо і спостерігаємо, скільки ми застосовуємо різних виразів словесних, затемнюючи сенс розуміння. Наприклад, словами брехливими прикривається удавання, нещирість, зрада, упередження, вигадка і багато інших виразів, в корені яких лежить те ж саме поняття брехні.

Можна розрізнити різні ступені, але основа буде незмінна. Розглянемо один з цих проявів в дії, яке позначається символічним словом - удавання. Удавання, в основі якого лежить брехня. Воно встановлює в нашому житті елемент боротьби суспільної брехні до правди Духа. Притворна брехня це слова не на думки від відчуттів душі, не від духовної чистоти, але вони в суспільстві зводяться в ранг гідно виправданими суспільною мораллю та вітаються основною масою суспільства, як прагматичний спосіб ведення життя.

Так душа, совість відчувають незручності від тих слів і діянь, які ми іноді вимовляємо або діємо для згладжування наших відносин у суспільстві з його установками. Це називається, що людина зламалася духовно, не змогла знайти сили протистояти суспільній моралі, яка суперечить його духовним відчуттям. Але така ломка вітається суспільством, або його представниками і теж може бути така дія - слово втиснуте в слово - покаяння (покаявся і погодився з громадськими моральними установками), спотворюючи суть цього слова. Для розуміння слова каяття необхідно усвідомити таку дію в мирському між двома особами, як прояв розумної дії і перша із них – пробачення. Наслідки дій можна залікувати лише діями і найменше їх число - сім. Бо вичерпати із себе без-умство можна розумним співробітництвом.

Друга частина в процедурі відпущення «гріхів» лежить в суспільному платному відпущенні, яке є чи не самим тяжким злочином. Грошовий підкуп бога є чи не гірше перших форм фетишизму?

І так мало мав духовної енергії, а таким словом чи діянням ще більше обтяжив душу. Така умовна брехня нібито дає зберегти правду Життя, правду Природи, але цим ми тільки узаконюємо брехню, що є способом відведення нашого ества від шляху істинного.

Таке поширення облуди дає суспільству звести його в статус прагматичної доцільності, даючи можливість їй затверджуватися як правді. Відбувається підміна понять і таким чином спотворюється зміст слова, яке в такому вживанні теж стає паразитом.

Те ж саме можна сказати про багато понять, які насильно роздрібнилися в людському уявленні і вносяться в суспільне вживання. Наприклад, (бес-користний – російське слово) з'єднує два поняття - біса і корисності. Тоді коли можемо вживати без (що практикується в даній книзі) потреби. Ра-хуй-мо (символьне слово божества і символічне хульне слово в поєднанні), по-винен (по вині своїй маємо діяти) і таких слів у нашій мові багато, бо вони змінюють смислове наповнення, хоча є справжні слова, слова синоніми для вживання, для вираження думки. Слова-паразити є сміття і не забруднюємо цим негативом навколишнє середовище. Як це не сумно, але так є. Тепер знаєте і дотримуетесь!

Те ж стосується і розглядуваного процесу проходження умовної символічної брехні вкладеної в первородний гріх, вину, мораль, закони і є тією риторичною брехнею за цими словами, яка впливає на умови людства і має тенденцію відірвати його від пошуку справедливості життя, свободи духу, від можливості пізнання себе і Космосу. У всякому символічному позначенні словами наших діянь, споглядань, відчуттів, дотику, нюху тих чи інших фактів і подій теж буде таким же елементом невимовного. Можна прозріти, відчувати смислове значення сокровеного, але слів буде недостатньо. Сислове навантаження присутнім є в словах, за якими вбачається дія, рух. Саме дія і рух, як відображення в обумовленості слова свідчать про істинність символу.

«Мужчина прийшов до свого лікуючого лікаря і сказав:

- Знаєте в чому справа, я хочу, щоб мене кастрували.

- Що? - перепитав лікар. - Це ж дуже радикальна операція. Ви в цьому впевнені?

- Абсолютно впевнений, - відповів пацієнт.

- Ви одружені, або, може, у вас є постійна подруга? - поцікавився лікар.

- Одружений, - сказав пацієнт, - але яке це має відношення до справи?

- Тоді вам бажано обговорити це зі своєю дружиною - це ж і її торкнеться, - порадив лікар.

- До чого це відкладання? - Сказав пацієнт.

- І, тим не менше, - наполягав лікар, - я думаю, що вам слід спитати її про це сьогодні ж увечері, і якщо у вас все ще буде таке бажання - приходьте завтра. Я направлю вас до лікарні. Це робиться швидко - в один день.

На наступний день чоловік повернувся, підтвердив своє прохання і зразу ж вранці був відправлений до лікарні. Операція була закінчена, і до полудня він уже лежав у ліжку, відходячи від наркозу. Подивившись з посмішкою навкруг, в чудовому настрої, він підморгнув своєму сусідові по палаті і весело запитав:

- Гей, а ти тут чого?

- О, - зітхнув той, - я тут для обрізання.

Кастрований клацнув пальцем, присвиснув і сказав:- Чорт забирай, саме це слово я і намагався згадати !!!»

Коли ж люди зрозуміють значення думки і слова? Бо ніхто не знищить наслідків думки, яка зародилася із сказаного, написаного слова. Прагматична логіка отруїла багато слів; корисливі рішення народжуються з обміну слів, але не з глузду. Тільки знання може відкрити очі на смислове наповнення слова, коли його приймають у повноті сенсу.

Всесвіт, який передбачається нами як безмежний, то ця Сущність заледь чи зможе бути зрозумілою, як особистісно-творяща, конкретизована субстанція, як рух різноманітних енергій, і становиться тепер проявленим Словом, яке і підтверджує наші логічно узагальненими відчуттями цих самих енергій, які ми і називаємо Душою Вселенної, нашим душевним ідеалом, нашим смыслом життя (життя з думкою, з мудрим усвідомленим словом).

Звідси ймовірно, що ця протилежність цих двох факторів руху енергій – бо матеріальне являється необхідною основою для нарощування духовних якостей в лоно Всесвіту, а духовному потрібне матеріальне, як посередник, в реалізації індивідуального самопізнання. Тому проявлений Всесвіт наповнений подвійністю, яка є як би самою суттю її проявленого існування, як би проявлений взаємозв'язок духовного і матеріального в проявленій єдності і процесом неможливості існування одного без іншого. Відсутність взаємозв'язку духовного і мирського, невникання в існуючий зв'язок між духовним і земним позбавляє життя значення і воно стає безсмысловим. Так дух навчається, живучи в матеріальному, а розуміння зв'язку направить до краси, любові, доброти для наповнення нашого ества. Бо коли в тілі відсутнє життя, то ні про яку духовність не може бути і мови. Такий взаємозв'язок є єдиним і вічним принципом в нас, неподільна частина всього цілого – Енергії Духу, від якого вона виходить і яким вона поглинається при закінченні життєвого циклу в черговості проявлених життів. Фактом чи нашою реальністю, все ж, в своєму проявленому і тимчасовому вигляді є, не що інше, як швидкоплинна ілюзія наших почуттів. Хоча наповнюваність тих чи інших об'єктів природи в їх пропорційній насиченості проявляється в різних кількісних показниках і в різних якісних проявах. Саме в цих різностях ми і є єдиними і це дає нам стимул в підтримці такого паритету, а на рівні підсвідомості розуміти, що ми є, як живі сутності, як проявлений рух, тим же джерелом з якого кожен індивідуально і підживлюється енергією Знань, Розуму, Любові.

В дійсності, людина чи предмет складається не тільки із того, що видиме, чи проявлене в ній в будь який даний момент, але є сукупністю всіх своїх різних і мінливих станів з моменту своєї появи в матеріальній формі аж до зникнення цієї форми в результаті духовного розвитку. Тим не менше, всі речі відносно реальні, бо мислитель теж є відображенням і тому всі речі і факти, які ми вивчаємо є для нас такими ж реальними, як і ми самі. Якою б реальністю не наповнювалися б об'єкти спостережень, реальність ця виявляється в них до чи після того, як вони проявляються, подібно спалаху блискавки в нашому матеріальному світі; бо ми не можемо пізнати подібне існування безпосередньо доти, поки наявні у нас відчуття нашого ества зможуть передавати лише матеріальне існування в полі нашого усвідомлення чи душевного сприйняття через відчуття.

В якій би реальності наша свідомість не діяла, ми і предмети, що належать цій контактуючій реальності, є на цей час єдиними нашими об'єктами і суб'єктами пізнання. Але, у міру нашого просування в розвитку, наша сутність несе пізнання істини, що в ці періоди життєвих реальностей, через які ми проходимо, то цим ми тільки прийняли як тіні тих реальностей і, що висхідний процес ума складається з цілого ряду прогресуючих пробуджень, і кожне просування приносить із собою переконання, що, нарешті, тепер ми досягли «божественності». До яких належить і цей ланцюг пізнання. І так далі у

висхідному умовному, але у вимірі відчуттів, поки ум не почне коливатися і не видихнеться в цьому зусиллі при доступності можливості пізнання окремих індивідуумів. Але тільки, коли ми досягаємо Вселенської свідомості і зіллємось з нею в одну свідомість, то тільки тоді будемо ми звільнені від неповноти розуміння сенсу істини, народжуваних нашими життями.

Зрештою, всі наші поняття про процес тривалості і час відбулися з наших відчуттів, згідно із законами асоціації. Будучи пов'язаними відносністю людського ума, ці поняття, тим не менш, не можуть мати іншого існування, окрім як у проживаннях індивідуального ества, і вони зникають, коли сутність розсіює пізнанням свого існування, як людини.

*

*

*

«Спочатку було слово». Мовлене, почуте слово – це звук, це певний тембр звучання. Посилання і прийняття звуку і в деякій мірі при прочитанні, завжди торкають струни душі. Він завжди зразу ж проникає в усе наше ество. Ця енергія ритміки може вводити в стан радості і в стан огорченій. І той вплив, який звук здійснює на душевний і психічний стан людини, не слід недооцінювати. Наука довела, що до 90% людських емоцій залежать саме від почутого, озвученого слова, тобто є тим стимулятором, який сприяє зародженню в нас устремління до дій. Ритм, тембр, сила звуку, відтінки звукових коливань впливають не тільки на людину, а і на весь Всесвіт. Тепер всі знають про експерименти, які проводилися і проводяться з водою. В ній можна змінювати структуру, біологічні і енергетичні властивості при допомозі слова. Найбільш часто ми на ці факти звертаємо увагу при творенні молитви, при побажаннях удачі, при різних ритуальних нашіптуваннях, при прокльонах. Звук в природі є не тільки в слові – це і завивання вітру, це і шелест листя, це і журчання струмка, це і спів птахів, це і музикальні звуки, які народжують музикальні інструменти. Природні чи можна сказати ритмові хвилі енергії звуку є досить різними. Ми можемо сказати, що відчуття холоду і відчуття тепла є одним видом енергії, але результати різні. Теж ми скажемо і про відчуття радості і гніву... Все це і говорить про те, що все в цьому Всесвіті (втому числі планети, зірки, думка, відчуття страху, відчуття радості, електрони і нейтрони) вібрують. Тобто всі види енергій Всесвіту мають коливальний хвильовий рух і можна сказати, як рух звуку. Все у цьому світі творить і проявляється при допомозі енергії звуку. Будь який об'єкт у Всесвіті рухається і вібрує, тобто має свою частоту коливань і цей факт створює звукову хвилю. Сама по собі вібрація має різний вплив на життєдіяльність людини. Тобто вона може зашкодити, а може дати позитивний ефект. Навіть в самому негативному прояві вібрація може повністю знищити організм людини, чи іншої істоти, чи предмета. Як показали наукові дослідження, що поширювані в просторі енергетичні хвилі в потоках впливають не тільки на грубе тіло, а й на досить тонкі якості природи. Ми ж деколи заходимо з доброю звісткою в хату, на робоче місце, а там крик, образи, то ми ментально забуваємо про своє повідомлення і ця негативна енергія придавлює нас. Ми розгублюємося, ми лякаємося. Буває навпаки. *«Почув знайому говірку в чужій стороні і в серці щось йокнуло...»*. Так ми можемо сказати про велику кількість проявів у своєму житті, які ми приписуємо чуттю і відчуттям.

Спільне читання знань можливе через поведінкову передачу батьками своїм дітям бачення й розуміння духовних і тілесних якостей свого ества (за принципом, коли ми бачимо щось красиве, чи добротне в комусь, то намагаємось застосувати при потребі й собі), а діти через наше уміння бачити їхні потреби в пошуку чогось нового, бо ми ж цим усе життя хочемо займатись – чи не так? Рука легко приймає знайомі предмети. Ми легко спілкуємося при допомозі предметів і скоріше вивчаємо іншу мову займаючись роботою, бо ми працюємо з предметами. А називаючи їх назву, призначення й змістовне наповнення, то кожен на своїй мові дає кращий ефект запам'ятовування, бо ум легко ловить ті звуки, які знайомі душі по ритмиці їх змістовного наповнення. Це стосується словесного і поведінкового засвоєння.

«До лікаря прийшов пацієнт і сказав:

- Лікарю, я знаю, що ви лікуєте звуком, Але, особисто мені це здається глупотою. Як це якісь слова можуть зробити мене здоровим? Це неправда.

На що лікар різко закричав на пацієнта, ображаючи його злими словами. Скептик, звісно, розізлився і закричав у відповідь:

- Як ви можете говорити такі слова?!

Лікар відповів:

- Я не хотів цього робити. Я вимушений був сказати ці слова, щоб довести вам, що якщо мої слова можуть зробити вас злим і хворим, тоді чого ви заперечуєте той факт, що вони можуть вилікувати вас? Якщо слова можуть зробити людину злою і хворою, то вони мають силу також і привести її в хороший стан».

Мова продукт нашого ума і він продукує мирське - бачене і чуте. Ум говорить думкою, говорить словом, говорить і дією. Ми знаємо, що якщо говоримо вдвох разом, то не чуємо один одного. Так і ум, коли говорить, то душа мовчить (вона світова мудрість). Тому звідси природа у проханні мовчати, коли ми хочемо поговорити з собою, з Богом. Душа рідко використовує ум для передачі своїх послань для нас нашим словом. Зазвичай, вона слово, дію посилає нам через інших. Це є вже розмова на думку ума

рівного з ним. І саме наше бачення цих дій, чуття цих слів умом і дає йому побачити Бога нашого. Ум починає слабшати. Побачивши вівцю, чи дитину, які знайшлися, наш ум через ноги приклоняється перед Богом – ноги мліють, ум в суматосі запаморочується, а наш Бог в посмішці, в сльозах радості цвіте. Коли це йде від серця – то слова не потрібні. Очі побачать в очах і міміці; міміка реагуватиме на наш духовний стан і народиться потрібне слово і до-речна дія. В цьому радість життя. Насолоджуймося життям і використовуймо для цього кожен можливий. Це все робити можемо тільки ми і ви. Нести такі якості в люди легко, але люди по різному реагують.

Ознакою загасання руху енергій в людському суспільстві є відхід від застосування співу народних стародавніх піснеспівів. Хочеться запросити всіх послухати петрівські піснеспіви, які співають в перівське літо, в буянні Природи, піснеспіви на масляницю, які співаються в чистоті широко просторовій, у відчуттях єднання з Природою матір'ю. Ми можемо чути певні духовні елементи такої ритмики в колядках, щедрівках, весільних піснях. Саме таким груповим співом люди на підсвідомому рівні спілкувалися зі Всесвітом (тепер цей процес називають технікою, або методикою для прискореного особистого входження в контакт. І хоча це є допоміжний спосіб і чисто технічний, бо для спілкування нам передусім слід очиститися духовно). Тоді і тепер думкою спілкуються духовні індивіди. А пісня, яку співають, яка прослуховується і є тим каналом за допомогою якого відбувається спілкування нашого ества із Всесвітом. Зникає пісня, зникають канали і відчувається брак духовної енергії, вмирає народ. Не скочуємося до такого стану, бо тільки в русі ми маємо радість життя і співаємо в більшості випадків в радості. Отже по маленьким крупичкам ми можемо покращувати духовну ауру народу, планети, а той, хто читає - собі.

Від давніх часів люди вже розуміли значення ритмічних піснеспівів, музичних звуків і тілесних рухів в їх ритмі, що сприяло усвідомленому накопиченню групової енергії, що служило додатковим джерелом енергії при виконанні спільних робіт. Вони вже знали, що ритм запалював, піднімав настрій, допомагав уникнути подразнень і формував об'єднуючу енергію роду, нації. Він стверджував однакове устремління, тому музика перед загальною роботою і під час її є знак єднання. Саме цей ритм рятує від сумних роздумів і веде вперед у дусі, тому не будемо обмежувати значення ритму лише зовнішнім рухом, але введемо його в духовний ужиток. Спів є не поганням часу, а узгодженням гармонії життя зі Всесвітом.

Згадаймо, коли ми закохані, то завжди хочеться співати; коли ми задоволені виконаною роботою - ми хочемо співати. Тобто перевага, або наповненість нас духовними позитивними енергіями вводить у стан піснеспіву - хочеться летіти. Також відмічено, що в такому стані вирішуються повсякденні проблеми і хвороби тіла зникають. Ми не знаємо нот, не маємо музичного слуху і не в стані оспівувати ритмічні звуки, але щось в нас як би само співає. Прекрасні відчуття. Співналаштування допомагає слухати духовну, народну та класичну музику і піснеспіви, слухати ритмічне звучання вируючого струмочка; спостереження за рухом вервечки хмаринок, ритмічний рух гілок дерев при вітрі і багато іншого, що здатне наповнювати нас красою, любов'ю і радістю. Ось в такому стані душі і тіла ми реально є творцями божественної енергії.

Шкода, що нова музика досить часто є тільки шумовою і без ритму. Можливо вона служить початком багатьох духовних виразок, але питання про гармонію надзвичайно складне. Порушення ритмічності є роз'єднання психічної енергії людини з психічною енергією Космосу і грубі, шумові витвори притуплюють людські відчуття і є незграбним відходом від життя, свого роду наркотичне захворювання - душа страждає, а тіло йде в таке жалюгідне існування.

Тут потрібно дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, це ніколи не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчувати велике устремління в передачі прийнятих основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Такий відчутний рух енергій в нас дозволяє нам моментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі. Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Суспільство руйнувало, руйнує і намагається більш вишукано нас руйнувати. Силу для руйнації ми даємо самі нашим умом, нашим еґо. Йому в цьому допомагає влада, великий бізнес і служителі церкви, так звані всюдисущі користолюбці. Вони очільники цього процесу, бо їм не потрібні вільні, щасливі, правдиві, справедливі, добродушні, розумні і чесні люди. Всі такі процеси руйнації починаються зі слів і проводяться з допомогою слів, шляхом наповнення їх негативною енергією, негативним змістом. І велика наша біда, коли ми пристаємо неусвідомлено до цього процесу руйнації.

Виразником стану душі є також емоції, мається на увазі голос, міміка, рухи тіла, які суспільство теж вчить ховати. А дивитись на людину тривалий час ніж декілька секунд теж вважається непристойним. Жінки більш емоційні особистості і суспільство ховає їх душі під косметикою, а в руки дає дамські, чи господарські сумочки. Це все до того, що коли люди говорять про своє життя і свої успіхи, намагаються ховати своє відношення до цього, ховають свої відчуття, то ховають очі і напружують обличчя

(заморожується, бронюється непроникністю), ховаючи емоційні пориви і спади за потоком слів про сусіда, погоду, політику, Бога. Слово родилось від думки, а думку народжує поінформований ум. Тому - то в спілкуванні більше несуттєвого, що не стосується нас і частина своєї і суспільної брехні. Брехня спонукає страждати душу. А ум говорить: які ми нещасливі, чи винуваті перед собою, чи всіма... ми ж не реалізували всіх бажань, а подивіться, як живуть інші. Страх і зависть. Парадокс в тому, що словами ми можемо допомогати, але можемо і зашкодити. Сказані чи почуті негативні слова є енергетичним сміттям. Сміття в душу – хвороби в тіло.

Єдине безсмертя людини, відоме людині, приходить через дитину - це реально, це факт. І якщо ми свідомі цього, то по іншому будемо й відноситися до дитини в діях, а також і в словах. Бо й у слові знаходиться велика енергія. «Так» позитивне, як ознака дії, дії творчої вільної, а «ні» негативне і звучить як заборона, як контрольований наказ.

В дорослому віці спочатку подивіться, чи не можна сказати «так». Якщо сказати «так» не можна, якщо сказати «так» неможливо, тільки тоді скажіть «ні». «Ні» вирощує в нас значимість на підставі нашого споглядання за мімікою, за подальшими словами, за поведінкою того, кому ми направили це слово. Просто поспостерігайте за собою, так, поспостерігайте, скільки разів на день ми говоримо «ні» і тоді спробуємо менше вживати це слово, то через деякий час ми побачимо зміни у взаєминах у сім'ї, у колективі в кращу сторону. Це слово отрута в людському середовищі. Воно може й не говоритися, але виявитися в ігноруванні, або явному мовчанні на нашу присутність. Разом шукаємо підстави та способи говорити: «так». Навчитися його говорити трішки складно, але скільки приємних відчуттів воно почне приносити в наше життя. Це не буде важко, а буде тільки приємною дією.

Зрештою, всі наші поняття про процес тривалості і час відбулися з наших відчуттів, згідно із законами асоціації. Будучи пов'язаними відносністю людського ума, ці поняття, тим не менш, не можуть мати іншого існування, окрім як у проживаннях індивідуального єства, і вони зникають, коли сутність розсіює пізнанням свого існування, як людини.

Спілкування цінне тим, що кожному слід навчитися чути у відмінності від слухати. При слуханні ми дуже небагато запам'ятовуємо, а коли чуємо, то чуємо у всій повноті – ми як би на одному ритмовому полі: промовець і слухаючий. Дійсне чуття йде далеко за межі слухового сприйняття. Це те саме виникнення живої й пильної уваги, якогось простору присутності, усередині якого слова починають сприйматися на рівні душ. Тепер вони стають вторинними. У них може бути зміст, а може й не бути. Набагато важливіше не те, що ми слухаємо, а саме чуття як дія, як простір усвідомленої присутності, що виникає, коли ми слухаємо. Цей простір, у якому ми сходимося з іншим, є з'єднуючим полем усвідомленості, де немає розділових бар'єрів, створюваних концептуальним думанням. І тоді інша людина перестає бути «іншою». У цьому просторі ми з'єднані разом як одна усвідомленість, одна свідомість. Процес спілкування в таких випадках відбувається не на рівні ума, а на рівні Розуму. Живий потік тече саме в непереривності. І він не може мати тільки одну сторону, так що не тільки дитині слід бути хорошою дитиною, але й батькам слід бути хорошими, перебуваючи в пильності, розумінні й повазі до дитини. Такий підхід дозволяє духовному росту в такому просторі.

Виниклий вакуум в спілкуванні породжує роздвоєння особистості і зникнення індивідуума. Ми не знаємо, чого ми прагнемо; ми не знаємо, що є нашими реальними, дійсними потребами. І тоді ми продовжуємо погоню за неправильними цінностями, оскільки серце, яке може відчувати і може дати нам смисл і вказати напрямок того, що є нашими дійсними потребами. Коли почуття подавлені, то ми створюємо символічні потреби. Ми, наприклад, можемо їсти усе більше і більше, набиваючи себе їжею, і ми можемо й не відчувати, що ми вже наповнені. У людини є потреба в любові - це не є потреба в їжі. Але їжа й любов глибоко пов'язані, тому, коли потреба в любові не відчувається чи подавлена, то виникає неправильна потреба в їжі, і ми продовжуємо їсти. Зникнення любові вносить у наше життя роздратованість, ненависть. Ми любимо тишу чи погратися з кошеням, але всіх захоплюють грою в автомобільні перегони, незрозумілу ідею змагальності (добігти кудись першим, з'їсти побільше чи першим ...). Оскільки потреба є неправильною, вона не може задовольняти наше єство, і ми продовжуємо жити в умовах неправильних потреб. От чому в нас немає ніякого задоволення.

Основна маса людей є зовнішніми слухачами і говорунами, але ніяк не спостерігачами і внутрішніми слухачами. Людина говорить одне, а обличчя, очі і руки показують зовсім інше, тобто, наяву ми бачимо інше відношення до теми розмови. Та навіть те, що нам приходить слухати, то не все чуємо. Чується зазвичай те, що може бути нам корисним і запам'ятовуємо те, що дасть користь. Навіть неправдива інформація, але вже є джерело її виходу і це можна використати в недобрих справах. А почуте відібране, чи воно є насправді суттєвим? Те ж можемо сказати і про побачене, яке є теж в більшості свій суб'єктивним. Скільки словесного і зорового сміття ми носимо в собі? Воно з часом починає смердіти і отруювати нашу сутність.

Перш ми зупинялися на зосередженості і умінні чути і говорити і там розумілося як чийсь слова були сказані на прохання нашої душі. Тут ми розглянули ситуацію, коли ум продукує свою корисливу тему і наповнює її словами, сподіваючись, що співрозмовник прийме їх своїм умом. І в більшості випадків так і є. Це розмовляють два уми. Один ум говорить і другий ум слухає. У цьому діалозі душа участі не бере. Це розмова спеціального ума на спеціальну тему. Погодимося, що в основній масі пристрастних людей

переважають спеціальні розмови. Частина з них сприяє встановленню тем суспільної роботи, або особистої роботи, частина сприяє врегулюванню життєвих нюансів, але більша їх частина насичена негативом (засудженням, образами, важністю ...), одним словом, іноді підтримуються порожні розмови. Краще мовчки вчимося спостерігати. А потім, можливо, навчимося говорити мудро, від імені своєї сутності на основі своїх відчуттів.

Ми боїмося спостерігати, відчутти, почути від страху, бо боїмося жити. Ось звідси росте пасивність до життя, ось звідси самогубства, бо не хочеться жити і сприймати таке життя, такої безпросвітної буденщини цього суспільства. Творець дав душу і тіло не для цього, а для виконання своєї духовної місії. Спостерігаймо усвідомлено і суще підкаже нам, як діяти в тих, чи інших життєвих ситуаціях. Живімо, як підказує наше серце, наша душа. Можливо, це спочатку буде важко в мирському житті, бо це все таки буде якась нова позиція у спілкуванні, в підході до вирішення життєвих справ, але ум і далі буде посылати думки в минуле, повертатиме нашу голову, щоб очі дивилися на ті речі і факти, які наповнювали наше життя до цього. А можливо буде важко до кінця життя, але буде присутнє відчуття легкості, ми відчуємо свободу, до роботи будемо відноситись творчо, ми дихатимемо любов'ю. Ми будемо задоволені змінами в сприйнятті себе і оточуючого світу, а це основне. Стан щастя є основою для хороших слів, хороших дій. Дії в своїй основі супроводжуються думковими словами, чи озвученими. Так при допомозі слова ми наповнюємо наш життєвий простір духовними енергіями.

Ми слухаємо спів птахів, чуємо приємний запах і бачимо кольорову гаму квітів, бачимо крону дерева, що міняється протягом року, сонячні промені, які проходять через віти дерев і грають іскорками, чуємо спів вітру в кроні дерев... Ми бачимо частину природи, частину Всесвіту. Ми такими є від народження і будьмо такими до зустрічі зі смертю.

Всі релігійні традиції є поклоніннями тим словам, що написані в книзі (Біблія, Коран, Веди...). Кожен читає, чи слухає (якщо читає, або чує їх) написані, чи виголошені слова, то кожне слово можна трактувати по своєму і в кожне слово вкладати свій зміст, але і розуміти смислове навантаження в прочитаному, чи почутому слові у кожного своє. Однак особливу цікавість викликають ті слова, що підходять під нашу життєву ситуацію, до нашої системи життя, світогляду, що пояснюють ті чи інші вчинки, або оправдовують наші дії. Тобто, наш ум порівнює писане-почуте з нашою дійсністю.

Молитва по своїй суті є усвідомлення вічності. У молитві укладені краса, любов, дерзання, відвага, самовідданість, неухильність, устремління, тихоплинний спосіб укладення життя. Але якщо в творимій молитві лежить марновірство, страх і сумнів, то такі слова мають порожнечу і її наслідки. Важко молитися, коли ум зайнятий чимось іншим, а не допомогою у творенні молитви. Ми зупинилися так розширено на такій дії людини, як молитва, щоб не відсторонено, а для розуміння значення слова, значення застосування, як процесу спілкування з допомогою слів.

Зрозуміймо, що це не молитва, яку ми завчили з дитинства і цей вірш повторюємо щоденно ввечері і вранці. Молитва в нас – вона є нашим як би молитовним станом. Дійсна молитва не в тому, щоб попросити щось в Бога, щоб сказати щось Богу. Що ми можемо йому сказати? Про мирське чи про духовне? Але ж Бог є наша Суть. Тобто нам слід навчитися чути себе, чути те, що наша Сутність має повідомити нам нашими словами за пройдений день, словами інших і тими відчуттями, які вони залишають після себе. Ми маємо бути чутливими і в стані сприйняття, особливо на початку свідомого підходу до молитви – вміти звертати увагу на неординарні речі, дії, які появляються перед нашими очима; на неординарні слова, які ми чуємо. Спочатку вчимося чути, а потім ми можемо міркувати про дещо чи щось говорити. А що ми можемо сказати Сущому після такої підготовки до молитви, після того, коли ми його слухали і чули – тільки слова подяки за мудрі повчання.

Не слід при відчутті блаженства, чи горя і біди починати говорити самому – Сущий знає нашу ситуацію, він в нас постійно, тому трошки заспокоймося і починаємо слухати його. Будьмо чутливими до Бога і чуючими, то тільки така молитва є творимою і реальною. Чути ми навчимося, коли мовчки слухаємо, а потім можемо говорити і ми. Двоє говорячих зразу не зуміють почути один одного в перепалці. Навіть в процесі чуття ми приймаємо тільки тридцять процентів, а інше прийняття входить в нас торканнями наших чутливих центрів, співналаштованістю ритмів...

Молитва - це розмова двох – це діалог нашої божественної душі і нашого тілесного суспільного ума, чи матеріального з духовним. Ця молитва твориться не тільки в думці і слові, а й в основі всього життя людини – її діяльності. Все це в сукупності і є тією дорогою, яку ми називаємо життя. Життя проявляється, виражене в наших думках, словах і діяннях. Все це в творчому позитиві дає нам право назвати молитовним станом всього нашого єства, чи устремлінням чинити молитву. Життя має і негатив. Якщо ми свідомо, чи не свідомо входимо в негатив, то ми явно нищимо життя. І це теж дорога, але дорога руйнації, деградації. Дорога, яка веде до смерті тілесної і до смерті Духа в нас.

Така розмова вже є молитвою, коли між ними є гармонійне усвідомлене поєднувальне взаєморозуміння в нашому повсякденному житті. Молитва є шляхом до істини. Молитва є дорогою буття. Молитва є бунт проти всього негативного, що не дає росту духовності в нас, в суспільстві, яке мішає будувати гідне достойне людини життя. Це є процес відновлення в людині образу і подоби Божого в

моменти, коли людина починає замислюватися над своїм покликанням. Зазвичай, в житті ми цей поклик можемо називати як процес нарощування життєвого досвіду, як в матеріальному, так і в духовному відчутті. Це вже як потреба і в кожній людині це відчуття проявляється вже як усвідомлена потреба у віці від 42 до 49 років, а далі наше єство, від рівня і потреб душі в залежності і від його можливості (тут якраз великою силою є самоусвідомлення, або силою нашого практичного ума), йде шляхом нарощування позитивних духовних якостей, або шляхом видимого прискореного нарощування матеріальних благ за всяку ціну. Самоусвідомленню допомагає спокійний ритм життя, спостережливість за оточуючим середовищем, менше говорити, щоб почути інших, бо саме інші є носіями інформації, чи знань для нас.

Люди ходять в церкву, моляться, а життя людей так і залишається тяжким. Вони не входять в стан молитви. Молитви, які не йдуть від чистоти душі і тіла, то вони не йдуть до Бога – він їх не чує, тобто сам болящий не чує суті своєї, так званої, молитви, а говорить завчені слова. Імітатор та й годі. Шлях до Бога у кожного свій. Ми не можемо говорити, що слід виокремлюватися з суспільного життя – ні, бо саме у суспільстві людина може духовно рости.

Така природа передачі Знань закладена у все живе, і в тому числі і в нас, бо ми говоримо для когось, щоб передати ці Знання Космосу тим, з ким говоримо. В повсякчас і в повсякдень в народженні думки, у висловленні її словом через втілення її в дію слухаємо у спокої, що підказує серце. Слухаймо душі своєї, бо вони єдині в єдності знають смисл життя сьогодні і правду істини для нашого росту, духовного розвитку і вивіреного житейського шляху у вирії суспільних відносин між людьми і з природою. Душа знає наше вчорашнє, знає сьогоднішнє і знає завтрашнє, бо є частинкою Всесвітньої енергії в нашому тілі і не піддаваємось впливу поінформованому аналізуючому уму і вигоді тіла – і наша Душа буде рости, розвиватись вівіки віків. А з нею і Тіло, і наше Слово, наша Мудрість, наші Взаємовідносини з усім живим і неживим на цій Землі. Починаймо потрошки вчитися жити.

Ми дуже багато втрачаємо надто серйозним ставленням до навчання, засвоюємо змагальність, імітуємо інших і імітуємо одночасно свою важливість, які разом і нарізно і гроша виїденого не варті. Вчимося пізнавати і залучаємо у своє життя любов, сміх і знайомство з життям і її чудесами, таємницями ..., бо не можна не чути спів птахів на деревах. І дерева, і квіти, і зірки є частина нашого життя і ми є частина їх життя - це все має місце в нас і вчимося знаходити відгук в нашому серці. Насамперед після сприйняття і чуттєвості себе і навколишнього середовища в наш розвиток входить мова спілкування.

Правда по-своєму гарна, а чесність - по-своєму. Коли ми спілкуємось з кимось від чистоти серця свого, то цим відкриваємо їм свої серця, то щось змушує серце співбесідника розкриватися теж, бо йому теж є що сказати. Деколи нам важко почати спілкуватись. Суспільство вже зумовило такий вакуум недовіри і воно забороняє, релігія забороняє, традиція забороняє. Але якщо ми відчуваємо щирість і чистоту, то це допомагає нам самим бути щирими і чистими. І так звана і багаторазово обговорювана періва між нами просто зникне, випарується сама.

Знаходяться люди, яким просте слово виявиться кращим ключем для відкриття дверей життя.

Добре діло твориться в доброму настрої. Не засмучуймось, не зупиняймо, бо ми вже на вірному путі до Бога. Не можемо добрим ділом, то хоча б маймо силу ума не робити поганого для когось і для себе. Починаймо з доброго, щирого, нелукавого слова, бо «перш було слово» в нашому миру. Не можемо творити блага, то відходьмо від зла, виясняємо його природу і це вже буде першим кроком до блага. З часом таких добрих слів, як насінин, назбираємо торбинку і буде як гостинець, коли дозріємо до того, щоб побувати з гостиною в Бога. Такі слова додають нам відчуття радості. Кожна думка, слово ... є певним видом енергії, чи їх поєднанням. Тому доброзичливо і з розумінням відносьмось бережно до будь яких енергій. Слідкуємо за своїми думками, словами, бо в кожную дію, явище хтось вложив частину енергії, частину своєї і нашої божественної душі. Кожна людина прекрасна душею, зовні (тіло), в словах, в ділах. Якщо не повністю, то частково; якщо не постійно, то хоч періодично. Так і в слові – одна у вимові(тембр), інша у доречності його застосування(мовчання), третя в логіці викладу думки ... Слова є кораблі думки і озвучування посилюють енергію ритмом і тембром звучання, проявляючи своє добролюб'є і благоприхильність, особливо до живих істот.

Енергія слова веде до напруження психічної енергії і збільшує життєздатність, або пригнічує наше єство. Можна впевнитися, що в періоди психічної напруги люди живуть довше. Однак негативна енергія слів може руйнувати тіло, ум і душу. Це не може бути пояснено ні їжею, ні санітарними умовами, бо в періоди сум'яття умови життя дуже важкі, і єдина причина полягає в підвищеній діяльності психічної енергії. Фізичне стомлення і виснаження ума не бажане, але духовна напруга життєдайна, бо вона дає життєву енергію. Але межа між цими станами дуже складна. На цьому і зміцнімося, що стягання духовних енергій є основою нових можливостей і основа всього життя кожної людини і світу в цілому. Недоцільно думати, що напруга руйнує тіло. Навпаки, напруження дає ті імпульси, які створюють умови для зародження думки, для появи слова, до проявлення дії.

Істинність, чи сила слова в тому, коли слово не расходиться з ділом. В такої людини зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Так, і думки народжуються у неї від відчуттів, від розуміння істинних знань і особистого досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей краси, доброти, милосердя, любові.

Три мудреці думали: що важливіше для людини – думка, слово (писане, проголошене, чи прочитане, чи почуте), чи можливість діяти? І прийшли до висновку, що на всі ці енергії жива людина має потребу постійно, бо вони взаємозв'язані. В деяких ситуаціях і в різні періоди життя одні із них можуть бути більш проявленими, але в своїй єдності вони символізують ліву руку ума нашого єства з цими трьома перстами.

Кожне слово у відповіді буде не гробовим цвяхом, а промінцем Духа. Відкладена відповідь прийде у вигляді поради через те ж слово. Людина з людиною в основному спілкується за допомогою слова. А як же відбувається спілкування з іншими учасниками Природи? І Космосом? З допомогою того ж слова. Але як вони розуміють ці слова? Певним видом енергетичної наповненості, ритмікою і готовністю приймати.

Ми раніше зупинялися на розгляді того, кому направляємо свої думки, то це ж стосується і слів. Так, вони належать іншим душам, а ми є в більшості випадків народжувачами думок і висловлювачами слів. Те ж ми можемо сказати і про діяльність нашу. Однак коли наша діяльність є творчою, то вона приносить задоволення, бо вона приємна для нашої душі. Подібне ми можемо сказати і про думку і про слово, якщо воно народжене від позитивних відчуттів. Процес таких відчуттів - це думка, слово, дія погоджена з матричними знаннями нашої душі, це прекрасний стан нашого єства.

«- А хто мій ближній?»

На це сказав Ісус:

- Одна людина йшла із Іерусалима в Ієрихон і попалася розбійникам, які зняли з неї одяг, ізранили її і пішли, залишивши її чуть живою.

Випадково один священник йшов по тій дорозі і, побачив її, пройшов побіля.

Також і левіт, будучи на тому місці, підійшов, подивився і пройшов побіч.

Самарянин же якийсь, проїжджаючи, наїтовхнувся на неї і, побачив її, зжалився і, підійшов, перев'язав їй рани, поливаючи маслом і вином; і, посадив її на свого осла, привіз її в готель і потурбувався про неї; а на другий день, відїжджаючи, витягнув два динарії, дав управителю готелю і звелів йому: “Потурбуйся про неї; і якщо витратиш більше, я, коли повернусь, віддам тобі”.

Хто із цих трьох, думаєш ти, був ближнім тому, який попався розбійникам?

Він сказав:

- Проявивший до нього милість.

Тоді Ісус сказав йому:

- Іди, і ти поступай так же.»

(Ев. від Луки 10.25-10.37)

Цей коротенький відступ слід пам'ятати нам, ідучим в житті, і нам, коли ми читаємо Біблію. Бо не слід кожне слово з неї сприймати своїм суспільним досвідом і умом. Там кожне слово має певне смислове наповнення і прив'язане до певних подій того часу, а не до окремого слова. Будьмо уважними при прочитанні, а ще більш обережними у висловлюванні, чи повестися більш недостойно – трактувати (що думав, що мав на увазі, як розумів?), бо трактувань стільки, скільки тих, що прочитали. Стримуймо себе від пояснень. Лягло на душу – відчув щем радості – дякуй Богу, що дав нам розуміння відчути смисл слова, але не трактуй, бо ми не чули, що говорили, відчували, розуміли ті, що писали і кому адресувалось це слово. Ті, що пізнали, не трактують. Вони говорять від себе, як володарі істини.

Другою підтверджуючою дією є те, що до нас приходить розуміння природи довіри до певної інформації в процесі роботи. Життя є утвердження через підтвердження знаннями, результатом дії і відчуттями спокою і задоволення, які приходять самі по собі. А ті, що прочитали, губляться, розчаровуються – та ще й іншим вносять у вуха своє розуміння, своє трактування, бо вони зроблять свої висновки, вимиваючи мудрість, яка збиралася віками. Будьмо обережними.

Людина, часто захоплюється придбанням інформативних знань, і стає подібною на паугу: вона просто повторює те, чого сама не розуміє. А повторює вона це тому, що вона чула, як це повторюють інші. Вона повторює, анітрохи не вникаючи в сенс почутих слів. Це схоже на приклад з Едісоном: він відкрив електрику і тепер всі нею користуються, але від цього ніхто не став Едісоном. І навіть тоді, коли ми використовуємо електрику, то що ми знаємо про неї? Ми думаємо, що знаємо електрику, натискаючи на кнопку вимикача? Насправді сам Едісон говорив, що він не знає, що таке електрика. Він знав, як її використовувати, але внутрішня реальність електрики залишилася таємницею. Ми живемо в своєму тілі, але що ми знаємо про нього?

Бог чує наші слова, думки тоді, коли він сам їх вимовляє нашими вустами... Ми не можемо позбутись навіть думок, бо їх запрошує до нас наша душа. Ми є передавачами. Ці наші слова, думки є інформацією для ума, для тіла. Давайте вчитись в Бога, в себе, бо ці думки, слова є нашими творіннями на

підсвідомому рівні. Ми говоримо годину і нас слухають, але хай хтось спитає, що вони почули – і виявляється почули декілька речень, тих речень, які слухач був готовий чути. І що характерно, що з тієї інформації, яку ми прийняли в себе, то в цьому процесі прийняття тридцять процентів належать самим словам, тобто їх змістовному обумовленому суспільством наповненню. Інші сімдесят процентів цієї прийнятої інформації, як енергетичної кількості, ввійшла в нас через відчуття тіла, через звук, відчуття, ритміку нашого голосу, через готовність сприйняття, через тишу нашого ума і т. д. Ми тут говоримо не про всю інформацію, якої сподобилися слухати, а тільки про прийняту. І ми такі ж слухачі і такі ж приймачі. Перевірте. Записуємо свій монолог, чи розмову і включимо запис для прослуховування через деякий час. Ми будемо здивовані почутою інформацією і хай знову хтось зі сторони спитає нас, що ми почули із свого ж монологу, то ми те ж відповімо декількома реченнями, бо теж прослухали запис і сприймали її на підсвідомому рівні і нашої готовності почути (зазвичай ми чуємо те, що очікуємо почути).

Притча у викладенні Ошо

«Один психоаналітик, який вчився у Гурджієва, на весільній церемонії провів експеримент. Стоячи недалеко від господарів, він спостерігав за гостями, які підходили для вітань і зрозумів, що ніхто із господарів не слухав того, про що говорили гості. Тоді він влився в потік гостей і, підійшов до одного з господарів, тихо сказавши:

— Сьогодні вмерла моя бабуся.

Господар відповів:

— Як прекрасно, як мило!

Він сказав те ж саме другому господарю, і той відповів:

— Як мило з вашої сторони!

А жених на це сказав:

— Старина, пора і тобі щось робити.

Ніхто нікого не слухає. Ви чуєте те, що очікуєте почути. Очікування — це ваші окуляри».

Ми знаємо, що кожне слово є певна енергія, що воно несе певну інформацію на певних знаннях. Так от усвідомлене слухання – це уважне слухання нашого ума і монолог, чи розмова теж були продуктом в певній частині продуктом ума. Почути можна тільки те, що знають душі обох співрозмовників. Коли вони свідомі цього, то і взагалі немає місця для словесного діалогу. Але інформаційний продукт ума є тими зовнішніми підказками наших наступних дій. Саме в цьому усвідомленому чутті співрозмовника, ми чуємо нові підказки для себе. Вони звертають нашу увагу на необхідні, чи правильніше сказати, потрібні нам речі для думки, для слова в іншому місці, для дії, яка має скоро відбутись. Саме співрозмовник говорить для нас, а ми для нього, а зовні сприймається, що кожен хоче висказати свою думку. Ні, якраз навпаки. Коли ми говоримо, то майже не чуємо себе. Чого?, бо ми говоримо для когось. Нам потрібно вчитись слухати себе, як свої потреби для когось, бо ці казання є для когось підказкою, а для нас усвідомленою благою, божою дією, благоволінням божим для інших. Природа цих казань є підтвердженням наявності цих знань в нас і ми теж маємо потребу їх розширити від отриманих казань співрозмовника, бо в цілому ми говоримо на одну тему. Коли ми так говоримо і в такому руслі діємо, то ми теж ростемо, розвиваємось. Випадкового нічого немає.

Ми часто боїмось того, що скажуть люди про нас, і ми в більшості своїй говоримо навіть не відаючи, що хтось про нас говорить те то, чи інше – і це тільки наші думки і слова. А чого так? Бо наші слова, наші дії є підказками для інших, а слова і дії подібних нам нашими. Але наяву ми не боїмося прийняти страх, ми стидаємось його прояву в нас. Ця стурбованість, чи цей страх – «що скажуть люди» дійсно досить суттєво впливає на поведінку, на висловлювання багатьох людей. Навіть деколи думати боїмося, чи того, що читаємо (можливо і цієї книги), чи того, які фільми дивимось, чи чим займаємось у вільний час – а що скажуть, чи подумають люди про нас. Дехто говорить, що якби людство не ворогувало і не починало війн (і це тільки говоріння, бо вони не хочуть із-за страху подивитись на причини виникнення війн), то світ стане кращим.

Власне, нас всіх уже з дитинства привчають постійно хвилюватись про те, що подумають інші люди про ту, чи іншу нашу дію, чи не дію. А в основному нас вчать тому, як правильно поводитись в групі людей, ніж тому, як бути самостійним індивідуумом в прийнятті тих, чи інших рішень в різних ситуаціях. А для того, щоб відчувати себе саме таким, то нам слід вміти відокремлювати в своєму умі свої власні думки від тих, які викликані турботою про сприйняття нас оточуючими. І другий момент полягає в тому, щоб слова, які говорять інші в оцінці нашої поведінки, наших слів не впливали на зміну нашого індивідуального стану в наших словах і думках.

А тепер позглянемо технологічний процес такого говоріння, бо ми тільки щойно розглянули результат. Наш ум не може це сприйняти, що і інші говорять вустами слова, які каже наша душа для нашого ума, а усвідомити це не можемо через відсутність часу, через цю гординю ума, через наплodжений гнів на такі слова, сказані подібними нам, але це ж слова нашої душі і ось цей страх ума перед своєю душею поширюється в страху перед іншими - їх словами, діями, як очікуваними, так і висловленими, чи реалізованими. Це ж результат таких наших думок і слів, якими ми і керуємось в своїх

словах, а в більшості і діємо узалежнено від цих думок і слів – а що скажуть люди, а вони думають про нас те то, а вони подумают казна що? Зрозуміймо природу таких наших думок, таких наших слів, що це не є творіння нашої Душі, Бога, які зародилися в наших думках, в наших словах, в нашому умі. Це наша душа говорить їхніми такими думками, словами і ще коли ми чуємо (наголошуємо: коли чуємо усвідомлено), що говорить до нас, до нашого єства, оберігаючи нас від висловлення нами поганих слів і наплодження поганих вчинків. А природа зародження таких думок, таких слів є результатом дії чужої (не чужої, а всесвітньої душі) душі на наш ум, як страх ума і тіла в якому перебуває та душа, чи душі, яких ми теж боїмося своїм умом. В підсумку скажемо собі, усвідомимо, що нам слід навчитись чути свою душу і тоді родиться довіра до друга нашого – душі.

Зрозуміймо, що слова інших людей якраз є для організації нашого життя, а наші слова є для інших. Наші слова народжуються душами інших істот. Тому ми деколи лякаємось за сказані слова, але воно вже висловлене і його назад не повернеш. Не біймось і не каймось, бо ці слова є призначеними для тих, хто їх сподобив чути. А ми пробуємо усвідомити, що ми маємо розум навчитись чути інших без страху, бо їх слова і принесені нашою душею для нашого ж блага, незалежно від того які вони є – чи то вони дають нам радість і задоволення, чи вони нас засмучують. І всі вони є нам підказками того, чи йдемо ми шляхом правди, чи маємо дещо виправити в своєму способі життя. Тому найперше ми маємо навчитись чути інших. Це легший спосіб в організації свого життя. А потім навчимося чути і свою душу, усвідомлюючи неординарні слова, чи слова, що як поклик, які змусили нас почути в цілій череді слів окреме слово чи якесь речення. Такий підхід є повчальним для кожного. Він багато чого навчитись буде методомв структуризації дій.

ДОБРЕ СЛОВО

*Даруйте слово добре,
Від серця чистого даруйте.
Адже життя таке коротке
Допоможіть йому прожити.*

*Даруйте тим, хто самотній,
І тим, у кого щастя де-не проходить.
Бо вдячності земні уроки
Ніколи дарма не проходять.*

*Даруйте слово добре всім,
Бо що життя? Коротка мить.
А хтось чекає слово
Щоби спокотувати гріх.*

*Даруйте слово добре,
Прошу, даруйте щиро!
Бо кожному добро потрібне
Яке б взяло і окрило!*

Першим ділом після сприйняття й чуттєвості себе й навколишнього середовища в наш розвиток входить мова спілкування. Мова є визначником народу. Мова - є засіб спілкування. І сьогодні, людство усвідомлює, що всі люди на Землі є однією сім'єю з однаковими духовними й матеріальними якостями, однаковою спрямованістю до них. Буквально, вже дозріла необхідність у користуванні однією мовою, як міжнародною для спілкування всього людства, що також допоможе формуванню єдиного духу, інтересів, підносячи довіру, як спосіб до спілкування через знання в пізнанні життя. На даному етапі кожній людині у світі необхідно знати хоча б дві мови: рідна й англійська, у якості засобу міжнародного спілкування. Комп'ютеризація та інтернет є засобами за допомогою яких можна вивчати її - засвоювати, застосовувати дуже ефективно - акцент, граматику. Всьому цьому можна навчитися. Мова може створити атмосферу світового братерства, мова з'єднає народи й також роз'єднає їх. В плані можливості спілкуватися вже зроблено чимало і чисто спонтанно, без будь-яких напружень, чи бажань. Але вести мову про наявність міжнародної мови іще ранувато. Однак незабаром прийдемо до того витoku з розумінням, що переданий людству в міфі про будівництво вавилонської вежі, що нібито послужило при її будівництві приводом появи на Землі різних мов. Мовна тема надумана і не так тема, як проблема, бо появи різних мов сприяли наріччя, бо смислове наповнення основних слів у всіх мовах майже однакове.

Тепер же прагнення в пізнанні Бога створює умови до формування однієї мови для всієї планети. Цьому помічними є економічні, культурні і політичні потреби. Англійська - найпоширеніша мова, і людям потрібно відкинути забобони й поглянути реальності в обличчя. Чимало спроб робилося з цією об'єднуючою метою в питанні створення умов для користування всіма однією мовою - і вони будуть реалізовані. Це питання недалекого майбутнього.

Мова є елементом об'єднання нації, народу, країни, планети і є продуктом роботи людства і

затребована суспільством і Духом. Таке визначення є загальноприйнятим в політичному житті людства. Буває, що різні мови (діалекти) об'єднані в одному народному утворенні, державі. У чому ж причини таких об'єднувальних енергій в мові? - І це як наслідок візуалізується в результаті поселення таких людей саме в ці місцевості з їх душами і це завдяки ритмічним вібраціям душі, її думковим вібраціям, їх схожостю, які зовні і виконують об'єднувачу функцію. Сьогодні ми знаємо, що думки, інформація, знання переміщуються в Космосі, а слова вже є наслідком узгодженості душі і ума в народженні думки. Тоді ум продукує слово, як засіб вираження думки. У процесі життєдіяльності людства, яке дотримуючись і зміцнюючи свої корисливі інтереси родило різні мови, то така функція передачі знань і способу спілкування думкою як би відпала. Але це «як би», а основою слова все ж є думка народжена від споглядання, слухання ... умом, або від відчуттів душею. Всесвіт все ж зберіг об'єднувачий елемент спілкування в мовах через слово в ім'я створення умов росту і розвитку духовних якостей людства.

П.С. Слова є продукт ума. Але і ум є деяким процесом, як частина тіла. Тіло все ж є реальністю. Але і слово вже є як би реальністю нашого життя. І тому що ум є вторинним явищем - це процес, який є все ж необхідним, корисним, але вторинним; це процес, який складається зі слів, а не з реальностей. Слово «любов» не є любов, слово «бог» не є Богом. Але ум проявляється подеколи в словах, подеколи в думках, подеколи в діях - це вербальний процес, і тоді сама любов стає менш значною, ніж слово «любов» в нашому суспільному очікуванні чи підтвердженні. Для ума слова мають більше значення. Бог стає менш істотним, ніж слово «бог». Для ума це дійсно так. Слова стають більш значимими, більш важливими. Вони стають первинними, ми починаємо жити в світі слів. І чим більше ми живемо в світі слів, тим більш поверхневими ми стаємо, ми весь час будемо втрачати реальність, яка словами не є. Бо у нашому пристрасному середовищі слова можуть підтверджувати про наявність реальності (любви), а можуть озвучувати в просторі при її відсутності – так деколи міркує ум. Реальність є існуванням. Але ж і процес ума є частиною життя. Без нього людині довелося б важкувато. Слово стало частиною нашого життя.

Йехудий вимовив: «Все, що ти можеш сказати, може бути марнотою чи істиною. Приходь до мене після вечірньої молитви, і я навчу тебе говорити. Справжні слова не пусті, марні ж слова не реальні».

Дійсно досить важко в такому монолозі донести до читача цю духовно пізнавальну тематику знань, якими збираємося донести до читача при допомозі слів. Вона важка не тільки для сприйняття, хоча в текстах і застосовано притчі, вірші, анекдоти і інші історії для полегшення сприйняття. Ці відступи водночас і не є відступами – вони дають можливість більш точно і глибше розкрити тему книги. Однак саме написання в стилі монологу важке не тільки для читача, а і для упорядника. Цьому є підтвердженням попередні перші книги. Бо коли пишеш своє сокровенне, то набігає воно не логічно, а як летючий листок, чи відкрита панорама з вікна літака: тут одна картина, а через хвилину інша. При написанні книги була спроба розділити цей монолог на частини. Та по закінченні виявилось, що нам це не вдалося виокремити частини, однак і викласти в суцільному тексті теж практично не вдалося. Все таки розділяти легше по старих звичках, ніж об'єднувати ці сокровенні пізнання, ці Божі послання. Прийміть, як є.

Ми писали, не дотримуючись логічного викладу думки у завершеності; не дотримувалися порядку, передбаченому при написанні тих писаних новел суспільних наук чи як при написанні художніх шедеврів; а скорше за все по наїтію Духа і для пізнання духовних якостей іншими в комусь і в собі. Знаємо, що там де немає логічного чи системного викладу, немає завершеності в абзаці, то там є свобода для міркувань тому, хто читає і нехай йому буде приємно завершити власну думку, яка була в ньому більш зрілою, більш наповненою. Бо саме думка того, хто писав від свого ества, може чулася ним в іншій єдності, в іншому змістовному наповненні, можливо більш життєво глибше чи ближче до джерел духовного. Бо самі намагання окреслити план, самі намагання в донесенні до читача думки можуть знищити цим порядком головне – чуттєве. Можливо, в цих не зв'язаних в певну систему слів і речень укладачем чи автором бачиться грядуще, як той ритм у звуках очікуваного морського шторму, але і кожна хвиля у спостережливості дасть нові пізнання, а щось відкине чи добавить. Бо створюється ілюзія змішання вод глибинних і поверхневих; нашого життєвого досвіду і чуттєвості звуків предків із серця свого.

Ось так наші думки наповнюють наше життя словами в спілкуванні і діями у творінні. Можливо, ми своїм викладом думки не задоволимо всіх читачів, бо ми не ставили мети такої і в даній тематиці для опису чуттєвості духовного, для опису способів і методів усвідомленого сприйняття матеріального і суспільного можна взагалі зайти в джунглі слів чи бути визначеними словами укладача. А тому деякі неясності можуть бути описані в іншому абзаці чи в іншій книзі без вмотивованих пояснень тих чи інших доцільностей. Поряд з цим запрошуємо до обговорення для доповнення в розвитку і для пізнання даної теми глибше і точніше, щоби полегшити можливості в прийнятті самих знань іншими, як до певної міри на шляху переосмислення, на шляху погодження духовного з життєвим досвідом. Однак, скажемо, що вони йдуть напругу до Душі і наше слово теж є покликом для оголошення суті читаючому на прохання

його Душі, тому в цьому плані в слові є більша енергія. Ця енергія більш активніша, бо йде напряду від джерела енергії нашого єства – від Душі. Так іде, коли наш ум усвідомлений цього, бо, зазвичай, ми своїм ротом при говорінні озвучуємо слова на прохання Душі інших, а коли ми озвучуємо слова від свого ума, то його енергія йде в більшості випадків не від Душі, а від суспільства, від тих суспільних моральних установок, від бажань утвердитися в цьому суспільстві. Тому наші слова від нашого ума досить часто йдуть загризненними і негативними. Слідкуймо за чистотою слів. Чистота йде від любові і повного звільнення від очікуваних вигод і суспільних успіхів. Іноді слова є дуже небезпечними речами. Ними дуже легко грати. Слова подібні слугам, і слова, немов ті жінки-чоловіки, які люблять займатися сексом. Ми можемо користуватися їх послугами, але ми ніколи не будемо довіряти їм. Кожна нова інтерпретація має свій сенс. Можливо, була невелика зміна, абсолютно незначна... Хм?!

«О граматик! У віршах моїх не шукай шляхів, шукай хоча б їх наявність» Поль Клодель

Читаючи ці рядки, ви все ж знайдете, що ці слова є у вас і що вони просто не висловлені, перебуваючи всередині в вас. Ви раптово відчуєте, що могли знайти це у себе всередині, але не змогли знайти спосіб шукати. Ці слова утвердили вас в своїх знаннях. І таке розуміння і усвідомлення вказує про наше незнання, яке і давало нашому єству умиротворення, блаженство. Утвердження все ж покличе нас в стан блаженства, до нашої цілісності. Перебування в блаженстві - це коли ми взагалі цього не усвідомлюємо, бо усвідомлювати можна тільки біль, ми ж не усвідомлюємо здоров'я - воно просто є як невидимий факт, що виходить із внутрішнього стану душі.

Творчого Вам натхнення в пізнанні Духовного!

«Коли світає на вустах
тремкий промінчик першослова,
у серці дотліває страх:
зронити слово я готова?
Я можу? Хочу? І мені
воно потрібне? Я хмелію,
як слово десь в душі на дні
несміливим пагоном зоріє...
Яке ж то щастя навесні
той пагін пестити ростити!
Весно, прошу, пошли мені
потребу слово народити». Оксана Тимошук

7 травня 2016 року.